The Controversy of Zion Controversa Sionului
FACTORUL SIONIST de Ivor BENSON
Articol I. CUPR I N S
FACTORUL SIONIST de Ivor Benson 2
INTRODUCERE 2
CAPITOLUL 1: SHAKESPEARE şi LEGEA DREPTĂŢII 3
CAPITOLUL 2: REVOLUŢIA DIN RUSIA 7
CAPITOLUL 3: PROBLEMA IDENTITĂŢII 14
CAPITOLUL 4: MARILE FINANŢE ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ 18
CAPITOLUL 5: LUPTĂ PE WALL STREET 26
CAPITOLUL 6: ANALIZA „ANTISEMITISMULUI” 31
CAPITOLUL 7: ISTORIOGRAFIA EVREIASCĂ 35
CAPITOLUL 8: ÎNŢELEGEREA SECRETĂ DINTRE SIONIŞTI şi COMUNIŞTI ÎN ORIENTUL MIJLOCIU. 43
CAPITOLUL 9: NODUL COMUNISM-CAPITALISM 47
CAPITOLUL 10: REFLECŢII ASUPRA LUI MAMON CEL NEDREPT 48
CAPITOLUL 11: GEOGRAFIA INTELECTULUI 51
CAPITOLUL 12: ANALIZA MISTICII RASIALE 54
CAPITOLUL 13: REFORMAT şi ORTODOX: PRIVIRE ASUPRA ORIENTULUI MIJLOCIU 56
CAPITOLUL 14: DUPĂ CULISE CU DR. GOLDMAN 58
CAPITOLUL 15: AFACERI GRASE LA NEGRU ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ 61
POLONEZI ALTFEL DECÂT CEILALŢI POLONEZI 64
CAPITOLUL 16: ROLUL SIONISMULUI ÎN RODEZIA 65
CAPITOLUL 17: CONVENŢIA DESPRE GENOCID 69
CAPITOLUL 18: GEORGE ORWELL ŞI FACTORUL SIONIST 75
— ...78
ULTIMA SCRIERE A LUI IVOR BENSON 78
FAPTE ŞI CONTROVERSE:

FACTORUL SIONIST

Ivor Benson

Ivor Benson a fost, ca şi Douglas Reed, un jurnalist britanic participant la evenimentele care au trasat caracterul şi destinele secolului nostru. A scris pentru ziarele The Daily Express şi The Daily Telegraph din Londra şi The Rand Daily Mail din Johannesburg, Africa de Sud, iar din 1964 până în 1966 a fost consilierul în probleme de informaţii al Primului Ministru Ian Smith al Rhodesiei (astăzi Zimbabwe). Astfel a fost observator direct şi imediat al acţiunii de distrugere a civilizaţiei şi economiei continentelor din emisfera sudică.

Cartea pe care o rezumăm aici, The Zionist Factor (Factorul Sionist), nu este o analiză istorică continuă, ci o serie de discuţii ale diferitelor aspecte ale ofensivei dirijate împotriva creştinismului şi a civilizaţiei sale.

Unele au apărut sub formă de articole în revista lunară a autorului Behind the News (În spatele ştirilor) publicată în Africa de Sud. Subtitlul cărţii este „Influenţa iudaică asupra istoriei secolului 20".

Publicată pentru prima dată în 1986 şi apoi cu adăugiri în 1992, această carte continuă analiza făcută de Douglas Reed în monumentala sa „Controversa Sionului" cu fapte petrecute după scrierea acelei cărţi, care se opreşte în 1956.

INTRODUCERE

Iată ce scriu profesorii evrei de istorie de la universităţile occidentale:

Profesor Hannah Arendt zice: „Azi se simte mai mult ca oricând nevoia de a studia imparţial şi veridic istoria evreilor. Direcţiile politice ale secolului 20 au plasat evreii în centrul furtunii evenimentelor... problema evreiască şi antisemitismul... au devenit catalizatorii... unui război mondial de o ferocitate nemaiîntâlnită" (The Origins of Totalitarianism, p. XIV). Iar Profesor Henry L. Feingold de

la Universitatea de Stat din New York zice: „Prezenţa evreilor… face ca cercetarea istorică modernă să n-aibă succes şi să nu-şi poată aplica metodele”. Cu alte cuvinte: e voie să studiezi istoria, dar să nu cumva să studiezi participarea evreilor la evenimente.

Autorul însă se concentrează nu asupra prezenţei evreilor, ci a sionismului ca factor politic al secolului, căci în acest secol religia iudaică a fost înlocuită aproape total de pofta de supremaţie mondială ca liant care cimentează unitatea de acţiune şi exclusivismul cu care evreii preiau puterea şi averile din mâna restului oamenilor.

Autorul declară că nu are sentimente ostile evreilor, ci doreşte să-i vadă exact ca pe ceilalţi oameni, trăind exact ca ceilalţi oameni şi împreună cu ceilalţi oameni, înfrăţiţi cu ei; căci asimilarea evreilor nu a fost niciodată dificilă pentru niciun popor gazdă, fiind evreii din punct de vedere rasial exact ca ceilalţi oameni care populează Europa şi America de Nord. Sionişţii însă îi acuză de antisemitism pe cei care le întind mâna evreilor şi vor să se înfrăţească cu ei. A acuza de antisemitism pe cineva care doreşte să-i vadă pe evrei înfrăţiţi cu restul populaţiei şi asimilaţi de naţiunea în care au pătruns înseamnă a perverti adevărul.

Conducătorii sionismului reacţionează cu furie dezlănţuită şi cu spaimă când îi văd pe ne-evrei dornici să asimileze evreii; iar ne-evreii reacţionează şi ei negativ când văd în mijlocul lor un grup compact care formează un corp străin în structura socială şi refuză cu superioritate să respecte normele de morală şi comportare ale acelei structuri sociale. Dar, dacă prezenta acestui grup compact duşmănos normelor de morală şi comportare a dus la prăbuşirea civilizaţiei occidentale, de vină nu este atât grupul compact care a luptat pentru distrugerea civilizaţiei occidentale, de vină sunt popoarele occidentale care au permis să se creeze în societatea lor condiţii de insalubritate morală şi politică în care a putut înflori un

germene ostil care a reuşit să le distrugă civilizaţia. Cu alte cuvinte: supremaţia sionismului în occident nu e cauza, ci simptomul prăbuşirii occidentului.

CAPITOLUL 1: SHAKESPEARE şi LEGEA DREPTĂŢII

Piesa lui Shakespeare Neguţătorul din Veneţia (interzisă pe scenele din occident) clarifică cu uimitoare precizie şi veridicitate problema sionismului, simplificând rapoartele complexe dintre oameni pentru a da o viziune mai netă. Dar deşi în piesă opoziţia dintre iudaism şi creştinism este simplificată până la schematizare (căci în realitate creştinii nu sunt nici ei total altruişti şi fiecare neguţător caută să obţină profit), esenţa conflictului este veridic portretizată în piesă şi este la fel de actuală acum ca în 1598, când a fost scrisă.

Piesa prezintă două temeri care umbreau orizontul pe vremea lui Shakespeare exact ca şi-acum: ameninţarea din partea grupului compact străin care refuză să se asimileze şi să respecte normele societăţii şi ameninţarea din partea cămătăriei care duce la falimentul total al naţiunii. Cu privire la resentimentul faţă de acest grup străin, una dintre principalele surse din care se inspira Shakespeare, Istoria Angliei de Raphael Holinshed, descrie cum pe vremea lui Richard I clasele de jos s-au răsculat şi-au atacat casele şi prăvăliile evreilor, iar regele Richard I a intervenit imediat cu armata ca să suprime revolta şi să salveze evreii din mâinile populaţiei exasperate.

Despre cămătărie, alte surse probabile ale lui Shakespeare au fost Discursul despre Cămătărie de Thomas Wilson şi scrierile lui Francis Bacon. Shakespeare însă arată oameni vii în acţiune şi prezintă sentimentele lui Shylock cu sinceritate şi milă.

Plângându-se de „antisemitismul” neguţătorului creştin, Shylock zice: „adesea mi-ai reproşat că sunt cămătar. Eu am răbdat căci suferinţa e soarta alor mei. Mi-ai zis necredincios şi câine… pentru că fac ce vreau cu

averea mea… Şi-acum îmi ceri bani cu împrumut?” Antonio însă ştie că orice creştin care împrumută de la Shylock are de-a face cu aceeaşi cămătărie indiferent dacă conversaţia dintre ei este politicoasă sau duşmănoasă şi răspunde: „Nu-ţi cer să-mi împrumuţi ca unui prieten, căci între prieteni nu se practică cămătăria”. El nu-şi face iluzii cu privire la ce soartă va avea dacă nu poate restitui banii la termenul prescris, când Shylock va veni să-şi ia gajul, kilogramul de carne vie din trupul lui. Când Shylock aude că vasele lui Antonio s-au scufundat şi Antonio e ruinat, el declară imediat că va cere kilogramul de carne ce i se cuvine şi alege inima lui Antonio, „căci”, zice el, „dacă dispare el din Veneţia eu pot face orice fel de negoţ vreau”. Întrebat la ce-i foloseşte inima lui Antonio smulsă din pieptul acestuia, el răspunde: „Să fac momeală pentru undiţe”. Ca apoi imediat să ţină un discurs patetic: „N-are evreul ochi? N-are evreul mâini, organe, membre, simţuri, sentimente şi pasiuni? Nu se hrăneşte cu aceeaşi hrană, e rănit de aceleaşi arme, e doborât de aceleaşi boli, se vindecă cu aceleaşi mijloace, se încălzeşte şi tremură în aceeaşi vară şi-n aceeaşi iarnă ca şi un creştin? Dacă ne tai, nu sângerăm? Dacă ne gâdili, nu râdem? Dacă ne otrăveşti, nu murim? Şi dacă ne faci vreun rău, să nu ne răzbunăm? Dacă suntem la fel în toate, să vă semănăm şi-n asta. Căci dacă un evreu face rău unui creştin, unde e umilinţa creştinului? El se răzbună. Dacă un creştin face rău unui evreu, cum să rabde evreul, după exemplul creştinului? Tot prin răzbunare! Dacă mă înveţi rău, am să fac rău, dar mai mult, am să-mi întrec maestrul”.

Cu puterea geniului său Shakespeare a pătruns în mentalitatea evreului care se vede justificat moral în asasinarea victimei sale. Victor Hugo analizând acţiunea lui Shylock care se duce imediat la sinagogă după ce ia hotărârea să-l ucidă pe Antonio zice că Shylock concepe ura lui ucigaşă împotriva creştinilor ca un act religios, o acţiune sacerdotală. Astfel, în Neguţătorul din Veneţia

conflictul nu e între doi neguţători, ci între două societăţi, între două sisteme etice, fiecare din ele cu propriile sale concepte de bine şi rău şi cu propria sa idee despre onoare. Când prietenul cheltuitor al lui Antonio nu numai că nu-i restituie împrumutul, dar îi cere un nou împrumut, Antonio i-l dă fără nicio dobândă şi fără niciun gaj; la fel, când Shylock vrea să-i împrumute bani lui Antonio (cerând drept gaj kilogramul de carne din trupul lui) el nu are banii, dar e sigur că un alt evreu bogat îi va avansa această sumă fără nicio rezervă. Acest lucru dăinuieşte şi astăzi între evrei ca între nimeni altcineva: în occident evreii nu-şi rezolvă disputele în curţile judecătoreşti ale ne-evreilor şi extrem de rar îi vezi pe poziţii adverse în public.

Shakespeare a identificat esenţa conflictului dintre evrei şi naţiunile-gazdă: aceste naţiuni n-au obiectat niciodată la prezenţa evreilor pe motive de rasă, ci totdeauna pe motive de comportare etică. Căci Shakespeare o căsătoreşte pe fiica lui Shylock, evreica Jessica, cu prietenul intim al lui Antonio; iar servitorul creştin al lui Shylock i se adresează cu „frumoasă păgână, cea mai dragă evreică” şi cronicile contemporane arată că clasele de jos care vedeau de la parter reprezentaţia piesei o aplaudau pe Jessica şi rolul Jessicăi era unul din rolurile favorite ale piesei. Portia are încredere şi-i dă Jessicăi şi soţului ei putere deplină pe proprietatea ei când e plecată. Iar faptul că drept pedeapsă pentru încercarea de asasinat împotriva lui Antonio i se cere lui Shylock să se creştineze şi să devină ca ceilalţi veneţieni arată cât de dispuşi erau contemporanii lui Shakespeare să-i primească pe evrei între ei şi să-i asimileze.

Dacă baza juridică a piesei este fantastică (nicio lege nu permite cetăţeanului să garanteze un contract comercial cu pierderea vieţii), analiza raportului dintre lege şi dreptate este magistrală şi mulţi jurişti au fost uimiţi cum un laic într-ale legislaţiei ca Shakespeare a putut pătrunde atât de incisiv esenţa acestui raport. De

timpuriu era ştiut în Anglia că legea nu rezolvă întotdeauna după dreptate; de aceea de timpuriu oamenii pe care-i nedreptăţea legea se adresau regelui cerând dreptate, iar acesta dădea cazul cancelarului spre cercetare. De aici s-a născut un sistem juridic paralel, curtea cancelarului, care cu trecerea secolelor s-a sclerozat din ce în ce mai mult şi a devenit o osatură care nu se mai baza pe dreptate, ci pe scripte, ca toate celelalte.

Shylock şi Antonio deschid discuţia despre ce e drept şi ce e legal din primul act; Antonio declară că el nu dă cu împrumut pe camătă, iar Shylock îi răspunde cu povestea lui Iacob. Acesta s-a înţeles cu socrul său să fie plătit cu miei ce se vor naşte bălţaţi, căci socrul său ştia că din turme separate pe culori nu vor ieşi mulţi miei bălţaţi; dar Iacob printr-o şmecherie pe care socrul său nu o cunoştea a determinat să se nască miei bălţaţi din părinţi de aceeaşi culoare şi astfel l-a jefuit pe socrul său în mod legal „şi a prosperat şi a fost binecuvântat”, zice Shylock. Povestea aceasta explică esenţa dramei: o acţiune ostilă de jefuire a adversarului e legală, dar inechitabilă; o daună nepedepsită de lege violează morala. Legalitatea fără morală este o nouă formă de război în care violenţa nu mai e fizică, ci morală şi rămâne nepedepsită.

Acţiunea legii în pofida moralei este subiectul ultimului act al Neguţătorului din Veneţia. Ducele nu poate să-l oprească pe Shylock de la a smulge inima din pieptul lui Antonio, căci contractul legal îi dă lui Shylock puterea s-o facă. De aceea Portia nu atacă legalitatea uciderii victimei, ci face apel la echitate în faimosul monolog:

„Îndurarea nu se măsoară, ci cade ca ploaia dragă din cer pe plaiul dedesubt. E binecuvântată de două ori, de cel ce-o dă şi de cel ce-o primeşte. E atributul însuşi al Dumnezeirii; şi puterea lumească se-apropie cel mai mult de Dumnezeire când îndurarea îndulceşte dreptatea.

De aceea, evreule, deşi invoci dreptul tău, gândeşte-

te: dac-ar fi să se facă dreptate, niciunul dintre noi n-ar fi cruţat. Ne rugăm cu toţii de îndurare şi ruga noastră ne învaţă să fim îndurători”. Portia vorbeşte de „îndurare”; în secolele ulterioare conceptul de echitate e descris prin termeni ca „echitabil”, „drept”, „cinstit”, „loial”, „onoare” şi aşa mai departe. Shylock argumentează că dacă se ştirbeşte baza juridică a societăţii, aceasta nu mai funcţionează. Portia argumentează că baza juridică nu crează dreptate dacă nu este împletită cu echitatea, care nu subminează legea, ci o perfecţionează înlăturând abuzul care se naşte din aplicarea rigidă în circumstanţe fluide. Dar Shylock e surd la argumentul Porţiei căci el concepe uciderea victimei sale ca pe o datorie pe care o îndeplineşte faţă de grupul său: „nimeni nu urăşte fără să dorească să ucidă”, argumentează el. Astfel Shylock şi Antonio rămân ireconciliabili, căci ei reprezintă două societăţi ireconciliabile, două concepte ireconciliabile asupra legii şi moralei.

Azi societatea occidentală este mult mai vulnerabilă decât era pe vremea lui Shakespeare în această confruntare. Dar deja în secolul lui Shakespeare a simţit chemarea să arunce lumină asupra acestei confruntări. Desigur Shakespeare citea în Biblie, ca toţi protestanţii, cum în Deuteronomul 15 Iehova porunceşte evreilor „să dai cu împrumut la multe naţiuni, dar să nu iei cu împrumut de la nimeni şi să domneşti peste multe naţiuni, dar să nu te supui nici uneia dintre ele”. Jessica fură averea tatălui ei şi i-o dă soţului ei; asta a putut învăţa de la povestea lui Iacob din Vechiul Testament pe care o citează Shylock ca să-şi justifice îmbogăţirea prin înşelăciune; în aceeaşi poveste Raşela fură terafimii[1] tatălui ei şi-i dă soţului ei Iacob, pentru a-l face pe acesta să prospere. Şi în Vechiul Testament, ca şi în mintea lui Shylock, persistă ideea că este un lucru binecuvântat de

1 idoli ciopliţi, sculptaţi; dumnezei (păgâni).

Iehova să faci o nedreptate unuia din alt grup decât al tău.

Sentimentul de dreptate s-a născut nu ca un concept, ci ca un sentiment, zice Carl Gustav Jung care-l numeşte „un factor iraţional”. Apare sub diverse denumiri ca „iubire”, „încredere”, „milă”, „onoare”, „altruism”, „cavalerism”. Este sentimentul primordial de a-ţi păsa de ce se-ntâmplă cu seamănul tău pe care-l au absolut toate vieţuitoarele, dar pe care numai specia umană îl poate raţionaliza şi modifica. Acest sentiment apare puternic pentru perechea de viaţă, sau pentru progenitură; apoi mai puţin puternic se difuzează în cercuri concentrice în familii, prietenii, comunităţi. Dar între comunităţi vaste ca naţiunile de exemplu care sunt legate între ele prin interese comune de moment acest sentiment este mult slăbit şi la cheremul tuturor circumstanţelor. Pe de altă parte însă chiar pe timp de război el apare la iveală, când de exemplu beligeranţi din partide adverse cruţă viaţa unui inamic împinşi de acest sentiment neclar al grijii pentru seamănul tău. Sentimentul opus care se naşte odată cu acest sentiment este cunoscut sub denumiri ca „ură”, „duşmănie”, „pericol”, „antipatie”, „gelozie”, „suspiciune”, „neîncredere” şi aşa mai departe. Aceste două sentimente se condiţionează reciproc ca cei doi poli electrici, unul pozitiv şi celălalt negativ, niciunul neputând exista aparte. Cresc direct proporţional; când pericolul e mare, altruismul dă naştere eroilor care se sacrifică, cum se întâmplă în fiecare moment la animale. Evreii fiind un grup de oameni care trăiesc printre „alţii” sunt purtători ai sentimentului de „grijă pentru a-i mei” şi „ură pentru ceilalţi” în măsură mult mai mare decât oricine; la ei solidaritatea de grup şi ura împotriva celor ce nu sunt membrii grupului sunt exacerbate şi înverşunate ca la nimeni altcineva şi ei văd în coeziunea şi grija pe care alţii ar putea-o avea unul pentru celălalt cel mai mare pericol pentru grupul lor.

Prin dezvoltarea unei societăţi bazate pe comerţ şi nu

pe producţie, naţiunile occidentale au creat un mediu ideal pentru prosperitatea unui grup care practică un dublu cod etic aşa cum o fac evreii, care au grijă pentru membrii grupului lor şi ură pentru toţi ne-membrii. În acţiunea de producere a bunurilor materiale are loc o solidaritate de grup a celor angajaţi în procesul de producţie. Evreii însă niciodată nu produc nimic; ei sunt specializaţi în tranzacţii comerciale, singura ocupaţie care le permite să fie mereu despărţiţi de „ceilalţi”; dacă ar munci şi ar produce ca „ceilalţi”, ar fi asimilaţi cu ceilalţi şi nu s-ar mai putea menţine ca un grup separat. Transformarea naţiunilor occidentale din naţiuni de producători în naţiuni de neguţători care nu colaborează, ci rivalizează unul cu celălalt pentru profit a creat mediul ideal în care un grup compact îşi poate exersa puterea colectivă împotriva naţiunii gazdă.

Un alt factor care favorizează succesul luptei evreilor împotriva naţiunii gazdă este maxima libertate urmărită de membrii naţiunii. Maxima libertate fără nicio îngrădire permite maximă energie, inventivitate şi putere creatoare; maxima libertate permite competiţie liberă care dezlănţuie puterea de creaţie, dar dă şi naştere unui anumit grad de nedreptate pe care societatea l-a tolerat considerându-l un preţ mic pentru avantajele energiei creatoare nelimitate. Profesorul Norman Cohn (Warrant for Genocide, 1967) observă că au existat timp de 2000 de ani comunităţi evreieşti în India şi în China, dar n-a existat antisemitism acolo; antisemitismul, zice el, este o dementă specifică naţiunilor occidentale creştine. Profesorul Cohn are dreptate când spune că n-a existat antisemitism în India şi China, dar asta nu din cauză că acolo oamenii sunt normali şi în occident ei sunt dementi, ci din cauză că societatea în India şi China în acele 2000 de ani nu a cunoscut gradul de libertate pe care l-au cunoscut naţiunile occidentale şi nici dezvoltarea economică exuberantă şi deschisă a acestora în care să poată înflori parazitar un grup compact ocupat

cu cămătăria.

Concluzia a tras-o poate cel mai bine unul dintre cei mai faimoşi şi mai respectaţi învăţaţi evrei, Asher Ginsburg, cunoscut sub pseudonimul Ahad ha-Am, care scrie: „Suferinţele Israelului răspândit prin lume şi mai ales în aceste zile din urmă, ne arată clar că noi evreii nu putem spera că vom putea trăi ca o naţiune separată printre străini, dar fiind în acelaşi timp la fel cu ei şi participând în tot ce se-ntâmplă în jurul nostru de parc-am fi născuţi băştinaşi pe pământul pe care locuim, în timp ce rămânem tot timpul o naţiune de alt fel şi cu vederi diferite de ale băştinaşilor... Dacă suferim nenorociri suntem slăbiţi, dacă prosperăm sentimentul nostru naţional e slăbit. În primul caz suntem dispreţuiţi de ceilalţi, în cel de-al doilea caz ne dispreţuim noi înşine..." (The Way of Life). Asher Ginsburg e de părere că soluţia este ca evreii să trăiască în patria lor naţională, „pământul strămoşilor lor"; zicând aşa se referă la Palestina, fără să ia însă în considerare faptul că azi doar un număr infim dintre evrei se trag din evrei adevăraţi de rasă semită ai căror strămoşi au fost în urmă cu milenii în Palestina, în timp ce, cum demonstrează Arthur Koestler, covârşitoarea majoritate a evreilor de azi sunt hazari de rasă turco-mongolă din Asia, dintre Marea Caspică şi Marea Neagră, veniţi în Europa din Sudul Rusiei prin Ucraina şi Polonia; şi fără să ia în considerare faptul că în ciuda propagandei susţinute majoritatea evreilor şi-au dat seama că cu tot masacrul palestinienilor, statul Israel nu e un stat viabil în care să poată trăi o naţiune prosperă prin forţele proprii.

CAPITOLUL 2: REVOLUŢIA DIN RUSIA

Iată sumarul tezelor acestui capitol:

— Toţi istoricii sunt de acord că secolul 20, secol de conflicte de amploare fără precedent, constituie un moment istoric unitar;

— Conflictele izvorăsc din ce s-a petrecut în Rusia de unde s-a revărsat apoi în lume subversiunea marxist-

leninistă;

— Rusia reprezintă simbolul conflictului revărsat din ea peste lume; asasinarea ţarului Rusiei reprezintă simbolul revoluţiei din Rusia; aceleaşi puteri le-au tradus în realitate şi din aceleaşi motive;

— Naţionalismul evreilor din Rusia, sprijinit de evreii din celelalte ţări, în special din America, a fost factorul principal în „revoluţia" din Rusia din 1917;

— Bolşevismul din Rusia şi sionismul din apus s-au născut simultan ca două surori gemene în aceeaşi săptămână din Septembrie 1917 şi de atunci încoace au lucrat totdeauna mână-n mână.

Cât se poate şti despre revoluţia din Rusia? În occident informaţiile au fost măsluite şi suprimate; în Uniunea Sovietică şi mai ales în Rusia sovietică s-au făcut cercetări mai veridice decât oriunde în lume, în timp ce în lumea aşa-zisă „liberă" cenzura acţionează în mod neoficial, dar tot mai puternic în mistificarea istoriei bolşevismului. În 1989 diploma de onoare plănuită la Universitatea Cambridge din Anglia nu i-a mai fost conferită matematicianului rus Igor Safarevici pentru că s-a aflat că are vederi anticomuniste. Şi în Statele Unite publicaţiile aliniate ale „stabilimentului" au denunţat cu înverşunare pe cei trei publicişti ruşi invitaţi să viziteze America, pentru că erau semnatari ai unei scrisori publicate în Literaturnaia Roşiia care spunea adevărul despre bolşevism. Această preamărire în occident a bolşevismului falimentar din Rusia se datorează exodului masiv de evrei din Rusia înspre occident, exact cum în 1917 evreii s-au strămutat din New York şi alte capitale apusene în Rusia; acum au venit înapoi. Financial Times din Londra scrie că „antisemitismul cauzează cea mai mare migraţie [evreiască] din ultimii 500 de ani". Nathan Sarański, evreu dizident sovietic mult aclamat în presă, zice că rata de emigrare a evreilor sovietici înspre occident este de 2000 pe zi. Alte surse estimează o cifră între 2 şi 4

milioane de evrei sovietici care s-au mutat în occident. Scrie Sarański: „Nu mai e antisemitismul de pe străzi din trecut; e altceva. Pentru prima dată ruşii şi-au dat seama ce istorie de groază au trăit. Nu-i doar Soljeniţîn acum care zice c-au fost 60 milioane de victime ale terorii statului [bolşevic]; chiar istoricii sovietici conservatori dau cifra de 40 de milioane de victime”. El şi alţi fruntaşi evrei sunt îngroziţi de acest „antisemitism” pentru că acest „antisemitism” caută să identifice persoanele care au condus teroarea bolşevică.

Ziarul Presa Sovietică şi Teatrul Mic din Moscova au arătat publicului cum Yankel Yurovski a împuşcat cu două gloanţe în cap pe copilul ţarului care gemea în dureri în braţele tatălui său, asasinat şi el de Yankel. Mulţi evrei nu se simt în siguranţă în Rusia acum când faptele lor sunt dezvăluite. Corespondentul din Moscova al ziarului The Jewish Chronicle din Londra a spus că tot ce doresc evreii sovietici e să plece din Rusia.

Cu peste 70 de ani în urmă ei au migrat în sens contrar, din America spre Rusia şi Robert Wilton, corespondentul ziarului Times, scria din Petrograd: „Fiecare vapor încărcat cu imigranţi din America, Anglia şi Franţa care soseşte aici aduce nenorocire. Toţi se consideră îndreptăţiţi să participe la jaf şi trebuie să fie numiţi în posturi grase la Comitetul Alimentar sau Agrar sau alte Comitete. Cu puţine excepţii, toţi aceşti imigranţi sunt evrei”.

Această năvală a revoluţionarilor de profesie în Rusia a fost organizată de către Lenin la Viena în toamna anului 1915, cu ajutorul unui plan germano-austriac de a dărâma Rusia, care era aliata Franţei. Lenin, Yankel Sverdlov şi alţi activişti evrei cu experienţă, mulţi fugiţi din Rusia de poliţia ţaristă, au fost aleşi să ducă planul la îndeplinire. O sută de evrei revoluţionari au traversat Germania şi Austria într-un tren sigilat şi au infiltrat Petrogradul. Leon Troţki (pe numele adevărat Bronstein) a sosit cu un vapor

încărcat cu evrei revoluţionari de profesie din America. Una din sarcinile lor de distrugere a puterii Rusiei a fost asasinarea familiei ţarului Romanov. Despre aceste asasinate s-au aflat acum toate amănuntele. Aceleaşi forţe, aceleaşi motive, aceleaşi metode de la asasinarea Romanovilor au continuat să domine toată istoria secolului 20.

La 5 Aprilie 1991 s-a pus în vânzare la Londra un exemplar al arhivei Sokolov care conţine documentele cercetărilor amiralului Colceac cu privire la asasinarea Romanovilor şi care a stat la baza cărţii lui Robert Wilton, The Last Days of the Romanovs, apărută la Londra în 1920.

Când armata albă a amiralului Colceac a cucerit Ekaterinburgul l-a însărcinat pe avocatul Straienkevici să dea de urmele familiei ţarului căreia i se ştiuse de veste ultima dată în acest oraş şi cum acesta tergiversa, Nikolai Sokolov a fost însărcinat să preia cercetarea. Nikolai Ross a publicat rezultatele anchetei lui Sokolov în Germania în 1987 în 2 volume. Arhiva Sokolov este astfel cunoscută şi conţine dovezi şi mărturii sub jurământ care dezvăluie şi felul în care criminalii şi-au acoperit urmele, arzând trupurile victimelor în foc, dizolvând oasele nearse în acid sulfuric şi îngropând totul într-o mină de fier abandonată în pădurea de lângă Ekaterinburg. Apoi Yankel Sverdlov, şeful suprem al „securităţii” bolşevice care era chiar mai puternic decât Lenin, asociatul lui intim, a primit un raport telegrafiat despre săvârşirea crimei care se află de asemenea în arhivă. [În acest rezumat vom folosi termenul „securitate” pentru a descrie poliţia secretă care urmăreşte adversarii politici şi aplică teroarea de stat şi care a fost cunoscută sub diverse denumiri în diverse ţări; această poliţie a avut şi are acelaşi caracter şi este la fel organizată şi lucrează la fel în toate ţările, dar este cunoscută cititorului român mai ales sub această denumire pe care-a avut-o un timp în România]. Din toate dovezile reiese clar că ţarul şi familia lui n-au fost asasinaţi de ruşi.

La începutul anului 1918, scrie Wilton, conducătorii bolşevici evrei au început să nu mai aibă încredere în soldaţii ruşi care păzeau familia Romanov, căci deşi erau abrutizaţi şi beţi tot timpul, începuse să le fie milă de victimele lor. De aceea rusul Avdeiev care comanda plutonul de pază a fost înlocuit şi mutat de acolo împreună cu soldaţii ruşi de către Yankel Yurovski, fiul unui ocnaş evreu din Ekaterinburg şi şeful securităţii locale. Yurovski a adus cu sine un pluton de 10 soldaţi de origine maghiară amestecată cu germani din Ungaria şi la 16 Iulie a confiscat armele soldaţilor ruşi.

Wilton descrie toate aceste amănunte după mărturia depusă sub jurământ de martori oculari, între care un rus numit Medvedev, singurul rus care a rămas pe lângă Yankel Yurovski şi care i-a povestit soţiei lui totul lăudându-se că el a fost singurul rus care a participat la măcelărirea Romanovilor. Leon Troţki scrie în jurnalul lui intim, aflat în biblioteca de la Harvard, cum Sverdlov i-a spus că ţarul şi întreaga lui familie au fost împuşcaţi căci aşa au hotărât el şi cu Lenin, „ca [ruşii] să nu mai aibă niciun stindard”. Caracterul pur evreiesc al asasinării ţarului a fost mascat doar de prezenţa unuia Beloborodov, conducător al minerilor din Urali. Acesta fusese învinuit de-o crimă pentru care pedeapsa era moartea sub soviete, dar în loc să fie executat a fost instaurat ca Preşedinte al Sovietului Regiunii Urali ca să-i ducă de nas pe minerii din Urali care nu voiau să se lase conduşi nici de Moscova şi nici de evrei. Numele lui Beloborodov a fost ataşat raportului telegrafiat prin care li se anunţa lui Sverdlov şi Lenin că toată familia Romanov a fost exterminată.

Guvernul provizoriu instaurat de ţar fusese de-acum total preluat de bolşevici şi Germania a-nceput să vadă că nu-i mai poate stăpâni pe agenţii pe care i-a finanţat şi i-a trimis să distrugă Rusia – mai ales când ambasadorul german Mirbach a fost asasinat la Moscova. E probabil că Germania văzând că nu-şi mai poate stăpâni agenţii

plănuia să readucă familia Romanov de la Tobolsk şi să-l înscăuneze pe ţareviciul Alexei pe tronul Rusiei; dar în drum din Tobolsk bolşevicii au capturat familia ţarului la Ekaterinburg şi i-au masacrat. Natural, bolşevicii au vrut să ascundă aceasta de ochii lumii, dar capturarea Ekaterinburgului de către amiralul Colceac la 9 zile după măcelărirea familiei ţarului a dat totul în vileag. Rămăşiţele cadavrelor au fost descoperite şi identificate după conţinutul buzunarului copilului celui mai mic, după cadavrul câinelui ţareviciului şi după alte resturi care n-au ars.

Între timp occidentul trâmbiţa de zor versiunea bolşevică. Times scria la 22 Iulie 1918 că „o conspiraţie a vrut să-l elibereze pe tiranul Romanov" şi de aceea Comitetul Central din Moscova a aprobat hotărârea comitetului local din Urali de a-l împuşca în timp ce restul familiei lui (ce fuseseră asasinaţi împreună cu tarul) se aflau în siguranţă şi bine sănătoşi. Această versiune în care fiecare cuvânt e o minciună a fost versiunea oficială a lumii „libere" din vest. Dar când bolşevicii şi-au dat seama că descoperirea făcută după cucerirea Ecaterinburgului de către Colceac arată clar că soţia, copiii, surorile, întreaga familie a ţarului fuseseră măcelăriţi împreună cu el, uitând cu seninătate minciuna sfruntată oficială emisă cu un an în urmă, au instituit un proces a 28 de persoane acuzate că au ucis familia şi servitorii ţarului, 11 persoane în total. Unul Yakhanov chipurile a „mărturisit" că i-a asasinat pe Romanovi „ca să discrediteze guvernul sovietic". Ca să arunce şi mai mult praf în ochii lumii, primul investigator numit de Colceac, Starnykevici, un evreu, a declarat la Asociaţia Anglo-Evreiască din Londra că evreii n-au participat deloc la asasinarea familiei Romanov – deşi toţi deţinătorii puterii care au ordonat şi executat asasinarea în afară de unul singur, Beloborodov, erau evrei: Goloscekin, Safarov, Volkov şi Siromolotov, erau evrei şi constituiau Consiliul Regional al conducerii Uralilor;

Goloscekin, Efremov, Ciustkevici erau evrei şi împreună cu trei alţi evrei deţineau puterea teroristă fiind şefii securităţii; aceştia din urmă au organizat asasinarea Romanovilor şi-au informat Consiliul Regional de felul în care i-au ucis. La timpul respectiv unul din echipa de asasini a ţinut să-şi afirme identitatea evreiască scriind cu creionul pe perete în batjocură în camera în care avusese loc măcelul, versurile de Heine despre asasinarea lui Balsazar, numit „Belsatar" printr-un joc de cuvinte.

Scopul era demolarea naţiunii ruse, „ca să nu le lase niciun stindard", cum a decis Lenin. Au fost exterminaţi apoi toţi cei înrudiţi cu familia ţarului. Fratele ţarului, marele duce Mihail, fusese răpit de la hotelul lui din Perm şi ucis nu se ştie pe unde; sora împărătesei şi alte 5 rude, arestate la Perm, au fost măcelărite 24 de ore după asasinarea familiei ţarului. Au fost încărcaţi în trăsuri, duşi în pădure şi ucişi cu lovituri de bâtă. Apoi trupurile lor au fost aruncate într-un puţ de mină. Ordinul a venit de la Sverdlov din Moscova şi a fost executat de evreii Soloviev şi Goloscekin şi rusul Beloborodov. Apoi servitorii şi apropiaţii familiei ţarului, care fuseseră ţinuţi la închisoarea din Ekaterinburg, au fost asasinaţi; valetul ţarului, Volkov, a reuşit să fugă în pădure şi i-a povestit lui Sokolov totul. La 29 Ianuarie 1919, după 6 luni, au fost ucise alte 4 rude de-ale familiei ţarului, ce fuseseră prizonieri la Petrograd. Toate acestea cu un singur scop: genocidul, adică distrugerea naţiunii.

La 1 Septembrie 1918, la mai puţin de două luni după masacrul de la Ekaterinburg a fost proclamată teroarea bolşevică, sub pretextul că un evreu numit Unţki, securist de frunte la Petersburg, a fost asasinat (deşi fusese asasinat tot de către un evreu, după cum s-a dovedit ulterior) şi sub pretextul că se făcuse un atentat la viaţa lui Lenin. Asociatul lui Lenin, Zinoviev (pe numele adevărat Apfelbaum) a declarat că 90 milioane de ruşi „vor fi cu noi; restul vor fi anihilati".

Dar ruşii începuseră să se cam trezească. O mulţime mare a fost la înmormântarea rudelor ţarului ale căror rămăşiţe au fost descoperite în mina de la Perm de către trupele amiralului Colceac. Rober Wilton scria: „Întreaga istorie a bolşevismului în Rusia poartă pecetea unei invazii străine. Asasinarea ţarului, plănuită de evreul Sverdlov şi realizată de evreii Goloscekin, Siromolotov, Safarov, Volkov şi Yurovski, nu este fapta poporului rus ci a unui inamic invadator".

Răscolim trecutul nu ca să creăm animozităţi, ci ca să înţelegem ce se-ntâmplă cu vieţile noastre; ca să-nţelegem cum un inamic aşa de puţin numeros a putut anihila o ţară aşa de colosală.

Arhiva Sokolov arată că conducătorii ruşi nu înţelegeau ce se-ntâmplă. Sokolov zice că evreii sunt aşa de numeroşi printre asasini pentru că erau foarte numeroşi în aparatul de conducere sovietic. Listele membrilor administraţiei sovietice din 1917 – 1918, publicate de Sokolov în cartea sa Les Derniers Jours des Romanov (Paris, 1921) şi în ediţia franceză a cărţii lui Wilton, arată că în 1918 – 1919 din 556 înalţi demnitari în statul sovietic, 457 erau evrei. Dintre ceilalţi 99 doar 19 erau ruşi; 35 erau letoni, 15 nemţi, 11 armeni, 10 georgieni, apoi câţiva polonezi, finlandezi, cehi.

Conducătorii partidelor de stânga de aşa-zisă „opoziţie" de atunci erau 55 de evrei şi 6 ruşi. Aceste partide, de ochii lumii antibolşevice, aveau rolul de a devia şi zădărnici eforturile ruşilor de a se uni şi a se opune. Membrii minorităţilor din imperiul rus care erau ostile ruşilor au servit drept faţadă ca să mascheze caracterul evreiesc al revoluţiei bolşevice. De fapt, acest caracter se apropie de a fi 100 %, căci mulţi dintre conducătorii identificaţi ca letoni, cehi, ucraineni, erau de fapt evrei din Letonia şi aşa mai departe. Se ridică întrebarea dacă Lenin nu era şi el evreu (vezi capitolul următor).

În aceeaşi săptămână de la începutul lui Septembrie

în care comunismul triumfa în Rusia, sionismul triumfa în Anglia prin declaraţia Balfour care a decis exterminarea palestinienilor şi dăruirea pământului lor, hazarilor askenazi din Asia. Robert Wilton, corespondent al ziarului Times care trăise 40 de ani în Rusia, vorbea perfect ruseşte fără accent străin, studiase profund istoria imperiului rus şi cunoştea personal pe toţi cei implicaţi în conducere, inclusiv familia imperială, povesteşte evenimentele în cartea sa Russia's Agony (Londra, 1918). Existaseră mişcări politice revoluţionare în Rusia înainte de 1917, de exemplu a ofiţerilor ce supravieţuiseră invaziei napoleoniene din 1812, dar metodele şi scopurile lor erau de evoluţie, de îmbunătăţiri prin reforme, nu de distrugere prin revoluţie. La această activitate se alăturaseră marii scriitori ruşi ca Puşkin, Dostoievski, Gogol, Cehov, Gorki, Tolstoi, care nu militau pentru nicio ideologie, ci doar arătau realitatea vremii lor. După prima revoluţie socialistă din 1905, au avut loc schimbări: s-a înfiinţat Duma (parlamentul) cu membri aleşi prin votul larg al ţăranilor şi Duma l-a numit pe Stolîpin ca prim-ministru.

Dar activitatea subterană a continuat în ciuda tuturor reformelor şi trei prim miniştri care au adus îmbunătăţiri au fost asasinaţi. Mulţi dintre asasini erau tineri evrei care se ocupau cu asasinarea poliţiştilor şi cu jefuirea băncilor pentru ca să strângă bani pentru revoluţie. Crimele lor teroriste cauzau pogromuri. După asasinarea lui Stolîpin, succesorul lui, Kokovtov, a continuat să aducă îmbunătăţiri. A urmat în Rusia un deceniu de prosperitate şi înflorire materială cum nu se mai văzuse, cu larga participare a zemstvelor şi a cooperativelor. Căile ferate care au acoperit Rusia au deschis terenuri vaste pentru aşezări agricole noi, în special în Siberia. Dar în tot acest timp problema minorităţii evreieşti, care nu se lasă asimilată de populaţie, o minoritate larg răspândită, dar cu strânsă unitate de acţiune şi în legătură strânsă cu evreii askenazi imigraţi din Rusia în toate ţările occidentale,

rămânea deschisă ca un ulcer.

Poporul rus era convertit la schimbare şi progres, iar intelectualitatea era infatuată de ideologia marxistă pe care aceşti evrei le-o serveau. Cuvântul „bolşevik” a apărut prima dată la conferinţa Social Democraţilor din Rusia ţinută la Stockholm în 1908, unde toţi delegaţii s-au declarat adepţii lui Marx, dar cei conduşi de Lenin voiau o baie de sânge, şi-au luat numele de bolşevici fiindcă erau mai mulţi; ceilalţi voiau progres prin reforme şi-au fost numiţi menşevici, adică minoritatea.

Această conferinţă de la Stockholm trebuie elucidată. Întâi trebuie clarificat cine erau „evreii” din această dramă. Wilton îi numeşte „pseudoevrei” deosebindu-i astfel de evreii care practică religia iudaică. Aceşti „pseudoevrei” ar putea fi numiţi şi „pseudoruşi”, căci toţi şi-au ascuns adevăratul nume folosind nume ruseşti:

Bronstein şi-a zis Troţki, Nahamkez şi-a zis Stehov, etc. Toţi făceau parte din protipendada evreimii; toţi erau purtaţi la universitate; aproape toţi erau atei; toţi erau naţionalişti evrei în strânsă legătură cu naţionaliştii evrei din occident.

În acest context, cuvântul „socialist” înseamnă două lucruri distincte: pe de o parte, socialist e cel care vede în ideologia socialistă un program de schimbări politice; pe de alta, socialist e cel care nu o crede, dar vede în ideologia socialistă o armă de distrugere a adversarului.

La Stockholm bolşevicii au fost mai numeroşi, dar nu şi în Rusia. Imediat aceşti naţionalişti evrei deghizaţi în revoluţionari ruşi au început să infiltreze organizaţiile politice socialiste şi progresiste care se opuneau bolşevicilor şi au pus stăpânire pe conducerea lor.

N-a existat niciodată nicio revoluţie bolşevică: ceea ce a avut loc în Rusia a fost războiul naţionaliştilor evrei împotriva Rusiei dus sub masca unei revoluţii socialiste ruseşti. Duma sprijinită de grupurile socialiste ruse a desfiinţat vechiul regim ca să se trezească apoi că în

dezordinea aparentă care-a urmat puterea era concentrată în mâna unei minorităţi evreieşti naţionaliste perfect organizate şi finanţate din cea mai mare abundenţă de peste hotare. Socialismul marxist a avut rolul pe care-l are boala SIDA, sindromul de deficienţă a imunităţii organismului; ca şi SIDA, a dărâmat rezistenţa naturală a poporului; intelectualitatea rusă lipsită de apărarea imunităţii naturale a căzut pradă virusului naţionalismului evreiesc ascuns. În 1917, după doi ani de război pierdut, prestigiul monarhiei era erodat pe de-o parte de propagandă, pe de alta de acţiunile nevrotice ale ţarinei care-au dus la scandalul Rasputin şi de slăbiciunea ţarului care era bine intenţionat, dar nu avea tărie de caracter. Revoluţia avea mulţi aderenţi printre soldaţi şi civili.

Cartea lui Robert Wilton şi arhiva Sokolov conţin un tezaur de depoziţii ale martorilor oculari şi dovezi despre tot ce s-a întâmplat în Rusia în acel an. Începând cu Martie 1917, trei grupuri distincte au executat acţiuni şi planuri diverse în mod simultan la Petrograd. Aceste grupuri au fost: 1) Duma sub conducerea lui Rodzianko; 2) grupări de opoziţie faţă de Dumă; 3) naţionaliştii evrei numiţi bolşevici.

Numai aceştia din urmă, bolşevicii, ştiau exact ce aveau de făcut şi ce se întâmpla în fiecare clipă, căci ei au creat în mod intenţionat o stare de haos şi confuzie în care poporul n-a putut vedea ce fac ei. [Nota rezumatorului: cititorul român ar trebui să compare „revoluţia socialistă” din 1917 de la Petrograd cu „revoluţia din Decembrie 1989” de la Bucureşti]. Procedura lor a fost următoarea: crearea de haos şi confuzie pentru ca apoi să iasă la lumină organizaţia lor perfectă care nu s-a dizolvat în haos, ci l-a creat doar printre ceilalţi.

Puterea bolşevicilor a constat în capacitatea lor de a incita masele inclusiv un număr de soldaţi şi de a le scoate pe stradă [vezi Decembrie 1989 în România]. Ei au avut această putere căci aveau o reţea vastă de activişti

subversivi perfect antrenaţi şi organizaţi şi aveau control total asupra presei şi tipografiilor [nota rezumatorului: exact aşa s-a întâmplat în România în Decembrie 1989, decât că mijloacelor de amăgire a maselor au inclus radioul şi televiziunea şi microfoanele bine instalate anterior acolo unde au fost dirijate masele; cine a dirijat televiziunea a dirijat poporul].

După ce Rodzianko a eşuat în încercarea de a-şi alia miniştrii care se aflau la Palatul Marie, s-a reîntors la palatul Tauris unde era Duma şi la 15 Martie s-a format guvernul provizoriu cu prinţul Lvov ca Prim-Ministru şi alţi zece miniştri, nu toţi din Duma. Deja în noaptea de 20 Martie bolşevicii puseseră stăpânire pe întreg Petrogradul care se credea încă sub controlul Dumei reorganizate. Moscova s-a declarat alături de Petrograd şi poliţiştii au fost dezarmaţi cu relativ puţină vărsare de sânge. Trenurile mergeau din nou, focurile care fuseseră aprinse au fost stinse din nou, poporul jubila crezându-se victorios împotriva autocraţiei învinse. Wilton scrie cum era în interiorul Dumei (căci a avut acces intim la absolut toate forurile şi evenimentele şi a fost martor ocular direct; de aceea i s-a pus căluşul în gură) şi-a văzut cum regiment după regiment vine şi depune jurământ de credinţă Dumei şi preşedintelui Rodzianko.

Duma şi Rodzianko nu voiau abolirea monarhiei, ci reformarea ei. Dar în ziua în care ţarul a abdicat în favoarea Dumei, Lenin şi clica lui au apreciat că a sosit momentul să-şi dea arama pe faţă şi să preia „revoluţia”, aşa cum fusese plănuit în mare amănunţime la o conferinţă internaţională de la Berna în Elveţia. Nu se ştie precis câtă putere reală a avut Lenin; multe lucruri indică faptul că puterea era de fapt în mâna lui Yankel Sverdlov, şeful securităţii, numit „ţarul roşu”. Cu puţin timp înainte de-a începe să funcţioneze Duma s-a declarat că există un fel de „soviet” sau sfat la care au fost invitaţi să participe muncitorii şi soldaţii. Acest soviet era în afara Dumei şi era

condus aparent de socialişti ruşi în frunte cu Cikeidze. Sovietul a declarat zgomotos că sprijină guvernul provizoriu şi s-a mutat în Sala Mare de şedinţe a palatului Tauris. Rodzianko, cum era de aşteptat, l-a primit cu bucurie şi aşa au făcut toţi membrii Dumei, crezând că au în el un sprijinitor sincer. Acest soviet vocifera în stil foarte patriotic şi cerea să se continue războiul împotriva Germaniei.

Înlocuirea vechii administraţii cu guvernul provizoriu nu s-ar fi putut face fără socialiştii din afara Dumei; iar aceşti socialişti n-ar fi putut face absolut nimic fără acţiunea bolşevicilor, care lucrând subversiv şi în secret au scos diverse gloate în stradă şi au provocat răzmeriţă în unele regimente de gardă.

Duma şi acest soviet condus de ruşi n-aveau nicio putere reală şi nu puteau restabili ordinea, căci puterea reală era în mâna bolşevicilor care fiind perfect organizaţi şi finanţaţi din belşug de guverne străine puteau scoate gloate în stradă şi puteau trimite agenţi să dea foc şi să provoace oricând o dezordine dezastruoasă. Dar pe de altă parte şi bolşevicii aveau nevoie de Duma şi de soviet până puteau instaura peste tot teroarea. Pe măsură ce Duma se sprijinea mai mult pe soviet, Duma pierdea autoritate şi sovietul câştiga putere; iar de aici puterea a trecut în mâna bolşevicilor printr-o succesiune de mutaţii secrete în sânul sovietului.

De aici istoria e cunoscută: sovietul a dominat Duma, bolşevicii au dominat sovietul şi metoda folosită a fost manipularea gloatei şi crearea dezordinii după bunul plac, căci la cererea gloatei incitate de agitatorii ruşi care mai aveau sentimente patriotice şi umanitare erau înlocuiţi în soviet cu bolşevici sau cu alţi ruşi care erau total aserviţi bolşevicilor. Acum când toate mişcările se pot urmări şi vedea în succesiunea lor, metoda şi rezultatul sunt uşor de înţeles, dar la vremea aceea personajele politice de bună credinţă nu înţelegeau nimic din ce se-ntâmplă.

Prima indicaţie că distrugerea era planificată a apărut la câteva zile după naşterea sovietului, când acesta a cerut ca şi soldaţii să aibă dreptul la grevă. Dar membrilor Dumei li s-a mai permis un timp să aibă iluzia că guvernează, pentru că reprezentau un guvern legitim recunoscut de mase; şi conducătorilor ruşi din soviete li s-a permis un răstimp să-şi păstreze iluzia că participă activ la deschiderea unui viitor luminos pentru poporul rus. Naţionaliştii evrei care-au condus din umbră însă erau mult superiori în executarea unor acţiuni subversive oricărui politician, fie el patriot sau reprezentant al altei naţiuni. Popoarele care-au construit civilizaţia europeană, trăind pe propriul teritoriu şi clădindu-şi civilizaţia prin muncă cinstită n-au învăţat niciodată arta subversiunii şi-a menţinerii unei reţele internaţionale care să ducă un război permanent împotriva tuturor pe tărâmul intelectului. Naţionaliştii evrei au distribuit printre soldaţi şi marinari proclamaţii subversive care promiteau pământ şi răsplăţi celor care vor dezerta. Agenţi ai sovietului instituiau „comitete” printre unităţile militare de pe front. O mare lovitură a fost dată Rusiei când la cererea sovietului guvernul provizoriu a abolit pedeapsa capitală; imediat s-a dezlănţuit o debandadă pe care statul major n-a mai putut-o opri; mai mult, unii generali au fost destituiţi pentru că s-au opus debandadei şi-au contrazis „comitetele de soldaţi”.

* * *

După cel de-al doilea război mondial cancerul terorismului şi tiraniei naţionalismului evreiesc s-a întins peste Europa de Răsărit. Ambasadorul Bliss Lane a remarcat în Polonia la apariţia Republicii Populare, predominanţa evreilor în posturile cheie de control asupra populaţiei. În Ungaria, armata sovietică l-a instalat ca prim-ministru pe Mátyás Rákosi (pe-adevăratul nume Roth) cu un cabinet despre care Times a scris atunci că era „predominant evreiesc”. În Cehoslovacia, scria ziarul The

New Statesman, „atât intelectualitatea partidului cât şi oamenii cheie din securitate sunt evrei de origine”. „România”, scria The New York Times în 1953, „împreună cu Ungaria, are probabil cel mai mare număr de evrei în aparatul de conducere”, în frunte cu Ana Pauker, fiica unui rabin. În Germania de Est Hilde Benjamin, ministrul justiţiei, prezida asupra terorii dezlănţuite. Peste tot s-a văzut acelaşi plan revoluţionar: folosirea gloatei pentru a produce dezordine şi a distruge structura existentă; crearea unui haos; apoi ieşirea la iveală a unei noi puteri bazate pe finanţare îmbelşugată şi organizate de nationaliştii evrei cu scopul de a pune bazele „Noii Ordini Mondiale”.

Winston Churchill a dat în 1920 un rezumat excelent al istoriei comunismului în secolul 20, căci ca Secretar de Război britanic el avea toate sursele de informaţie ale armatei şi diplomaţiei britanice. Într-un articol apărut în The Illustrated Sunday Herald a scris: „Această mişcare evreiască nu e nouă. De pe vremea lui Spartacus-Weishaupt până la Karl Marx şi apoi la Troţki (Rusia), Béla Kun (Ungaria), Rosa Luxemburg (Germania) şi Emma Goldman (Statele Unite), s-a extins într-una această conspiraţie întinsă în toată lumea pentru distrugerea civilizaţiei şi pentru reconstruirea societăţii pe bazele unei stagnări în creştere, pe bazele răutăţii şi invidiei şi-a unei egalităţi forţate şi imposibile”. Dar cu toată această clarviziune Churchill a făcut apoi o greşeală capitală: s-a lăsat convins că sionismul era o armă de luptă a evreilor din occident împotriva comunismului sovietic ateu – când în realitate sionismul şi comunismul sunt două arme de luptă ale aceleiaşi conspiraţii.

CAPITOLUL 3: PROBLEMA IDENTITĂŢII

Să vedem originile vastului fenomen istoric pe care-l numim „evreii”. Sunt ei un popor care-a existat, ca şi chinezii, de-a lungul veacurilor, sau sunt doar o faţadă în spatele căreia se ascunde o idee pe care o pot realiza

diverse popoare de tot felul?

În monumentala sa carte The Controversy of Zion, Douglas Reed arată că totul a început în 453 î.Hr. când un mic trib al lui Iuda, de care israeliţii se despărţiseră cu dezgust, a produs o ideologie rasială al cărei efect a fost mai dezastruos decât cel al epidemiilor sau al dinamitei: ideologia unei „rase superioare de stăpâni” declarată stăpâna tuturor celorlalţi prin „legea sa”. Fără îndoială că acest trib mic al lui Iuda de mult s-a dezintegrat şi contopit cu alte populaţii; probabil nu mai există nicăieri vreun individ cu genele acelui trib al lui Iuda. Dar iudaismul a continuat din 459 î.Hr. până azi. Majoritatea celor care-şi zic azi „evrei” sunt în realitate hazari, un popor de origine turcică care-a avut cândva un imperiu vast între Marea Neagră şi Marea Caspică, de la Volga la Munţii Caucazului, ai cărui conducători au declarat iudaismul religia de stat în anul 740 AD.

Ce este iudaismul în secolul 20? Dr. Nahum Goldman, preşedintele Congresului Mondial al Evreilor şi al Organizaţiei Sioniste Mondiale, n-a putut răspunde. El scrie în cartea sa Paradoxul Evreiesc că „nu este nicio religie, niciun popor, nicio naţiune, nicio comunitate culturală etc”. El personal nu mai crede în religie de la 17 ani şi scrie că puţini evrei ştiu azi de vreo religie; evreii ortodocşi sau credincioşi sunt azi o minoritate infimă.

Dr. Goldman îl contrazice pe Jean-Paul Sartre, alt evreu, care defineşte „evreul” ca „cel pe care alţii-l numesc aşa”; Sartre era evreu şi nimeni nu-l numea aşa. Dar problema „cum se recunoaşte un evreu” n-are nicio importanţă pentru evrei, care sunt de toate felurile: credincioşi şi atei, de toate rasele, vorbind indiferent ce limbă, cu diverse înfăţişări şi diverse tipuri rasiale – căci ei se recunosc imediat între ei ca fiind „evrei”. Ei se recunosc imediat căci sunt declaraţi irevocabil ca fiind sau nu evrei de către o autoritate care există în toate comunităţile şi se numeşte Beth Din.

Evreii se împart azi în două: askenazi şi sefardiţi. Cei sefardiţi pot pretinde că se trag din semiţi adevăraţi răspândiţi prin lume, care-au ajuns în nordul Africii şi de-acolo în Spania şi-n alte ţări mediteraneene; cei askenazi vin din răsăritul Europei.

Cei sefardiţi aveau limba ladino, un dialect hispano-ebraic; cei askenazi au limba idis, un dialect germano-evreiesc. Cea mai bună descriere le-o dă Arthur Koestler în cartea sa The 13th Tribe, care ne spune că prin 1960 erau cam 500.000 de sefardiţi şi tot restul milioanelor de evrei erau askenazi. Probabil că câţiva evrei care se trăgeau din Palestina au fost folosiţi la „convertirea" hazarilor, astfel că probabil că puţine picături de sânge semit au intrat acum 13 secole în sângele „evreilor" hazari.

Este foarte important să se cunoască acest aspect genetic şi lumea să ştie adevărul şi anume că nu există o rasă evreiască şi că doar un număr infim din cei ce-şi zic evrei se trag din strămoşi evrei semiţi adevăraţi, care au vreo legătură oarecare cu Biblia, iar restul „evreilor" n-au absolut nimic de-a face cu evreii din Biblie. Este foarte important să se înţeleagă că acuza de „antisemitism" nu are nicio bază reală şi este doar numele unei arme prin care se distruge adversarul politic. Nu există şi nu poate exista antisemitism sau ură de rasă împotriva evreilor pentru că evreii NU SUNT O RASĂ şi pentru că imensa majoritate a evreilor azi NU SUNT SEMIŢI.

Unii evrei se contopesc cu populaţia în sânul căreia locuiesc şi dispar ca evrei pentru totdeauna; asimilarea lor nu lasă urme pentru că ei nu sunt o rasă diferită şi copii lor nu sunt de rasă mixtă ca metişii de exemplu şi nu au semnele amestecului de rase. De aceea Shakespeare în Neguţătorul din Veneţia a măritat-o fără nicio dificultate pe Jessica, fiica evreului, cu prietenul duşmanului creştin Antonio, ştiind că publicul lui acceptă astfel de căsătorii cu mare uşurinţă.

Dar dacă evreii nu sunt o rasă aparte cum de-au dat

naştere de-a lungul secolelor la resentimente din partea gazdelor care-i primeau în mijlocul lor? Cel mai bun răspuns îl dă Dr. Chaïm Weizmann, principalul promotor vizibil al sionismului care a devenit primul preşedinte al statului sionist Israel. În cartea sa Trial and Error, descrie cele trei grupuri de evrei din Rusia lui natală: 1) „renegaţii", care voiau să trăiască în pace cu ruşii, puţin numeroşi; apoi, mult mai mulţi, 2) cei care voiau să dezlănţuie întâi revoluţia bolşevică şi 3) cei care voiau să răpească întâi Palestina de la palestinieni şi să instaureze Israelul.

Această faţadă a unei aparente scindări în grupul 2) şi 3) le-a fost de imens folos căci le-a permis să-i convingă pe politicienii occidentali, ca Churchill, că sionismul îi poate ajuta împotriva comunismului. Dar atât sionismul cât şi comunismul acţionează sub aceeaşi comandă unică în acelaşi scop unic: comunismul distruge ordinea existentă de dedesubt, sionismul de deasupra prin puterea banului.

Sionismul este deci o formă de iudaism talmudic transformat într-un naţionalism şovin şi lipsit de religie care se foloseşte de o faţadă a religiei în lupta sa politică. Ca şi Dr. Weizmann, aproape toţi conducătorii sionişti sunt şi-au fost atei.

Dar ce este „evreul?" E greu de răspuns, căci naţionalismul acesta şovin care nu are o bază teritorială şi care operează prin persoane de limbă şi naţionalitate diferită, operează în secret. Dacă sionismul ar fi cunoscut şi scopurile sale ar fi văzute clar de către cei asupra cărora operează, şi-ar pierde puterea şi conspiraţia sionisto-comunistă n-ar mai triumfa. De aceea se ascunde cu atâta zel identitatea sionismului şi-a evreilor.

* * *

Să-ncepem cu Lenin şi Stalin. Erau ei într-adevăr „ne-evrei?" Propaganda comunistă a susţinut totdeauna că sunt „ruşi" şi nu s-a permis cercetarea originii lor.

Despre Lenin se ştie că s-a născut şi-a fost botezat la

Simbirsk în 1870, fiul lui Ilie sau Elias Ulianov, un rus amestecat cu tătari sau calmuci, cum erau mulţi în jurul Volgăi pe-atunci, şi-al Mariei născută Blank, care era în mod cert evreică din partea tatălui şi era probabil evreică şi din partea mamei.

Despre tatăl lui Lenin nu s-a făcut niciun mister; bunicul lui Lenin din partea tatălui, Nicolae, s-a răscumpărat din iobăgie şi s-a stabilit ca croitor în Astrahan pe Volga; fiul lui cel mai mare s-a îmbogăţit şi el ca comerciant, permiţând fiului mai mic Elias, tatăl lui Lenin, să meargă la universitatea din Kazan să studieze matematica şi ştiinţele naturale şi să ajungă apoi consilier de stat, un rang guvernamental echivalent cu al unui maior-general de armată şi să frecventeze nobilimea ereditară, deşi era nepot de iobag.

Dar peste mama lui Lenin s-a aşternut un văl gros; se ştie doar că tatăl ei, Alexander Blank, era un evreu din Odesa care după ce s-a „convertit” la creştinism să îmbogăţit considerabil. Revista Lectures Françaises (no. 163, Noiembrie 1970) scria că în Revue de Fonds Social Juif (no. 161, 1970) se arată că Mariettei Saghinian, cunoscută romancieră sovietică de origine armeană, i s-a interzis să publice noi descoperiri de-ale ei despre acest Alexander Blank făcute în arhivele din Simbirsk. Acolo Alexander Blank apare sub numele lui adevărat de Sender Blank, schimbat în Alexander, alături de fiica lui Miriam, născută în 1835 la Simbirsk. Numele acesteia a devenit Maria când toată familia s-a convertit, ceea ce arată că ambii ei părinţi erau evrei. Marietta Saghinian a vrut să-şi publice descoperirea în Voprosî Istorii în 1964; cenzura sovietului local a cerut aprobarea Biroului Politic al Partidului Comunist care-a cerut Patriarhiei Ortodoxe să raporteze despre „conversiune”; după care a refuzat permisiunea de publicare a materialului.

Biograful evreu al lui Stalin, Isaac Deutscher, îl descrie pe Lenin ca „un neamţ sau baltic uşor rusificat”;

biograful evreu al lui Lenin, David Shub (Lenin: A Biography, New York, 1948), scrie că Alexander Blank era un evreu convertit din Odesa. Povesteşte cum istoricul sovietic evreu Saul Ginsburg a găsit dosarul lui Alexander Blank în arhivele a ceea ce fusese Sfântul Sinod, dar că dosarul i-a fost imediat luat din mână, ca mai apoi un coleg să-i spună că acest Alexander Blank era bunicul matern al lui Lenin. Din acel dosar s-ar fi văzut cine anume a fost bunica maternă a lui Lenin. Se ştie că se numea ca fată Anna Grosschopf şi că era fiica unui comerciant bogat din Petersburg. Georg von Rauch scrie în Osteuropa (München, no. 4, 1970) că această Anna Grosschopf era fiica lui Johann Gottlieb Grosschopf născut la Lübeck în 1766, care-a imigrat la St. Petersburg în 1790, unde s-a îmbogăţit. Pe de altă parte Krupskaya, soţia lui Lenin, o poloneză rusificată, a scris în revista lunară a partidului comunist sovietic Bolşevic din 1938 că tatăl Annei Grosschopf era un neamţ născut în Ucraina.

Întrebarea este deci dacă nu cumva era şi Anna Grosschopf evreică din Ucraina.

Un lucru e cert: a adus soţului ei mulţi bani cu care acesta şi-a cumpărat o moşie la Kokuşkin; astfel a devenit familia lui Lenin „mici moşieri ruşi".

Prietenul lui Lenin, N. Valentinov, scrie despre tatăl lui Lenin că spre deosebire de soţia lui Maria, era credincios şi mergea la biserică cu copiii lui; deci cu alte cuvinte Maria Blank evita biserica. Lenin însuşi spune că de la vârsta de 16 ani a fost ateu.

Deci Lenin după regulile „iudaismului" putea fi considerat un evreu deplin, dar de ochii lumii putea trece drept rus; asta face din el un foarte valoros pion politic, cu atât mai mult cu cât se pricepea foarte bine la propagandă marxistă.

Stalin, cu numele real Iosif Visarionovici Djugaşvili, este dintr-altă categorie. E fiul unui cizmar din Tiflis şi nimeni nu s-a-ndoit vreodată că e georgian (gruzin); după

moartea lui a fost acuzat cu mare vâlvă de antisemitism. Dar soţia lui a fost evreică; se numea Rosa Kaganovici şi era sora lui Lazar Kaganovici care a fost ani de zile al doilea dintre cei mai puternici oameni din Uniunea Sovietică; şi ceilalţi trei fraţi ai ei erau tot comisari bolşevici. Fiul lui Stalin s-a-nsurat cu o evreică şi fiica lui s-a măritat cu un evreu. Iată cum această ambianţă l-a transformat pe georgianul Djugaşvili într-un „fel de evreu:

Cei mai adânc ancoraţi în programul politic şi mai ales în programul revoluţionar evreiesc, sunt de trei feluri:

1) Cei cu ambii părinţi evrei;

2) Cei cu tată de alt fel, dar cu mamă neapărat evreică;

3) Pseudoevreii, adică ne-evreii însuraţi cu evreice ai căror copii sunt crescuţi ca evrei.

Ca să se ascundă, primii îşi schimbau numele; astfel Apfelbaum devine Zinoviev, Sobelsohn devine Radek, Helphand devine Parvus, Finkelstein devine Litvinov, Rosenfeld devine Kamenev, Bronstein devine Troţki, Sonnenschein devine Malik, Ulbricht devine Ustinov, Katz devine Gromîko etc. La cei din categoria a doua, tot ce contează e ca mama să fie evreică, tatăl nu contează, după cum au descoperit cu multă obidă mulţi copii din taţi evrei şi mame ne-evreice; dar numele şi provenienţa tatălui ne-evreu sunt folosite de aceşti copii de evreice pentru a se declara ruşi sau cehi sau români sau ce-o fi după interes (acest lucru reiese clar dintr-un articol publicat în The Jewish Chronicle, Londra, 22 Decembrie 1989, unde Nigel Davies, cunoscut jucător de şah cu tată şi bunic ne-evreu, a descoperit că bunica lui din partea mamei era evreică, ceea ce făcea ca el şi toţi fraţii lui să fie evrei). De aceea e probabil că mulţi ruşi, letoni, finlandezi, georgieni, polonezi, etc. din guvernele sovietice au fost în realitate evrei din această categorie care se deghizau folosindu-şi tatăl ca o faţadă. Dar cel mai bine ascuns este pseudoevreul, cel care născut din părinţi neevrei se-nsoară

cu o evreică şi creşte copii evrei. Deşi el personal nu e niciodată acceptat ca fiind evreu, el este puternic legat de interesele politice evreieşti prin toată familia lui. Stalin a fost din această categorie şi aşa au fost mulţi alţi conducători comunişti, care împing înainte carul politic al sionismului cu mai mult zel chiar decât evreii născuţi din evrei. Până la ultima suflare Kaganovici a fost mâna dreaptă a lui Stalin; câteva zile înainte de-a muri i-a făcut funeralii pompoase lui Lev Mechlin, unul dintre cei mai urâţi comisari evrei din deceniile comuniste al cărui coşciug a fost purtat de capetele cele mai înalte sovietice, în aşa fel încât populaţia să priceapă clar că domnia naţionalismului evreiesc nu s-a clătinat în Uniunea Sovietică; şi imediat după aceea i-a dat premiul „Stalin Pentru Pace" lui Ilia Ehrenburg tot cu mare pompă, pentru că incitase trupele sovietice la masacrul „copilului nenăscut în pântecul mamei"; totuşi Stalin a căzut în dizgraţie pentru că nu s-a aliniat imediat la ordinele sionismului din occident. Harrison Salisbury, corespondent american, remarcă ce oportună a fost moartea lui Stalin – ca la comandă. Doctorii evrei pe care i-a acuzat c-au încercat să-l otrăvească au fost imediat eliberaţi; şi cu toate că Stalin a întins domnia revoluţiei evreieşti bolşevice peste jumătate din Europa, a fost repede eliminat.

Lista conducătorilor bolşevici cripto-evrei este interminabilă. Revista Time scria în numărul din 5 Mai 1958 că Hruşciov i-a spus ambasadorului Israelului, Iosef Avidar, că Voroşilov, preşedintele Uniunii Sovietice şi jumătate din Preşedinţia sovietică, erau însuraţi cu evreice; propria lui noră era evreică; Canadian Jewish Press scrie că Leonid Brejnev era însurat cu o evreică; Times din Londra scrie în Noiembrie 1982 că „Andropov vorbeşte fluent idis".

Se vede că evreii nu se simt ca fiind o rasă aparte şi-şi mărită fetele cu membrii claselor de sus ale populaţiei

gazde, aducând copii acestora în sânul evreimii pe cât posibil. Doar evreii care se însoară cu femei ne-evreice sunt expulzaţi din evreime.

Discriminarea rasială are loc din partea evreilor doar în cazul raselor care sunt vizibil diferite; în Africa sau India, de exemplu, evreicele nu se mărită cu membrii populaţiei gazdă şi nici cu negrii din Statele Unite.

Problema rasei e foarte complicată. Toţi europenii sunt de rasa aşa-zisă „caucaziană”; dar există diferenţă etnică între evreii sefardiţi şi cei askenazi, după cum există diferenţă etnică între englezi şi irlandezi. Apar caracteristicile unei rase aparte, arată antropologul Arthur Keith, când căsătoriile au loc multă vreme în interiorul unei comunităţi restrânse. Astfel apar caracteristici rasiale evreieşti în cazul acestei comunităţi şi astfel se delimitează ea de populaţia gazdă cu care nu vrea să se asimileze.

CAPITOLUL 4: MARILE FINANŢE ŞI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Richard Clark scrie în Technological Terrorism: „Occidentul este paralizat de o ideologie şi morală acidă ce face ca elita noastră politică şi intelectuală să se declare de partea acelor elemente care arată deschis că urmăresc să distrugă civilizaţia occidentală”.

Este interzis să examinezi rolul evreilor în declinul occidentului. S-au stabilit totuşi cu certitudine două lucruri:

1) „idealul” „noii ordini mondiale” instaurate în Uniunea Sovietică din 1917 este identic cu „idealul” spre care tinde occidentul;

2) în tot occidentul evreii sunt extraordinar de unitari şi activitatea lor are o continuitate miraculoasă, promovând încontinuu idealul naţionalist sionist evreiesc simbolizat prin statul Israel din Palestina.

Cele două războaie mondiale din acest secol n-au fost două lucruri separate, ci aparţin aceluiaşi fapt istoric care s-a continuat şi care este un conflict nerezolvat în care

aceste două războaie au fost două episoade.

Tezele acestui articol ce vor fi dezvoltate şi dovedite mai jos sunt:

1) conflictul secolului 20 derivă din alianţa dintre puterea financiară şi clasa intelectuală, unde intelectualii au devenit servitorii finanţelor, fiind banul în acest secol principala sursă a puterii;

2) vom înţelege evenimentele dacă vom înţelege cum s-au schimbat posesorii banului şi clasa intelectuală;

3) posesorii banului s-au schimbat, căci capitalismul financiar care fusese distribuit în constelaţiile locale ale diverselor naţiuni a fost absorbit într-o singură constelaţie mare aservită unor scopuri urmărite de-a lungul secolelor;

4) pe plan intelectual, creştinismul a fost eliminat şi înlocuit cu ideologia socialistă bazată pe stabilirea unor valori comune şi-a unui sistem de referinţă nou formulat; această religie seculară socialistă este descrisă de Carl Gustav Jung ca „epidemia psihică" a secolului;

5) aceste schimbări au fost cauzele care-au dus la războiul burilor din Africa de Sud la sfârşitul secolului trecut, unde s-a născut pentru prima dată imperiul mondial naţional-socialist sionist, definit rasial şi propulsat de puterea exclusivă a banului;

6) aceste schimbări în domeniul banului şi-a intelectului au împins naţiunile occidentale într-o cursă dialectică, unde banul e teza, socialismul e antiteza şi „noua ordine mondială" e sinteza: banul smulge tot mai mult puterea din mâinile naţiunilor, socialismul le amăgeşte cu promisiunea distribuirii egalitare a bogăţiilor şi această contradicţie cred masele că va fi rezolvată în noul imperiu care apare;

7) procesul de transfer al banilor în mâinile noului imperiu s-a desăvârşit în 1930 când J.P. Morgan şi celelalte familii de pionieri care-au construit America au pierdut puterea ce-o avuseseră în finanţe;

8) cauzele imediate ale războaielor care devastează

secolul 20 este tocmai distrugerea din exterior a ordinii naturale stabilite în cadrul fiecărui grup prin crearea arbitrară din exterior cu forţa a tot felul de structuri statale cărora nu le corespund structuri naţionale naturale. De aceea conflictele secolului nostru sunt altfel decât au fost cele din alte vremi;

9) toate aceste rele sunt exacerbate de marele rău al creării de monedă fără acoperire şi al escaladării datoriei naţionale.

Cum putem dovedi că zbuciumul politic şi social al secolului izvorăşte în toate ţările din aceeaşi sursă? Meteorologii au reuşit să dovedească că diverse cutremure, inundaţii, uragane, secete din diverse părţi ale globului sunt cauzate de aceeaşi cauză; dar meteorologii n-au fost împiedicaţi în cercetarea lor de atotputernica cenzură ideologică din occident.

S-au scris cărţi în care s-a încercat să se explice cauza zbuciumului acestui secol: aşa sunt Declinul Occidentului de Oswald Spengler şi Tragedy and Hope de Carroll Quigley. Spengler a introdus ideea declinului inevitabil al occidentului, ca rezultat al alianţei dintre puterea banului şi intelectualitate şi în mod ciudat nu s-a arătat deloc întristat. Quigley lasă multe lucruri neexplicate – poate anume – dar acolo unde e dispus să explice, acolo dovedeşte irevocabil cu bogată documentaţie că tot ce s-a întâmplat în secolul 20 s-a înfăptuit după un plan. El prezintă conspiraţiile care distrug civilizaţia occidentală, ca Trustul Burselor Rhodes, Mişcarea Mesei Rotunde, Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale şi Consiliul American pentru Afaceri Externe, toate dirijate de ceea ce el numeşte „o reţea anglo-americană” de oameni de afaceri, educatori, politicieni şi ziarişti.

Quigley, fiind profesor universitar de istorie şi relaţii internaţionale la Şcoala de Afaceri Externe Georgetown din Washington, publică o documentaţie bogată inedită în

acest context. Editura i-a retras imediat cartea de pe piaţă – desigur pentru că aruncă prea multă lumină asupra celor care preferă să lucreze din umbră. El scrie: „Cunosc această reţea pentru că o studiez de 20 de ani şi timp de doi ani mi s-a permis să citesc toate documentele ei secrete... Nu simt repulsie pentru această reţea sau scopurile ei şi am rămas intim cu mulţi dintre cei care o servesc. Dar am obiectat şi obiectez la unele măsuri pe care le ia... în general obiectez la faptul că se ascunde, căci părerea mea e că are un rol aşa de mare în istorie încât merită să fie cunoscută".

Alt istoric, Arnold Toynbee, zice într-o comunicare la Cea de-a 4-a Conferinţă Anuală pentru Studiul Ştiinţific al Relaţiilor Externe (Iunie 1931) că „acum în mod discret, dar din toate puterile, ne străduim să smulgem ceea ce se numeşte suveranitate naţională din mâinile statelor naţionale din toată lumea. Şi tot timpul din gură negăm ceea ce facem cu amândouă mâinile, căci nu putem încă să răpim în mod deschis suveranitatea naţională a statelor locale naţionale ale lumii şi politicianul sau publicistul care ar declara c-o face poate n-ar fi ars pe rug, dar ar fi desigur discreditat".

Quigley şi Toynbee cred deci că a anihila suveranitatea naţională a popoarelor este un lucru bun, un pas înainte înspre „minunata lume nouă" care se va ridica pe ruinele lumii vechi ce trebuie distrusă prin foc revoluţionar pentru a face loc „noii ordini".

Distrugerea lumii vechi a început cu războiul burilor din 1898 – 1902, când a început să fie demolat imperiul britanic ca să facă loc noului imperiu. Afrikaanerii sau burii, care se depărtaseră de Colonia Capului de-acum ocupată de britanici şi-şi clădiseră căminuri şi existenţe în teritoriul neocupat şi gol de populaţie de mai înspre nord, s-au trezit că pământul pe care-l cultivau ei sub numele de Republica Transvaal se afla deasupra celor mai bogate mine de aur din lume. Imediat oamenii de stat Cecil John

Rhodes şi Alfred Milner s-au simţit inspiraţi să adauge pământul Republicii Transvaal la posesiunile coroanei britanice. Au reuşit s-o facă ocupând atât Transvaalul cât şi Republica alăturată Liberă a Statului Orania cu preţul unor mari sacrificii materiale şi de vieţi omeneşti; mentalitatea devenise în Anglia că ar fi păcat să lase altora bogăţia pe care le-o puteau smulge printr-un război nedrept. Dar circumstanţele în care au fost anexate Transvaalul şi Statul de Orania la imperiul britanic au fost diferite de cele în care au fost anexate celelalte posesiuni ale acestui imperiu. Nu tot poporul britanic era pentru acest război de anexiune. Generalul William Butler, unul dintre cei mai capabili şi credincioşi servitori ai coroanei britanice, conducătorul de atunci al forţelor britanice din Africa de Sud, avertizase guvernul să nu înceapă acest război; şi ca niciodată înainte, dezinformarea şi falsul au început să curgă. Scrie

J.A. Hobson în cartea sa The War în South Africa: „Noi [britanicii] ne batem ca să punem o mică oligarhie de posesori de mine şi speculanţi în vârful piramidei puterii în Pretoria… destinele politice şi economice ale Africii de Sud sunt şi vor rămâne probabil în mâinile unora care sunt majoritatea străini de noi şi ale căror afaceri şi interese nu sunt britanice”.

Thomas Packenham zice în cartea The Boer War din 1979: „S-a crezut că concernul Rand, viermii aurului, nu sunt implicaţi în izbucnirea acestui război, dar sunt direct responsabili… am găsit documente despre o alianţă formală între Sir Alfred Milner, înaltul Comisionar şi firma Wemher-Beit, cea mai mare din concernul minelor Rand. Această alianţă l-a împuternicit pe Milner să înceapă războiul”.

Hobson face istoricul minelor de aur din Transvaal. Câţiva dintre stăpâni îşi făcuseră averea aici şi erau englezi: Rhodes, Rudd şi J.B. Robinson. Ceilalţi însă erau „un mic grup de afacerişti internaţionali, evrei care vin

mai ales din Germania”, care aveau la dispoziţie imense resurse financiare din Europa de la Banca Germană din Dresda despre care Hobson crede că aparţinea lui Wernher şi Beit. Rhodes a trebuit şi el să ceară bani de la o dinastie bancară, de la ramura londoneză a familiei Rothschild, când a vrut să acapareze el singur industria diamantelor din Kimberley.

Generalul William Butler scria în Iunie 1899 Oficiului de Război britanic: „Dacă n-ar fi evreii ar fi uşor de căzut la o înţelegere, dar ei vor să scufunde toată ţara asta în război civil... e prea evident aici şi nu mai lasă nicio îndoială că există curente subterane puternice ai căror promotori vor să facă acest război cu orice preţ în scopurile lor egoiste”. Puţini au observat şi mai puţini au priceput că în acel moment imperiul britanic nu era în mână britanică. De aici s-a pornit o reacţie în lanţ care a dezmembrat întâi imperiul britanic şi a schimbat apoi faţa lumii; atunci a începutul capitalismul financiar care s-a desăvârşit în 1930.

Au mai fost schimbări mai puţin evidente, una fiind în metodele de-a duce război, nu atât pe terenul de luptă cât pe tărâm mintal. În ultimul deceniu al secolului trecut s-a inaugurat metoda giganticii propagande mincinoase care domină total minţile în secolul nostru. Niciodată în trecut nu s-a minţit atâta şi aşa de neruşinat ca acum pentru atragerea maselor de englezi în acest război. Această metodă a minciunii gigantice şi sfruntate l-a şocat pe generalul Butler, care-a scris în 18 Decembrie 1898 Secretarului Coloniilor că „toate informaţiile trimise din Cape Town sunt elaborate de un sindicat colosal care împrăştie informaţii false”. Hobson scrie despre presa din Africa de Sud că era „o presă mare stăpânită şi acţionată de un grup mic de oameni al căror scop direct este să creeze un conflict armat care să le aducă beneficiu financiar”. Iată lanţul evenimentelor: războiul burilor; războaiele mondiale; revoluţia bolşevică cu inaugurarea

supraputerii militare sovietice; dărâmarea imperiilor coloniale şi alcătuirea de naţiuni noi din bucăţile acelor imperii dintre care mai niciuna nu poate supravieţui economic aşa cum a fost alcătuită; aruncarea Chinei continentale şi altor mari părţi din Orient sub călcâiul terorii totalitariste roşii; înfiinţarea Naţiunilor Unite cu hoarda ei de agenţii ca un protoţip al noului guvern mondial; şi subminarea tot mai mult a suveranităţii naţionale a popoarelor occidentale.

Şi tot în acest secol s-a inventat lagărul de concentrare şi lovirea civililor în conflictele armate.

Rădăcinile din care au crescut toate aceste evenimente sunt două: posesiunea asupra banului şi aservirea intelectului.

Spre sfârşitul secolului trecut s-a ajuns ca banul să predomine asupra politicii. Domeniul financiar şi cel politic trebuie definite clar căci ele determină comportarea maselor de oameni. Gândirea politică este o funcţie socială care are drept scop bunăstarea comunităţii în prezent cât şi în viitor; bunăstarea materială este aici un lucru important, dar secundar. Gândirea financiară dimpotrivă se ocupă exclusiv de prosperitatea materială şi pune interesele de afaceri mai presus de orice alte interese ale comunităţii. Ceea ce s-a întâmplat la sfârşitul secolului trecut n-a fost o mutaţie abruptă, ci o culminare a unui proces lent care-a durat de la-nceputul acelui secol şi care s-a desăvârşit în 1930 când a fost eliminat dintre cei care deţin puterea financiară ultimul financiar naţional american, J.P. Morgan.

Totdeauna au existat afacerişti şi bancheri care, ca Warburg, Montefiore, Rothschild, au dat cu împrumut guvernelor şi-au făcut tranzacţii internaţionale, dar nu erau perfect şi total integraţi într-un unic aparat internaţional al puterii care dirijează politica în întreaga lume. În mod paradoxal, în ciuda dominantei enorme a bancherilor evrei asupra comerţului internaţional,

afaceriştii ne-evrei au fost cei care au pus bazele noii clase financiare internaţionale de stăpâni ai lumii care acum constă din evrei. Carroll Quigley scrie: „La vârf era Banca de Acord International din Basel, Elveţia, ai cărei proprietari erau băncile centrale private din toate ţările, cu proprietari ca Montagu Norman de la Banca Angliei, Benjamin Strong de la Banca Federală de Rezervă din New York, Charles Rist de la Banca Franţei, Hjalmar Schacht de la Banca Imperială; fiecare din aceste bănci căuta să stăpânească guvernul ţării sale manipulând hârtiile de credit şi tranzacţiile monetare internaţionale şi influenţând politicienii vânduţi lor pentru răsplată materială”.

Quigley arată că bancherii Rothschild au fost la putere în secolul 19, dar spre sfârşitul secolului „au fost înlocuiţi cu J.P. Morgan” al cărui birou era la New York, deşi lucra de parc-ar fi fost la Londra „unde”, zice Quigley, „s-a născut în realitate în 1938 dinastia financiară J.P. Morgan sub numele de George Peabody and Company”.

În 1930 s-a perfectat absorbirea băncilor naţionale în constelaţia bancară internaţională şi consecinţele imediate au fost cel de-al treilea imperiu german, cel de-al doilea război mondial şi Republica Populară Chineză comunistă.

Quigley explică de ce intră în aşa o descriere amănunţită a operaţiilor bancare în cartea sa prin cuvintele: „Această a treia fază a capitalismului este de aşa mare semnificaţie, ramificaţiile şi influenţa ei au fost aşa de adânc ascunse în subterane, devenind chiar oculte, încât e necesar să atragem în mod special atenţia asupra detaliilor organizării şi metodelor ei”.

Apoi povesteşte cu bogată documentare procesul prin care, cum zice Wilmot Robertson, „s-au despuiat majoritatea americanilor de averile lor”, sau, cum zice Quigley, s-a făcut o schimbare la toate nivelurile... de la gustul pentru bancurile cu desene din ziare până la componenţa grupului care deţine puterea în stabilimentul american”.

Din 1880 încoace America fusese guvernată de o plutocraţie a familiilor de bogătaşi americani ca Rockefeller, Carnegie, Vanderbilt, Mellon, Duke, Whitney, Ford, DuPont, cu J.P. Morgan ca centru bancar. Erau, zice Quigley, „de religie anglicani, anglofili ca orientare, internaţionalişti, studiaţi la Harvard şi cunoşteau cultura europeană tradiţională”. De cealaltă parte a Atlanticului aveau perechi grupaţi în jurul centrului bancar al lui Montagu Norman. Colaborarea lor era cunoscută ca „stabilimentul anglo-american”. Quigley arată că atunci când J.P. Morgan dintr-o afacere privată anonimă s-a transformat într-o companie publică în 1940 şi a fost apoi absorbită în banca ei subsidiară Guaranty Trust Company în 1959 a avut loc decesul acestei plutocraţii; grupul Morgan a văzut cum i-a fost luată puterea din mâini când n-a mai primit votul Comitetului diriguitor al Universităţii Columbia pentru candidatul său la preşedinţia acelei universităţi. Cu alte cuvinte, de-acum nu mai sunt aceste familii de pionieri care-au construit America, aceşti „anglofili de religie anglicană care cunoşteau cultura europeană”, adică aceşti ne-evrei, cei care stăpânesc şi controlează educaţia universitară în Statele Unite ale Americii.

Economia Statelor Unite şi Wall Streetul au căzut în mâinile afaceriştilor internaţionalişti ca o pară mălăiaţă, căci bătălia se dusese anterior prin finanţarea partidelor politice şi cumpărarea preşedintelui, a senatorilor şi-a membrilor congresului; apoi prin manipularea opiniei publice prin mass-media, presa, radiou-ul, televiziunea, cărţile tipărite (toate sever cenzurate) şi prin infiltrarea şi coruperea organizaţiilor sindicale. În acest exerciţiu de ocupare totală a unei naţiuni care fusese liberă, stăpânii secreţi ai Statelor Unite au fost bine instruiţi de experienţa lor de secole într-ale subminării naţiunilor gazdă de către o naţiune care acţionează strâns unită, dar fără loc geografic propriu. Demolarea fondatorilor Americii a început în

1913, cu noua lege a impozitului progresiv şi s-a desăvârşit cu legea taxei de moştenire, care a determinat aceste familii să caute să scape de ruina totală organizând fundaţii. Cercul lui Morgan a pierdut controlul asupra guvernului american şi-a fost înlocuit cu altul: dar ca şi cei vechi, noii stăpâni ai Americii sunt tot o oligarhie în care banul se aliază cu intelectualitatea şi nimeni n-a băgat de seamă că naţiunea americană are acum cu totul alţi stăpâni, căci aceştia se comportă cam tot ca şi cei vechi. Căci şi cercul lui Morgan făcea politică de stânga şi-a-ncercat să facă afaceri cu sovietele; dar Morgan şi acoliţii lui au fost eliminaţi din competiţie de rivalii lor evrei. Cele două oligarhii ale Wall Street-ului, cea veche a lui Morgan şi cea nouă evreiască, doreau amândouă să se instaureze în vârful piramidei puterii în „noua ordine mondială”, dar prin metode diferite. Vechii stăpâni ai Americii, ca şi contemporanii lor britanici, doreau să stăvilească avansul Uniunii Sovietice şi s-o absoarbă apoi în „noua ordine mondială” care să fie construită după modelul imperiului britanic şi să-i aibă pe ei în frunte. Noii stăpâni ai Americii voiau să întărească şi să extindă Uniunea Sovietică ca un gigant militar şi industrial care să înlocuiască imperiul britanic şi să fie baza „noii ordini mondiale”.

Această luptă pentru putere a culminat în 1930 cu un fenomen la care toată lumea oarbă şi îmbrobodită de propagandă i-a zis „antisemitism”.

Hannah Arendt scrie în cartea ei The Origins of Totalitarianism: „politica secolului 20 i-a plasat pe evrei în centrul evenimentelor… problema evreiască şi antisemitismul… au devenit catalizatorul mişcării naziste şi apoi a organizării structurii celui de-al Treilea Imperiu… şi apoi au provocat un război de-o ferocitate nemaipomenită”. Henry Ford care vedea clar că afaceriştii sunt duşmanii industriei făcea o deosebire clară între grupul lui Morgan, pe care-i numea „constructivi” şi rivalii lor, pe care-i numea „aţâţători la război”. Influenţa evreilor

asupra politicii naţionale şi internaţionale a dat naştere la gesturi şi apeluri disperate ca cele ale Părintelui Coughlin la radio, sau ale Părintelui Denis Fahey în scris şi ale lui Charles Lindbergh şi ale grupului Cămăşilor Negre din Anglia. Aceştia au văzut cu ochii lor preluarea puterii politice şi naţionale de către un grup de afacerişti evrei extrem de concentrat.

Un alt aspect al secolului 19 care-a pregătit ruina de azi este gândirea futuristă care făcea adepţi în clasa conducătoare britanică.

Cecil John Rhodes era unul dintre cei mai puternici oameni din istoria Angliei, dar era un visător bântuit de iluzii incapabil să inspire loialitate sau spirit de acţiune în alţii. Dar agentul care conducea ideologia nu era Rhodes ci John Ruskin, profesor la Catedra de Arte Plastice de la Oxford, care le-a băgat în cap unui şir lung de generaţii de englezi o ideologie cu scopul, credeau ei, de a crea o lume mai bună. Această lume mai bună era ca un fel de extensie a imperiului britanic, o uniune liberă de state independente ţinute laolaltă de ideea abstractă a „naţiunii engleze”.

Efectul magic al acestor elucubraţii derivă din credinţa într-o „lume mai bună” unde va domni ordinea şi toată omenirea se va îmbogăţi, credinţă care începuse să ia locul religiei erodate de „lumina ştiinţei”, astfel încât acum oamenii au pentru aceste elucubraţii aceeaşi fervoare mistică pe care-o aveau mai demult pentru religie. Tineretul s-a dedicat cu multă vigoare acestei ideologii care promitea un vast imperiu cu bogăţie pentru toată lumea şi plăcerea puterii pentru ei. Acest nou val de misticism secular i-a cuprins şi hipnotizat pe toţi, inclusiv pe generalul Louis Botha, fostul conducător al burilor învinşi şi care urma să devină primul Prim-Ministru sud-african şi pe generalul sud-african Jan Christian Smuts. Practic acest misticism al „lumii mai bune” s-a cristalizat în organizaţii ca Fondul Trustului de Burse Rhodes,

mişcarea semisecretă a Mesei Rotunde, Institutul Regal de Afaceri Internaţionale, Consiliul American pentru Relaţii Externe şi altele. Noul misticism al lui Rhodes avea o tentă rasială, căci, scrie Ralph Durand, „Cecil Rhodes of Oriel… crede că salvgardarea păcii în lume se află în mâini teutone şi-a lăsat cu testament fondul de burse pentru studenţi din Anglia, Statele Unite şi Germania”.

Ideologia lui Rhodes însă a dat faliment nu din insuficientă ştiinţă politică ori financiară, ci dintr-o eroare metafizică pe care-a dezvăluit-o Quigley: fiecare bancă centrală „căuta să-şi domine guvernul” şi să-i „influenţeze pe politicieni răsplătindu-i apoi cu recompense financiare”. Quigley arată clar falimentul ţărilor aşa-zise libere occidentale, care toate funcţionează creând bani fără acoperire şi luând împrumut de la bănci particulare şi în care domneşte o corupţie politică infinit de completă şi complexă. Banul este acum măsura tuturor lucrurilor în occident, ban produs nu de pământul ţării, ci de fabrici şi mai ales de speculaţii afaceriste. Naţiunile occidentale sunt plutocraţii care se menţin la putere dominând opinia publică pe care o creează la comandă prin mass-media şi prin „recompense financiare” date guvernanţilor.

Rhodes, Milner şi ortacii lor de la minele Rand au realizat transformarea banilor în opinie publică fără să ţină cont de implicaţiile morale ale acţiunii lor. Şi au fost astfel bătuţi cu propriile lor arme de către forţa superioară a banului afaceriştilor internaţionali strâns uniţi într-un program de acţiune de durată lungă, care influenţează de-acum nu propriul guvern cu forţa banilor lor, ci toate guvernele lumii şi cumpără acum nu politicienii din propria lor tară, ci politicienii din toate ţările. Astfel au fost daţi la o parte bogătaşii ne-evrei de la conducerea finanţelor în noua structură financiară mondială. Iar intelectualitatea crescută în misticismul secular al lui John Ruskin ca să construiască „noua lume mai bună” pe baza imperiului britanic cu mare uşurinţă şi-a retras entuziasmul şi l-a pus

în slujba ideologiei lui Marx şi Engels, îndrumaţi de care construiesc tot „o lume nouă şi mai bună”, dar după modelul unui alt imperiu.

Trilogia lui Anthony Sutton Wall Street and the Bolshevik Revolution, Wall Street and the rise of Hitler, Wall Street and Franklin Delanore Roosevelt, conţine o mulţime de informaţii, dar este şi mai informativă prin ceea ce omite cu mare grijă şi anume ceea ce Hannah Arendt a definit succint ca „agentul catalizator” evreiesc „în inima evenimentelor”, adică rolul puterii evreieşti în politica secolului 20. Sutton crede că o structură a puterii a existat dintotdeauna pe Wall Street şi există şi-acum.

Această structură a finanţat revoluţia bolşevică din Rusia şi apoi l-a finanţat pe Hitler să ia puterea. Dar Sutton simplifică şi distorsionează. Căci puterea Wall Streetului a fost împărţită în cei 20 de ani de la 1917 la 1938 între grupul Morgan şi grupul băncii Warburg. Un grup de magnaţi de pe Wall Street a finanţat într-adevăr revoluţia bolşevică, dar nu grupul Morgan, ci grupul Warburg (în mod special Jacob Schiff din grupul Warburg) au fost patronii revoluţiei bolşevice, iar Morgan a fost declarat ţapul ispăşitor pentru că la spartul târgului s-a trezit să încerce să pătrundă în afacerea bolşevică. În ceea ce-l priveşte pe Hitler, într-adevăr există dovezi că grupul Morgan l-a ajutat să ia puterea, dar în acelaşi timp internaţionaliştii grupului Warburg au finanţat partidul comunist din Germania în alegerile speciale din 1930 unde comuniştii au avut aşa mare succes. Astfel cel de-al doilea război mondial a fost o luptă între aceste două jumătăţi ale Wall Street-ului, între aceste centre de concentrare a puterii financiare şi în această luptă grupul Morgan a pierdut şi grupul internaţionalist a triumfat.

Astfel se explică de ce în Anglia ultima rămăşiţă a puterii financiare neevreieşti, cunoscută sub numele „grupul de la Cliveden” (Cliveden era reşedinţa Lordului Astor) s-a opus celui de-al doilea război mondial. Şi astfel

se explică un episod extrem de misterios şi de ciudat din istoria contemporană a Statelor Unite. Cineva a încercat cu sprijinul Legiunii Americane şi-al armatei să instaureze „o dictatură fascistă" la Casa Albă din Washington. Episodul a fost amintit pe scurt pe prima pagină a ziarului The New York Times din 21 Noiembrie 1934; s-a instituit un comitet de investigare; apoi nu s-a mai auzit nimic, nici despre episod, nici despre comitet şi nici despre investigare. S-ar părea că cei în cauză erau unele personalităţi din Legiunea Americană şi dintr-o altă organizaţie numită Liga Libertăţii, cu un efectiv total de 500.000 de oameni sub conducerea Generalului-Maior Smedley D. Butler, un erou plin de decoraţii despre care însă nu se ştie precis cum a acceptat conducerea. Cei implicaţi aparţineau exclusiv cercurilor de potentaţi financiari legaţi într-un fel sau altul de J.P. Morgan. Ei erau: Grayson Murphy, director la Guaranty Company; Jackson Martindell, de la Stone şi Webster, rude cu familia Morgan; apoi compania DuPont; apoi compania Remington Arms, controlată de Du Pont; şi interesul financiar Morgan-Harriman. S-ar părea că potentaţii financiari şi industriali din grupul neevreiesc al lui Morgan văzându-se deposedaţi pe Wall Street au încercat un efort disperat împotriva potentaţilor finanţelor internaţionale – efort care avusese succes în Italia şi Germania sub forma naţional-socialismului.

În secolul trecut rivalitatea dintre constelaţiile bancare naţionale a dat naştere goanei după posesiuni coloniale; în secolul nostru consolidarea puterii financiare globale în mâinile unui singur grup internaţionalist a cauzat dezmembrarea imperiilor coloniale şi înlocuirea lor cu o puzderie de state noi care să nu mai poată fi influenţate de către naţiunile occidentale. Până în 1939, transformarea a fost mai lentă căci noul imperiu financiar global era în curs de formare; dar după ce acest nou imperiu financiar global a triumfat în cel de-al doilea

război mondial, ritmul înrobirii a devenit mai rapid.

CAPITOLUL 5: LUPTĂ PE WALL STREET

Motto-ul capitolului este un citat din cartea lui Alexandru Soljeniţîn Lenin în Zürich, unde se arată că Lenin ştia bine că puterea este a celor care deţin banii şi revoluţia este făcută cu forţa banului. Capitolul începe cu un citat din Disraeli care spune că „adesea istoria e neclară pentru că e scrisă de oameni care nu înţeleg problema rasială în toate aspectele ei". Rasa, zice autorul, a fost definită de antropologi ca o unitate umană care apare din repetate căsătorii în cadrul aceluiaşi grup de oameni, dar care se manifestă nu ca un grup cu sânge omogen şi neamestecat cu al altor rase ci ca un grup de oameni care duc aceeaşi politică într-un scop comun. Evreii ca rasă nu au deloc sânge şi caracteristici fizice omogene dar au cele mai puternice caracteristici rasiale din punct de vedere politic. De aceea Vechiul Testament zicând „naţiune" sau „rasă" se referă la acelaşi lucru. Arthur Keith, preşedintele Asociaţiei Britanice pentru Progresul Ştiinţei, zice: „caracterul rasial este cel mai puternic dezvoltat la evrei dintre toate rasele caucaziene". El nu le zice „semiţi" fiindcă evreii de azi nu sunt semiţi.

Deşi cartea lui Carroll Quigley Tragedy and Hope nu vorbeşte despre evrei decât atingând uşor în treacăt inaugurarea statului Israel şi nici nu conţine deloc cuvintele „sionist" şi „sionism", cartea a fost imediat retrasă de pe piată şi pusă pe lista neagră pentru că conţine informaţii bogate şi veridice din care un cititor atent poate pricepe ce rol a jucat rasa în evenimentele financiare şi politice ale secolului nostru. Viteza cu care a fost cenzurată cartea lui Quigley demonstrează ce bine funcţionează cenzura în Statele Unite ale Americii, care nu e vizibilă, cum era cea de după cortina de fier, dar e la fel de eficace. Dintre cărtile de istorie, cele mai riguros excluse şi la care marele public nu are voie să aibă acces sunt cele care ating probleme rasiale. Autorul compară

două feluri de a scrie cărţi de istorie exemplificând cu Wall Street and the rise of Hitler de Antony C. Sutton (cu referiri la alte două cărţi de Sutton, Wall Street and the Bolshevik Revolution şi Wall Street and Franklin D. Roosevelt) şi Who Financed Hitler de James Pool şi Suzanne Pool.

1. ISTORICUL DE PROFESIE.

În toate trei cărtile citate mai sus, Sutton exclude total identitatea etnică a celor care-au cauzat evenimentele acestui secol şi nu explică deloc de ce, când toţi bancherii germani de la imperiul financiar I.G. Farben au fost condamnaţi ca criminali de război după cel de-al doilea război mondial, numai unul dintre ei şi anume Max Warburg, n-a fost deranjat sau atins cu nimic. O altă omisiune flagrantă a lui Sutton în cartea sa Wall Street and the rise of Hitler este totala lui tăcere despre finanţarea de către bancherii americani a celuilalt partid din Germania care avusese mari succese în alegerile din Septembrie 1930 şi anume partidul comunist german, a cărui activitate făcuse să fie Germania înfrântă în primul război mondial. Ascunzându-se în felul acesta identitatea celor care-au finanţat revoluţiile, toată documentaţia amănunţită şi laborioasă a cărtilor lui Sutton face mai mult rău decât bine căci mistifică adevărul şi îneacă cititorul într-o aavalanş de amănunte care nu se leagă între ele de scopul acţiunilor întreprinse. Dar această aavalanş de amănunte poate fi valorificată pozitiv dacă cititorul are şi informaţiile pe care Sutton nu vrea să le împărtăşească, putând astfel construi adevărul din două jumătăţi de adevăr. Sutton însuşi admite că nu dă o imagine completă când la p. 167 întreabă: „De ce au dorit bancherii internaţionali, elita Wall Street-ului, să-i vadă pe Hitler şi pe Roosevelt la putere? Nu ne-am ocupat aici de acest aspect [sublinierea noastră]”.

Sutton nu pomeneşte deloc aspectul rasial şi când arată cum bancherii de pe Wall Street manipulează

politica, vorbeşte numai de grupul ne-evreu al lui J.P. Morgan. Pe aceştia îi acuză atât pentru că au făcut revoluţia bolşevică cât şi pentru că au provocat cel de-al doilea război mondial. Dar el tace cu înverşunare despre amestecul celei de-a doua elite a bancherilor de pe Wall Street, cea evreiască, care într-un timp a lucrat mână-n mână cu bancherii ne-evrei din constelaţia lui J.P. Morgan dar apoi de pe la 1930 încoace i-au învins şi înlocuit. Cel mai mult se apropie Sutton de adevăr când îl citează pe Ford care împarte marii financiari în două, cei constructivi ca J.P. Morgan şi cei distructivi care, zice Ford, „sunt cei care fac războaiele”. Dar apoi Sutton uită de această împărţire şi continuă să vorbească de parcă financiarii de pe Wall Street ar fi toţi un grup omogen şi nu două tabere încleştate într-o luptă crâncenă. Aceste două tabere s-au încleştat în cel de-al doilea război mondial care a costat vieţile atâtor sute de milioane şi a adus atâta suferinţă şi atâta distrugere: o tabără îl sprijinea pe Hitler, cealaltă pe adversarii lui. Cartea lui Quigley Tragedy and Hope descrie lupta pe care Sutton o trece sub tăcere. O rezumăm extrem de succint mai jos.

De secole dinastii de bancheri evrei, dintre care cei mai cunoscuţi sunt familia Rothschild, au deţinut monopolul tranzacţiilor financiare internaţionale, dar capitalismul financiar a fost consolidat pe baze internaţionale în acest secol. Industrializarea ţărilor occidentale este exclusiv izvorâtă din energia, inventivitatea şi munca europenilor. De aceea n-a existat niciun evreu care să fi fondat vreo industrie sau vreo producţie. Imperiile petrolului, cărbunelui, fierului, avioanelor, automobilelor, căilor ferate, ş.a.m.d. au fost toate construite de europeni creştini, ceea ce le-a dat acelor financiari ne-evrei un răstimp puterea financiară, astfel încât unii ne-evrei ca J.P. Morgan sau Montagu Norman aveau într-un timp mai mare putere financiară decât bancherii evrei cu Rothschild în frunte. Atunci a

început lupta celor din urmă să-i elimine şi să-i înlocuiască pe cei dintâi şi să preia puterea financiară. Lupta a dus-o grupul lui Rothschild pe plan politic, punând pe slugoii lor din Congresul şi din Senatul American să voteze legi ca taxele de moştenire, sau impozitul progresiv, care-au ruinat familiile vechi de pionieri care au construit America, şi-au ruinat şi distrus clasa de mijloc. O mare pierdere au suferit-o acele familii de pionieri când au acceptat să înfiinţeze sistemul băncilor centrale în toate ţările occidentale. Cel care-a organizat banca centrală în America a fost Paul Warburg, membru al unei puternici familii de bancheri evrei din Germania.

Grupul lui J.P. Morgan şi-a dat seama de succesul bancherilor evrei în revoluţia bolşevică din Rusia şi-a finanţat imediat armata albă contrarevoluţionară a amiralului Colceac. În Germania bancherii evrei au înfiinţat şi finanţat partidul comunist şi atunci rivalii lor de pe Wall Street, deşi ostili nationalismului german, s-au hotărât să-l finanţeze şi să-l aducă la putere pe Hitler. Singura ieşire din impasul în care s-au băgat când au acceptat să formeze împreună cu bancherii evrei băncile private naţionale centrale a fost pentru bancherii din constelaţia lui J.P. Morgan să se bage şi mai adânc în murdăria în care-au acceptat să intre şi să finanţeze armate şi să pornească războaie

— În speranţa că tabăra lor va învinge. Căci de-acum bancherii ne-evrei erau băgaţi în aceeaşi mocirlă şi se întreceau cu bancherii evrei în astfel de tranzacţii, abandonând total orice poziţie morală în acţiunile lor. Singurul care a spus cinstit lucrurilor pe nume şi care a acţionat cinstit a fost Henry Ford, care şi-a făcut averea prin propriul talent şi nu era vândut nimănui.

Astfel, o tabără pe Wall Street sprijinea puterea lui Hitler şi căuta să împiedice distrugerea lui, în timp ce cealaltă tabără, cea evreiască, înfăptuise revoluţia bolşevică în Rusia şi încercase s-o înfăptuiască şi-n

Germania şi alte ţări europene. Cu acest tablou în minte se poate face lumină în hăţisul de informaţii oferite de Sutton. Faptul că tabăra bancherilor evrei a smuls frânele puterii financiare din mâinile familiilor de pionieri care-au construit economia americană şi i-au eliminat pe aceştia din urmă se reflectă în absolut toate domeniile vieţii, de la cărtile cu desene pentru copii mici şi moda în îmbrăcăminte şi coafură, până la ideologia şi filosofia cu care sunt îndoctrinaţi tinerii în şcoli şi universităţi. Această schimbare în esalonul de la vârful piramidei puterii a fost flagrant vizibilă când la pensionarea Dr-lui Nicholas Murray Butler, preşedintele Universităţii Columbia, care este creaţia lui Morgan, acesta n-a mai avut puterea să-l numească pe viitorul preşedinte. Dr. Butler a caracterizat atunci foarte bine momentul, spunând: „Sunt trei clase de oameni pe lume: un grup foarte mic care face istoria şi tot ce se-ntâmplă, un grup puţin mai mare care vede ce se-ntâmplă şi masele imense care habar n-au niciodată de ce se-ntâmplă”. În cele trei cărţi ale sale, Sutton atribuie toate acţiunile făcute de financiarii de pe Wall Street unui singur grup din acei financiari şi anume grupului care pierduse puterea şi nu mai putea face nimic; pe aceia Sutton îi numeşte distrugătorii şi provocatorii de războaie, zicând că motivul lor era profitul, nicidecum ideologia. Sutton ascunde cu grijă acţiunile taberei evreieşti de pe Wall Street care le smulseseră acelor financiari puterea din mână, pentru ca să nu-i supere pe cei ce cu adevărat deţin puterea azi. El îşi bate joc de „istoricii amatori”; dar aceştia oferă o imagine mai puţin distorsionată.

2. ISTORICII AMATORI.

Sunt oare James Pool şi sora lui Suzanne, autorii cărtii Who Financed Hitler, naivi sau foarte vicleni? James Pool, specialist în investiţii şi sora lui, studentă, au fost aplaudati de critică la apariţia cărtii lor în ziarele stabilimentului, chiar în magazine ca The New Yorker. Cartea lor începe cu o prefaţă în care se vorbeşte despre

Hitler şi despre antisemitism într-un ton „pe linie” folosindu-se cuvintele şi sentimentele aprobate de cenzură. Dar apoi în cele 500 de pagini care urmează lucrurile sunt prezentate veridic şi cu dovezi – ceea ce nu mai e pe linia stabilimentului. De exemplu, vorbind (pe 45 de pagini) despre simpatia pe care-o avea Henry Ford pentru Hitler (pe care Ford însuşi n-o ascundea deloc), fraţii Pool arată şi de ce avea Ford acele păreri: cum după ce a construit prin munca şi prin geniul lui industria Ford, financiarii evrei s-au aliat ca să-i smulgă din mână tot ce realizase, forţându-l să accepte împrumuturi înrobitoare care să-l deposedeze de absolut tot ce construise şi lansând o campanie de calomnie şi distrugere publică şi financiară împotriva lui. Fraţii Pool reproduc (cu naivitate sau cu viclenie) lupta înverşunată a lui Henry Ford împotriva haitei care s-a năpustit asupra lui ca să-l despoaie de rodul muncii lui, arătând cum a scăpat din ghearele bancherilor evrei de pe Wall Street prin sacrificii materiale eroice şi dând citate din spusele lui Ford de tipul: „De câte ori ceva nu e bine îi găseşti pe evrei... Evreul e un intermediar care nu munceşte ca să producă ceva ci ca să profite de pe urma celor care-au produs ceva”. Scriu fraţii Pool: „Ford zicea că omul trebuie să fie lăsat să ia de la societate atâta cât a contribuit la societate; dacă nu contribuie nimic, atunci nici să nu profite cu nimic. El vedea în America un element sinistru care constă din intermediari evrei al căror unic scop este să smulgă bani ... În ziarul lui The Dearborn Independent Ford scrie că evreul nu este legat de rodul muncii lui fiindcă nu munceşte şi nu are roade; el face gheseft cu lucrurile produse de alţii şi le apreciază doar în măsura în care îi aduc profit”. În revoluţia bolşevică din Noiembrie 1918 din Germania care a dus la prăbuşirea Germaniei în primul război mondial Ford vedea propria lui istorie reeditată: atacul evreiesc pentru cucerirea puterii. Fraţii Pool ştiu că nicio perioadă din istorie nu apare într-un vid ci creste din cele ce i-au premers; de aceea când

discută victoria naţional-socialismului arată cum Germania a fost despuiată, mutilată şi jefuită atât de drastic prin tratatul de la Versailles din 1919 încât mulţi demnitari germani au demisionat, neputând semna un tratat atât de nedrept şi distrugător, care răpea Germaniei vaste teritorii pur germane cu 6 milioane de nemţi, peste 65% din rezervele ei de minereu, 45% din rezervele de cărbune, 72% din zinc, 12% din principalele terenuri agricole, toate coloniile şi posibilitatea de a se redresa comercial, impunându-i în acelaşi timp să plătească „despăgubiri" de război învingătorilor. Fraţii Pool se întreabă: „oare au vrut să elimine militarismul german, sau au vrut să distrugă economia Germaniei şi s-o elimine de pe pieţele lumii? Răspunsul îl vedem când examinăm ce-au făcut cu flota germană… căci aliaţii au răpit Germaniei nu numai flota de război ci absolut toate vapoarele de pasageri şi întreaga flotă comercială…" Fraţii Pool îl citează pe economistul american Ludwell Denny care arată că motivul pentru care Anglia a intentat război Germaniei a fost dorinţa Angliei de-a elimina concurenta germană.

Fraţii Pool arată cum Thyssen, Krupp, Kirkdorrf, cei care-au construit industria germană „stăteau imobili şi vedeau cum munca a generaţii de creatori era distrusă în mod dement. Uzinele au fost închise şi-a început demolarea. Era o poveste de groază. În căldura verii anului 1920, muncitorii au fost forţaţi să-şi distrugă mijloacele de supravieţuire… Nimeni nu scotea o vorbă. Inginerii aliaţilor se plimbau prin ateliere şi însemnau cu cretă colorată maşinile, sculele şi uneltele care erau cărate în ţările lor. După ce-au ridicat toată prada, a început demolarea cu dinamită…" Dacă n-ar fi fost distrusă industria şi economia Germaniei poporul german n-ar fi acceptat dictatura unui singur om şi-a unui singur partid. Fraţii Pool arată ce ascund cu grijă toţi istoricii stabilimentului: că poporul german a avut de ales doar între două forme de totalitarism: cel nazist şi cel comunist.

Deşi ei nu arată cine-i finanţa pe comunişti, ei arată că comuniştii au fost finanţaţi din belşug în Germania şi că au provocat incidente violente şi terorism bine organizat împotriva căruia şi-a ridicat Hitler unităţile lui de SS. Un citat inclus în carte din Fritz Thyssen, industriaş scăpat din mâinile unei bande armate de terorişti bolşevici care l-au răpit de-acasă cu intenţia de-al ucide, explică de ce a avut national socialismul succes: „Am trăit toată viaţa între muncitori. Tatăl meu a muncit alături de ei de la începutul carierei sale. Niciodată muncitorii din fabrica noastră nu ne-au fost câtuşi de puţin ostili, nu ne-au urât niciodată… toată dezordinea şi toată violenta au fost cauzate totdeauna de străini", de agitatori politici finanţaţi şi importaţi de la Moscova, zice Thyssen, ca „Radek… Levine… Axelred… aceştia erau cei care cauzau răzmeritele şi asasinatele".

Toţi revoluţionarii pe care i-a cunoscut şi i-a menţionat Thyssen erau evrei. Nu numai marii industriaşi ca Thyssen, Kirkdorf şi Stinnes i-au identificat pe evrei ca autorii suferinţelor tării şi neamului lor. şi masele largi de ţărani şi fermieri vedeau aceasta. Fraţii Pool scriu: „Evreii erau intermediari în multe comunităţi agrare germane. De obicei ei făceau gheseft cu vite sau ţineau prăvălii. Dar erau cămătari şi ţăranii îi urau atunci când, după o perioadă de greutăţi, de exemplu după o recoltă rea, trebuiau să accepte împrumuturi cu dobânzi ridicate ca să supravieţuiască". Citim despre „familii izgonite de pe pământul pe care ei şi strămoşii lor l-au muncit de 300 de ani" de către cămătarii evrei care niciodată nu duceau lipsă de fonduri. Fraţii Pool îşi împănează cartea cu numeroase povesti adevărate despre suferinţele îndurate de poporul german după primul război mondial care aduc o notă personală şi dau viaţă naraţiunii. Ei arată cum familiile din clasa de mijloc care au economisit pentru bătrâneţe s-au văzut ruinate şi reduse la foamete prin devalorizarea monedei, cum speculanţi înarmaţi cu valută

străină au smuls din mâinile proprietarilor averi imobiliare pe preţuri de nimica, cum o treime din populaţie soma şi o mare parte aveau doar jumătăţi de slujbe şi cum în iarna grea a anului 1931 – 32 un frig năprasnic a lovit ţara unde aproape nimeni nu-şi mai putea cumpăra haine călduroase sau cărbune pentru încălzit. „Hitler", arată fraţii Pool, „a fost unul dintre puţinii politicieni care au identificat inflaţia drept arma prin care e jefuită clasa de mijloc de economiile ei pentru bătrâneţe" – căci doar clasa de mijloc rezista şi atunci, ca şi acum, împotriva totalitarismului marxist.

Nu numai Henry Ford avea înţelegere pentru motivele care-l îndemnau pe Hitler. L-au sprijinit, dacă nu financiar, cel puţin moral şi Lordul Rothermere, în ziarul său The Daily Mail şi Oswald Mosley, cu Uniunea Fasciştilor Britanici şi Montagu Norman, preşedintele Băncii Angliei, despre care nu se poate dovedi că l-a ajutat pe Hitler cu bani dar l-a ajutat creându-i legături. Alţii prieteni ai lui Hitler în Anglia erau Lordul Sydenham, autorul cărtii The Jewish World Problem; Ducele de Northumberland, care avea multe acţiuni ale ziarului The Morning Post; Geoffrey Dawson, editor la Times; ducele de Windsor, care fusese regele Edward III înainte de abdicare; Sir Henri Deterding, capul firmei Anglo-Olandeze Shell. Edward III fusese silit să abdice, nu pentru că dorea să se-nsoare cu o americancă divorţată, cum zice legenda, ci pentru că era progerman. Dar aceşti simpatizanţi nu i-au dat bani lui Hitler.

Cine l-a finanţat pe Hitler? Foarte puţini bani a primit de la industriaşii germani speriaţi de comunism; unele sume le-a primit de la femei bogate fascinate de talentul său oratoric, ca sotia lui Bechstein, fabricantul de piane; dar cea mai mare parte a fondurilor Hitler le-a primit de la masele poporului german, sub formă de cotizaţie de partid şi sub formă de prestare de servicii. Peter Drucker, economist american, scrie: „Sprijinul decisiv [Hitler] l-a

primit de la pătura de jos a clasei mijlocii, de la muncitori şi ţărani, care fuseseră cel mai rău loviţi… cel puţin trei sferturi din fonduri proveneau din cotizaţii, chiar şi după 1930… şi de la biletele de intrare la adunări, de unde clasele de sus lipseau totdeauna”.

3. ISTORIA PE SCURT

Cele ce-au avut loc în Germania între 1918 şi 1932 nu constituie o dramă individuală ci un episod într-o tragedie mai amplă care include revoluţia bolşevică din Rusia, despuierea naţiunilor europene de coloniile lor şi instaurarea unui parlament mondial nelegitim sub forma Naţiunilor Unite. Această tragedie se apropie azi de deznodământul fatal. Privită în această perspectivă mai largă, istoria scrisă de fraţii Pool devine clară, căci toate evenimentele secolului nostru sunt legate între ele. Pe scurt:

În secolul trecut capitalismul financiar era concentrat pe scară naţională în constelaţii din diverse ţări care concurau între ele şi a căror rivalitate industrială şi economică a dezlănţuit primul război mondial şi lupta pentru posesiunile coloniale de la sfârşitul secolului trecut. Dar la începutul acestui secol dinastiile de bancheri Rothschild, Baring, Erlanger, Schröder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet, Warburg, Oppenheimer, Schiff etc. care preluaseră puterea financiară în constelaţiile bancare naţionale s-au unit peste granitele naţionale şi-au produs o schimbare radicală creând un sistem financiar internaţional unitar pe care intenţionează să-l ţină sub călcâiul lor. Această schimbare radicală în finanţe a produs o schimbare radicală în politică, căci puterea financiară internaţionalistă nu poate tolera autonomia şi suveranitatea naţională politică.

În acest tablou, sionismul este nationalismul şovin al celor care deţin puterea financiară la cel mai înalt nivel şi comunismul este arma ucigaşă folosită pentru distrugerea celorlalte nationalisme; acestea două sunt cele două

aspecte ale luptei politice pe plan mondial care a creat azi conflicte ce n-au mai existat vreodată în istoria omenirii. Toate schimbările majore care-au apărut în secolul nostru devin inteligibile dacă se cunosc aspiraţiile politice ale celor ce controlează finanţele pe plan internaţional. Toate luptele zilelor noastre, lupta lui Ford pentru a-şi păstra compania pe care el a creat-o, lupta lui Montagu Norman sau Geoffrey Dawson pentru a păstra integritatea naţională a capitalismului britanic, lupta lui Henri Deterding pentru a păstra în mâinile fondatorilor englezi şi olandezi compania Shell, sau lupta Germaniei împotriva invaziei bolşevismului dinafară, sunt parte din lupta civilizaţiei occidentale împotriva inamicului infiltrat din exterior care-i aduce moartea.

CAPITOLUL 6: ANALIZA „ANTISEMITISMULUI”.

Capitolul începe cu un citat din cartea lui Alfred M. Lilienthal The Other Side of the Coin. Scrie Lilienthal: „Este semnificativ faptul că puternica şi bogata comunitate evreiască din America n-a fost în stare să studieze niciodată în mod obiectiv şi ştiinţific cauzele antisemitismului. Nici conducătorii religioşi şi nici conducătorii laici ai numeroaselor organizaţii evreieşti nu vor să scape din mâini această armă puternică.

Dacă ar permite să dispară prejudecata, şi-ar pierde credincioşii… Asta e conspiraţia rabinatului, a nationaliştilor evrei şi a celorlalţi conducători ai evreilor organizaţi, ca să menţină permanent prejudecăţile”.

Antisemitismul este cea mai puternică şi mai periculoasă minciună, în mod special periculoasă acum, când e folosită pentru a împiedica popoarele occidentale să vadă cum sunt mânate de la spate în ţarcul „Noii Ordini Mondiale”, şi mai puternică decât orice, căci e susţinută de o reţea mondială de organizaţii care dispun de resurse nelimitate.

Această minciună gigantică este folosită în suprimarea informaţiilor şi în lichidarea oricărei încercări

de a studia sau discuta în mod obiectiv o mulţime de probleme, dintre care cea mai importantă e ce se-ntâmplă în Orientul Mijlociu, unde expansiunea statului Israel crează repercusiuni extrem de alarmante.

Dr. Alfred M. Lilienthal, istoric evreu care vede pericolul sionismului, scrie în cartea sa The Zionist Connection: „Cu ajutorul mass-mediei plecate şi supuse, oricine critică Israelul sau politica Statelor Unite de a pune interesele Israelului mai presus de propriul interes, este ponegrit de parcă ar fi reîncarnarea lui Hitler… Cei care au îndrăznit să rupă tăcerea impusă au plătit din greu pentru curajul lor de a se folosi de dreptul democratic pe care credeau că-l au". Lista victimelor care au fost astfel persecutate include pe rabinul Elmer Berger, Dr. Arnold Toynbee, Senatorul Fulbright, James Forrestal, Secretar al Apărării, care a murit zdrobit de caldarâm după ce a căzut, sau mai degrabă a fost aruncat, pe fereastra spitalului unde era internat; apoi pe Moshe Menuhin, tatăl celebrului violonist, autoarea Dorothy Thompson, contele Folke Bernadotte, emisarul ONU asasinat la Ierusalim, generalul Charles de Gaulle, profesorii William Burrows de la Yale şi Ernest Hocking de la Harvard. La aceste victime citate de Dr. Lilienthal se pot adăuga mii de alte nume, ca Ernest Bevin, fost Secretar al Afacerilor Externe britanic, filosoful Bertrand Russell, antropologul Arthur Keith, Douglas Reed, scriitor, generalul de brigadă Sir John Glubb, generalul suedez Carl von Horn şi Alexandru Soljeniţîn, scriitor.

Acuzate de „antisemitism", aceste victime au suferit, arată Dr. Lilienthal, „urmăriri, hărţuieli, calomnii, confruntări menite să-i umilească, li s-a luat dreptul la libera exprimare… acestea sunt câteva din tehnicile de bază ale organizaţiilor sioniste umanitare, de apărare …" Organizaţiile care practică aceste tactici sunt conduse de Liga Evreiască împotriva Defăimării, pe scurt ADL [The Anti-Defamation League], care avea în 1974 un buget

anual de 7, 4 milioane de dolari, avea 28 de birouri regionale şi avea 300 de salariaţi. Fiecare birou regional are un comitet compus din „conducătorii şi cetăţenii de vază din localitate”. Organizaţia aceasta este copiată în fiecare ţară din occident şi exercită „presiuni enorme, chiar de domeniul şantajului”, ne spune Dr. Lilienthal.

Acuzaţia de antisemitism este o minciună care nu întâmpină niciun fel de rezistentă pentru că este o minciună care mimează adevărul în mod foarte eficace, întorcându-l pe dos, exact aşa cum mănuşa stângă este imaginea identică, dar întoarsă pe dos a mănuşii drepte. Căci ceea ce se numeşte „antisemitism” de fapt este o manifestaţie a anticreştinismului. Acest truc de întoarcere pe dos a adevărului este bine cunoscut marxism-leninismului, unde popoarele înrobite erau obligate să slăvească eliberarea lor şi aşa mai departe.

Căci ce-i supără cel mai rău pe sionişti nu este faptul că creştinii, goimii, îi ţin deoparte pe evrei, ci dimpotrivă, faptul că sunt dispuşi să-i primească şi să-i asimileze pe evrei. Îşi leibler, preşedintele Consiliului Executiv al Evreilor din Australia, zice: „Principala ameninţare care planează asupra supravieţuirii noastre este pierderea crescândă ce-o suferim datorită căsătoriilor mixte şi asimilării noastre... aproape toţi tinerii noştri merg la universitate... lucru bine venit, dar pe de altă parte lucru care favorizează asimilarea, căci universităţile niciodată n-au acceptat separarea în grupuri religioase, etnice şi separatiste” (The Australian Jewish Times, 30 Decembrie 1979).

Leibler recomandă intensificarea creşterii copiilor evrei în spirit separatist.

Toţi conducătorii evreimii se tem ca şi Leibler de efectul generozităţii şi liberalismului cu care-i acceptă creştinii pe evrei. Citǎm la-ntâmplare: Howard Morely Sachar scrie în The Course of Modern Jewish History: „Nationalismul evreiesc... a fost reacţia la pericolul

asimilării… de aceea Yehiel Michel Pines şi Zeev Wolf Jawitz au reînviat felul de trai al gheto-ului…” Dr. Joseph Kastein, unul dintre cei mai celebri istorici ai evreilor, zice: „Să nu uităm marea învăţătură a istoriei noastre că antisemitismul nu e o problemă pentru evrei, ci pentru ceilalţi” (History and Destiny of the Jews). Louis Golding scrie şi el: „Antisemitismul nu e o problemă pentru evrei, ci pentru ceilalţi” (The Jewish Problem).

Astfel, rasismul practicat de evrei pe ascuns, provoacă o reacţie la „ceilalţi” pe care-i lezează şi replica celor lezaţi e apoi condamnată sub numele de „antisemitism”. Antropologul Sir Arthur Keith arată: „Trebuie să menţionăm o altă caracteristică rasială a evreilor. Ei au un dublu cod de comportare: faţă de ai lor au un cod (de prietenie) şi fată de toţi ceilalţi un altul (de duşmănie). Am văzut că existenţa unui dublu cod de comportare este un indiciu că se naşte o rasă”.

Savantul evreu Bernard Lazare scrie: „Deoarece duşmanii evreilor aparţin la rase diferite şi trăiesc departe unii de alţii, sub legi diferite şi guvernaţi de principii diferite, deoarece au obiceiuri diferite şi sunt diferiţi ca mentalitate unii de ceilalţi, astfel încât nu este posibil să judece la fel despre niciun subiect, trebuie că cauza antisemitismului a fost dintotdeauna ceva inerent Israelului şi nu ceva extern” (antisemitism).

Iată-i deci pe egalitarii fanatici şi intelectualii stângişti din occident cum promovând cu fervoare crezul lor egalitar au promovat de fapt ca stăpâni ai tuturor pe cei mai fanatici rasisti şi separatişti care-şi asumă supremaţia asupra celorlalţi.

„Inteligheţia progresistă” visează c-a instaurat o lume fără rase şi nationalităţi în care domneşte pacea şi buna înţelegere între toţi oamenii-cetăţeni ai universului, în timp ce evreii, colegii lor în opera de distrugere a nationalităţilor, o fac pentru a realiza triumful rasei lor asupra masei amorfe de sclavi la care-au fost reduşi

ceilalţi.

Dr. Nahum Goldman scrie cu uimitoare sinceritate: „Noi suntem cei mai separatişti, dar şi cei mai universalişti oameni din lume” (The Jewish Paradox) şi continuă arătând că separatismul e pentru „noi, evreii”, iar universalismul e pentru „ăilalţi”.

Cea mai bună descriere a metodelor folosite pentru a distruge vitalitatea, independenţa, creativitatea şi conştiinţa naţională a popoarelor de goimi o dau Protocoalele înţelepţilor Sionului. Arată aceste protocoale că un factor major în distrugerea planificată a culturii care cauzează decăderea naţiunilor, este falsificarea disciplinelor academice care studiază omul, adică antropologia, psihologia, etnologia, genetica umană, ştiinţa politicii şi istoria.

Cel mai frapant exemplu îl oferă psihologia: Dr. Thomas Sasz arată cum anticreştinismul lui Freud stă la baza tiradelor lui împotriva religiei creştine şi devotamentului lui pentru sionism: „Imaginea ce-o are publicul despre Freud ca un iluminat, emancipat, nereligios, care a descoperit cu ajutorul psihanalizei că religia e o boală mintală, e o gogoriţă… din primele zile a sprijinit sionismul; îl cunoştea şi-l respecta pe Herzl;… fiul lui era membru al organizaţiei sioniste Kadimah, unde el însuşi era membru de onoare” (The Myth of Psuchotherapy). Dr. Sasz arată apoi cum imaginea ce-o avea publicul pe-atunci despre evrei ca „liberali, progresişti, oameni de ştiinţă” făcea ca orice creştin ce ridica obiecţiuni la freudianism să fie acuzat de antisemitism.

De aceea criticile evreilor l-au supărat pe Freud cel mai mult, ca cele ale lui Karl Kraus, care-a zis că „psihanaliza e o boală pe care pretinde c-o tratează”, sau ale lui Theodor Lessing, alt scriitor evreu care-a zis că „psihanaliza e o monstruozitate a spiritului evreiesc”. Dr. Sasz, el însuşi evreu şi profesor de Psihiatrie la

Universitatea din New York, arată cum avocaţii lui Freud acuzau de antisemitism pe orice creştin care demonstra că freudianismul este nu atât o ştiinţă, cât o activitate evreiască, sau că, aşa cum îl practică Freud şi ciracii lui, e o practică imorală şi urâtă. Când însă un evreu aducea aceste critici, atunci se pretindea că sunt o dovadă de slăbiciunea minţii lui sau de faptul că suferea de un complex evreiesc de ură împotriva lui însuşi. Cum mahomedani nu erau la Viena şi dacă erau nu le păsa de Freud, nimeni n-a putut evalua în mod ştiinţific freudianismul, arată Dr. Sasz.

Remarca Dr-lui Sasz că freudianismul n-are nimic de-a face cu ştiinţa, doar cu evreimea, se aplică şi la alte doctrine „ştiinţifice", ca de exemplu la antropologia lui Franz Boas care pretinde că nu există diferenţe psihice între rase în ciuda diferenţelor fizice evidente. Toţi promotorii acestei antropologii egalitare sunt evrei: Boas (părinţi evrei din Rusia), Ruth Benedict (din New York, profesoară la Columbia University), Isador Chein (New York, staroste la Curtea Supremă în desegregarea rasială), Theodosius Dobjański (din Rusia, profesor de Zoologie la Columbia University), Melville Herşcovici (profesor de Antropologie la Northwestern University), Otto Klineberg (lector de antropologie şi psihologie la Columbia University), Ashley Montagu (nume schimbat, profesor de Antropologie la Rutgers University), Gene Weltfish (lector de Antropologie la Columbia University) şi aşa mai departe.

Savanţii creştini care încearcă să-l combată pe Boas n-o pot face, căci ei tratează cu curtoazie academică şi argumentează pe tărâm ştiinţific, iar Boas şi ciracii lui tratează de pe poziţiile militante ale politicii sionismului de distrugere a culturii şi identităţii tuturor ne-evreilor şi de promovare ca unică stăpână supremă a rasei evreieşti în mod riguros păstrată pură şi separată. De aceea imediat ce un savant adevărat încearcă să aducă date şi fapte, şcoala

lui Boas explodează cu invective ca „rasişti”, „fascişti”, „nazişti” şi chiar „dementi”, împotriva argumentelor ştiinţifice ale oponenţilor.

Exact la fel se-ntâmplă cu istoricii care scriu despre cel de-al doilea război mondial: povestea cu cei 6 milioane de evrei chipurile gazaţi de nemţi nu e un fapt istoric, ci o afirmaţie ce aparţine ideii naţionale evreieşti; de aceea nu se permite analizarea ştiinţifică a acestei legende şi invectivele cu care li se pune pumnul în gură cercetătorilor cinstiţi sunt însoţite uneori de violenţă fizică.

Azi sunt intimidaţi şi terorizaţi mai ales creştinii, iar în trecut când conducerea evreiască era mai puţin atotputernică erau intimidaţi şi terorizaţi evreii pentru a-i menţine solidari în grup compact. Bernard Lazare scrie că evreii moderni nu mai ştiu ce-nseamnă ritualurile religioase, iar iudaismul rabinic e, zice el, „o religie a raţionalismului”. „Conştiinţa naţională”, zice el, nu religia, îi ţine pe evrei uniţi; evreul n-are religie, e chiar ateu, zice Lazare, „dar tot evreu rămâne căci crede în rasa lui”. Citate similare se pot aduce din alţi scriitori evrei.

În momentul de faţă patima care-i ţine pe evrei strâns uniţi nu mai e teama de ceilalţi, ci lăcomia pentru bunurile celorlalţi. Bernard Lazare se laudă cu asta: „Evreul care e personal mai dotat decât ceilalţi concurenţi îşi sporeşte avantajul fiind strâns unit cu ai lui… şi astfel puterile lor sporesc acţionând în comun”.

Dar cum e evreul personal mai dotat decât ceilalţi concurenţi?

Boris Pasternak, evreu şi el, a remarcat că numai mediocrităţile îşi caută avantajul organizându-se în blocuri pentru a elimina competiţia – şi conducătorii evreimii l-au atacat imediat pentru că este „un evreu antisemit”.

Astfel în societatea burgheză contemporană unde numai averea personală contează evreii au monopolizat afacerile, profesiunile şi politica, iar goimii s-au aşternut supuşi la picioarele lor cerşind fiecare avantaje personale.

Cum se poate remedia decăderea societăţii? În primul rând prin înţelegerea exactă a stării de lucruri, prin evitarea unei reacţii emoţionale dictate de lozinci. Chiar Îşi leibler, citat mai sus, ne dă răspunsul: prin o mai mare asimilare a acestui element separatist şi distrugător. Căci cu cât e mai asimilat cu atâta e mai puţin distrugător; asimilarea e pericolul lui şi salvarea celorlalţi.

În al doilea rând naţiunile trebuie să ştie cum acţionează „dublul cod moral" şi să nu-l practice, dar nici să nu-i cadă victime. Grupul separatist şi distrugător trebuie asimilat prin curtoazie şi dreptate, dar nimeni nu trebuie să cadă victimă minciunilor şi propagandei. De două mii de ani am văzut că aşa-zisul antisemitism este de fapt reacţia la anticreştinism; dar am văzut şi că gloata înfuriată şi violentă nu face nimic bun şi nu rezolvă problema. Nu trebuie să uităm însă că acuza mincinoasă de antisemitism este arma chimică cu care-şi paralizează victima forţele care împing naţiunile spre catastrofa globală.

CAPITOLUL 7: ISTORIOGRAFIA EVREIASCĂ

Un exemplu excelent este cartea Dr-lui Gideon Shimoni, lector de Ebraism Contemporan la Universitatea Ebraică din Ierusalim Jews and Zionism: the South African Experience 1910 – 1967 (Oxford University Press: Cape Town, 1980). Scrisă pentru evrei, cartea arată istoria Africii de Sud în ultimii 60 de ani din punctul de vedere exclusiv al intereselor unei fracţiuni minuscule a populaţiei; iar în cele 364 de pagini ale cărţii nu există niciun cuvânt de interes sau milă pentru imensa majoritate a oamenilor de-acolo, decât atunci când pot fi folosiţi în interesul evreilor. Zice Henry L. Feingold, profesor de Istorie la Universitatea din New York: „Oare au evreii ceva idiosincretic… care rezistă studiului şi uneltelor cercetării moderne?" (Special Interest Report publicat de Consiliul American pentru Iudaism, August 1982).

Răspunsul i-l dă istoriograful evreu de limbă franceză

James Darmesteter, care spune: „Nu toţi cei care cercetează [istoria religiilor] ajung la aşa un grad de senină imparţialitate încât să studieze faptele doar pentru a le înţelege, astfel încât gândirea lor să fie la un nivel care să nu le permită să tragă concluzii dictate a priori de prejudecăţi efemere ale politicii, ale credinţei religioase, sau ale metafizicii" (Camp d'Oeuil sur l'Histoire du Peuple Juif, Paris, 1892). Pentru care James Darmsteter a fost declarat de către Richard J.H. Gottheil că nu este evreu adevărat, ci este un „francez de rasă evreiască" (Zionism). Deci poţi fi sau istoric evreu sau istoric cu respect pentru fapte şi adevăr, dar nu amândouă deodată.

Asta nu înseamnă că toţi istoricii care nu sunt evrei au scris istorii care respectă faptele şi adevărul; de fapt, o foarte mică parte din scrierile istorice respectă faptele şi adevărul. Căci istoria o scriu învingătorii care prezintă faptele înspre lauda şi folosul lor. Tot aşa cum cenzurează şi dictează ce se publică şi se ştie despre evenimentele contemporane, deţinătorii puterii cenzurează ce se ştie şi se publică despre trecut.

Totuşi există diferenţe între istoria scrisă de evrei şi cea scrisă de ceilalţi.

Diferenţa principală o constituie subiectul, care în primul caz este exclusiv despre comunitatea evreiască şi nu are nicio legătură cu viaţa maselor de oameni ale naţiunilor-gazdă. Cuvintele folosite sunt uneori necunoscute publicului larg în orice limbă e scrisă istoria, căci sunt termeni legaţi de politica şi ritualurile sionului care nu apar în dicţionare.

Deşi foarte multe cărţi de istorie scrise de ne-evrei nu respectă faptele şi adevărul, există şi cărţi care le respectă. Astfel, în timp ce istoriografia pe linie din Marea Britanie turna în urechile publicului minciunile neruşinate ale guvernului britanic despre războiul burilor din Africa de Sud, cartea lui J.A. Hobson The War în South Africa (James Nisbet, London, 1900), sau a lui Thomas Pakenham

The Boer War (Jonathan Ball and Weidenfeld & Nicholson), sau autobiografia locotenentgeneralului Sir William Butler (Constable, London, 1912) sunt veridice. Adevărul mai străbate la iveală în istoriografia ne-evreiască, chiar dacă o face târziu, când, vorba Lordului Acton, „pe nimeni nu-l mai serveşte suprimarea acelui adevăr”.

Dar în toată istoriografia evreiască nu există de-a lungul secolelor nici o singură pagină care să nu fie total pusă în slujba unei concepţii foarte înguste şi atotputernice despre interesul naţional al evreilor şi adesea promovarea acestui interes este însoţită de blesteme şi invective adresate acelor istoriografi evrei care au încercat să reconcilieze interesele morale ale evreilor cu cele ale celorlalţi oameni; unul dintre evreii cei mai înverşunat blestemaţi de către evrei a fost filosoful Baruch Spinoza.

O astfel de încercare de reconciliere a făcut Moses Maimonides, născut la Cordova în 1135, pe vremea când acolo se afla centrul talmudic, centrul politicii naţionale evreieşti. El a scris: „Nu e voie să înşeli pe nimeni în afaceri. Iudaicii şi neiudaicii trebuie trataţi la fel... Cei care-şi închipuie că e voie să-i înşeli pe goimi greşesc din ignoranţă... Atotputernicul nu vede cu ochi buni înşelăciunea, duplicitatea, amăgirea, tragerea pe sfoară a goimilor căci „toţi cei care fac nedreptăţi sunt urâţi în ochii Domnului Dumnezeul tău’”. Pentru aceste cuvinte rabinii talmudici ai comunităţii evreieşti au pretins Inchiziţiei spaniole să-l condamne pe Moses Maimonides, zicând: „Dacă vă curăţaţi de ereticii voştri, trebuie să-i curăţaţi şi pe ai noştri” (vezi Douglas Reed, The Controversy of Zion). Recent, Dr. Alfred Lilienthal, renumit savant evreu şi autorul cărţii The Zionist Connection, a fost excomunicat de către ierarhia evreiască din Statele Unite.

Naţiunea evreiască, care nu mai are nicio identitate religioasă căci chiar şi istoriografii evrei recunosc că religia nu mai joacă niciun rol şi care nu are teritoriu

naţional căci trăieşte împrăştiată pe teritoriile naţionale ale ne-evreilor, este strâns unită datorită politicii stringente de separare de ceilalţi oameni şi deghizare de ochii lumii.

Separatismul şi secretul vieţii naţionale evreieşti face adevărata ei cunoaştere istorică foarte grea.

O mare parte din cartea lui Shimoni e dedicată luptei dintre sionism, care e o ideologie naţională nereligioasă şi iudaism. Printre iudaişti era Reverendul A.P. Bender din Cape Town, care zicea că cucerirea „ţării făgăduinţei" promise de Iehova lui Moise o va face Dumnezeu şi că sionismul e o iluzie, iar evreii ar face mai bine să trăiască în pace pe pământurile pe care se află. Dar sionismul făcea mari progrese în Africa de Sud, unde, zice Shimoni, era mult mai puternic decât în Marea Britanie sau America şi unde generaţii de tineri evrei au fost crescuţi în sionism şi nimic altceva.

Cartea lui Shimoni are un ton total lipsit de religiozitate şi demonstrează clar că evreii care trăiesc în sânul naţiunilor occidentale sunt o organizaţie politică foarte bine închegată străină intereselor naţionale locale şi integrată la nivel internaţional ca o naţiune separată de toate celelalte cu interese naţionale şi valori total diferite şi despărţite de ale gazdelor. Nicăieri în cartea lui Shimoni nu se spune că evreii consideră Israelul ca fiind patria mamă în care doresc să se întoarcă; această poveste despre destinul imaginar al evreilor este aproape exclusiv servită creştinilor. Dr. Alfred Lilienthal arată cum denominaţiile „creştine" evanghelice din interiorul Israelului slujesc cu neprecupeţire interesele sioniste (Middle East Perspective, Decembrie 1984).

Pericolul de moarte pentru cultura creştină îl constituie această naţiune supranaţională străină naţiunilor gazdă care are enormă şi decisivă influenţă asupra guvernelor tuturor ţărilor gazdă, inclusiv în fosta Uniune Sovietică (şi înainte şi după schimbarea numelui

ei), în toate domeniile, cel economic, cel politic şi cel cultural. Cercetătorilor occidentali le revine sarcina de a prezenta în mod ştiinţific o istoriografie care a fost în mod riguros ascunsă de ochii naţiunilor-gazdă. Această sarcină este cu atât mai urgentă cu cât evenimentele contemporane din Orientul Mijlociu ating interesele tuturor naţiunilor, dar deciziile luate favorizează numai interesul naţiunii evreieşti.

Antropologul Sir Arthur Keith examinează succint în cartea sa A New Theory of Human Evolution fenomenul „antisemitismului" şi prezentarea lui este amplu sprijinită de aproape toate istoriile, biografiile şi autobiografiile scrise de evrei de-a lungul secolelor. Scrie Arthur Keith: „evreii duc o luptă continuă împotriva popoarelor în mijlocul cărora trăiesc". Această luptă este deghizată în zilele noastre sub masca „luptei pentru pace", aşa cum o dezvăluie satiric George Orwell în cartea sa 1984, unde „inginerii noii societăţi" demonstrează cum „războiul e pace şi pacea e război". Cartea lui Orwell analizează una din metodele cu care elita subjugă şi conduce masele. E bine cunoscută de toţi cei care-au trăit sub comunism. Dar în afara lagărului socialist s-au aplicat şi se aplică alte metode în domeniul finanţelor pieţei „libere", în mass-media, în partidele politice, în sistemul judiciar, în învăţământ şi în domeniul artelor, metode care includ, după cum arată Shimoni, acte de violenţă, de terorism şi de revoluţie subversivă.

Dr. Shimoni descrie organizarea revoluţiei subversive în Africa de Sud de către evrei şi nu explică, nici nu justifică nimic, ştiind că cititorii lui, fiind evrei, au prezent în minte contextul interesului naţional evreiesc pentru care s-a răsturnat guvernul Africii de Sud. El arată că lupta a început în 1950 când guvernul Africii de Sud a introdus legea împotriva comunismului: „Nume evreieşti apăreau tot timpul pe fiecare faţetă a luptei: printre liberalii reformişti; printre radicalii comunişti din opoziţie; în

curtea cu juri, ca acuzaţi sau ca avocaţi ai apărării; pe listele celor cărora li s-a interzis activitatea politică organizată sau a celor care emigrau ca să nu fie arestaţi. Au fost proeminente mai ales în timpul procesului intentat trădătorilor aşa de vast comentat în ziare… Procesul a-nceput în Decembrie 1956 cu arestarea a 156 de persoane acuzate de trădare sub formă de conspiraţie pentru răsturnarea statului cu mijloace violente şi înlocuirea lui cu un stat bazat pe comunism. Dintre arestaţi 23 erau albi, mai mult de jumătate din ei erau evrei". Shimoni dă numele lor: Yetta Barenblatt, Hymie Barsel, Lionel (Rusty) Bernstein, Leon Levy, Norman Levy, Sydney Shall, Joe Slovo, Ruth (First) Slovo, Sonia Bunting, Lionel Forman, Isaac Horvitch, Ben Turok, Jacqueline Arenstein, Errol Shanley, Dorothy Shanley, adăugând: „capac la toate, într-o fază a procesului avocaţii apărării erau conduşi de Israel Maisels, dar şeful acuzării era nimeni altul decât Oswald Pirow. Juxtapunerea e izbitoare: Maisels, proeminent conducător evreu, îi apără pe cei acuzaţi că vor să răstoarne pe supremaţiştii albi; Pirow, naţionalistul extrem africaaner şi fost simpatizant nazist, apărând supremaţia albă".

Dar cartea lui Shimoni nu pomeneşte de niciun conflict între cei care vor să răstoarne guvernul cu violenţă şi restul comunităţii evreieşti. Aceeaşi îngăduinţă o arată comunitatea evreiască faţă de revoluţia sângeroasă din 1963 când la un raid al poliţiei s-a găsit în locuinţa luxoasă a lui Arthur Goldreich din Rivonia, lângă Johannesburg, aproape toată conducerea mişcării revoluţionare negre comuniste Umkonto we Sizwe (Lancea naţiunii), incluzând, scrie Shimoni, „pe Sisulu şi Kathrada, conducătorii Congresului African şi-al Congresului Indian, ambele organizaţii interzise, care se ascundeau de poliţie. Cinci dintre cei arestaţi erau albi, toţi evrei. Erau: Arthur Goldreich, Lionel Bernstein, Hilliard Festenstein, Dennis Goldberg şi Bob Hepple".

Dublul rol jucat de comunitatea evreiască în distrugerea Africii de Sud îl explică Nathaniel Weyl în cartea sa Traitor's End, unde scrie: „Un ingredient şi mai important poate a fost rolul conducător al evreilor în Africa de Sud în finanţe, minerit şi alte posturi de comandă în economia naţiunii pe de o parte şi în mişcările revoluţionare şi de reformă rasială pe de alta. De la-nceput evreii au fost în fruntea partidului comunist şi-al diferitelor lui fronturi. Tot ei erau şi-n fruntea diverselor mişcări care căutau să rupă barierele care separau populaţia albă de ceilalţi".

Astfel vedem ciudata contradicţie dintre situaţia privilegiată a unei minorităţi etnice bogate şi participarea ei covârşitor de mare, enorm de disproporţionată faţă de numărul membrilor ei printre restul populaţiei, în organizaţiile subversive care tindeau să răstoarne societatea în care prospera. Cartea lui Shimoni şi celelalte cărţi adresate exclusiv cititorilor evrei nu explică acest paradox, care devine explicabil doar prin prisma tezei lui Keith că naţiunea evreiască se află în război permanent împotriva majorităţii-gazdă; acest război permanent este condiţia menţinerii acestei naţiuni lipsite de religie, limbă naţională, sau teritoriu naţional. Războiul permanent se duce împotriva naţiunilor gazdă pentru a le distruge ca naţiuni, asigurându-se astfel perpetuarea acelei singure naţiuni internaţionale lipsite de teritoriu şi limbă naţională, naţiunea evreiască.

Shimoni pleacă de la teza că antisemitismul nu are nicio justificare, deoarece tot ce fac evreii pentru promovarea intereselor lor de grup trebuie să fie admis. Antisemitismul, după el, este o perversiune morală descrisă prin cuvintele „rasism" şi „intoleranţă", asociată cu ideologii diabolice ca „nazismul" sau „fascismul" şi alte forme de regim totalitar, bineînţeles în afară de comunism care e deseori menţionat de Shimoni, dar niciodată cu dezaprobare. Descriind perioada când în Africa de Sud toţi

albii care erau membri ai partidului comunist erau evrei şi Israelul tot timpul vota la ONU împotriva Africii de Sud, Shimoni scrie: „... o organizaţie numită Comitetul Inter-religios Anticomunist... edita o publicaţie bilingvă care dădea impresia că există o legătură între evrei şi comunism. Aducând dovezi luate din propaganda standard neo-nazistă, urmărea să arate cum că comunismul şi bolşevismul ar fi fost promovate de evrei. În Africa de Sud aceste insinuări erau foarte insidioase căci acest comitet anti-comunist se bucura de auspiciile bisericilor afrikaanere. Protestele Biroului Deputaţilor [noştri] n-au avut niciun succes. Ni s-a răspuns că în lumina marelui procentaj de nume evreieşti printre membrii partidului comunist, comunitatea noastră evreiască ar trebui să-şi declare poziţia în lupta împotriva comunismului lipsit de Dumnezeu'". Dar evident că comunitatea evreiască n-a vrut să se declare în mod deschis împotriva „comunismului lipsit de Dumnezeu" şi nici n-ar fi putut s-o facă, după cum n-ar fi putut dovedi că nu era adevărată strânsa legătură dintre comunitatea evreiască şi comunism înainte, în timpul şi după revoluţia bolşevică. Aşa că Biroului Deputaţilor comunităţii evreieşti nu i-a rămas decât unica resursă la care recurge în toate cazurile: să treacă cu indignare la invective.

La fel, când la un Simposion International asupra Comunismului de la Pretoria, din 1966, generalul-maior Hendrik van den Bergh, şeful poliţiei din Africa de Sud, a arătat legătura dintre evrei şi comunism, Biroul Deputaţilor n-a putut să facă nimic altceva decât să-l atace pe general cu indignare şi să-i pretindă să-şi retracteze spusele, fără să încerce să dovedească ceea ce nu puteau dovedi şi anume că spusele generalului nu sunt adevărate şi fără să permită nimănui să cerceteze adevărul.

În occident n-a existat niciodată şi nu există antisemitism. Popoarele occidentale totdeauna au fost dispuse să-i asimileze pe evrei şi i-au primit cu braţele

deschise.

De-a lungul secolelor nenumăraţi evrei au dispărut contopiţi fiind cu popoarele printre care trăiau; şi toţi evreii din lume ar dispărea la fel şi-ar îngroşa rândurile naţiunilor gazdă dacă nu i-ar opri politica lor de exclusivitate şi codul lor de duplicitate morală cerut de exclusivismul lor. Aşa-zisul antisemitism nu este decât reacţia celorlalţi la refuzul evreilor de a se lăsa acceptaţi şi asimilaţi şi la faptele pe care le comit evreii motivaţi de acest refuz. Oricine citeşte publicaţiile evreieşti (foarte puţini occidentali o fac) vede clar că spaima cea mare a conducătorilor evreimii o constituie asimilarea evreilor, contopirea lor cu naţiunile-gazdă. Orice semn cât de mic de ostilitate din partea vreunui ne-evreu este imediat făcut din ţânţar armăsar şi umflat de sute de mii de ori, la proporţii gigantice, cu mari surle şi fanfare, pentru a-i ţine pe evrei speriaţi şi uniţi în ghetoul lor spiritual şi pentru a-i face să le treacă gustul pentru prietenia cu naţiunile gazdă. O consecinţă a acestui fapt care ar fi ridicolă dacă n-ar fi tragică este sentimentul de vinovăţie pe care-l au mulţi goimi pentru „crimele” pe care ei chipurile le comit împotriva evreilor fără să ştie – când aceste crime nu există şi nu se pot dovedi, în timp ce acţiunile evreilor de separare şi de subjugare a goimilor se pot dovedi. Cartea lui Shimoni se ocupă pe larg de eforturile conducătorilor evreimii din Africa de Sud făcute pentru ca să împiedice generaţiile tinere de evrei de la înfrăţirea cu ceilalţi oameni, de la asimilare. După ce trece în revistă mişcările de tineret evreieşti şi lagărele evreieşti de antrenament şi îndoctrinare Habonim, el scrie: „Alt indiciu al puterii sionismului în Africa de Sud este fenomenala dezvoltare a şcolilor evreieşti după 1948. În 1967 erau 14 astfel de şcoli în oraşele mari ale sudului Africii, unde umblau 5500 elevi la cursul primar şi secundar, cuprinzând cam 30 % din toţi copii evrei de vârstă şcolară. Deşi nu erau create sau conduse de Organizaţia Sionistă, protagoniştii şi

promotorii lor erau aproape toţi sionişti. Cum am arătat mai sus, în 1945 s-a încorporat formula învăţământul evreiesc pe baze largi tradiţionalenaţionale în constituţia Ministerului învăţământului".

Dar eforturile celorlalţi cetăţeni ai Africii de Sud de a-şi creşte copiii pe baze largi tradiţionale creştine nu trebuiau permise: scrie Shimoni că Educaţia Naţional-Creştină pe care-o doreau aceştia a fost „o altă expresie reacţionară şi deci în mod potenţial antisemită a naţionalismului afrikaaner".

Keith a arătat că acest cod de duplicitate morală, această despărţire a ceea ce e drept pentru „noi" şi ceea ce e drept pentru „ăilalţi", permanent prezente în evoluţia evreilor prin istorie, sunt caracteristice în faza de formare a unei rase şi sunt de asemenea elementul de coeziune a unui grup rasial. Dar ceea ce apare numai la evrei este faptul că ei practică această duplicitate în sânul guvernului naţiunii-gazdă, pe teritoriul naţiunii-gazdă, periclitând astfel existenţa naţiunii-gazdă şi creând uneori situaţii primejdioase chiar pentru ei. Cartea lui Shimoni abundă în exemple, care-l fac pe cititorul neiniţiat şi neobişnuit cu duplicitatea morală să ameţească, aşa cum ameţeşte cel care încearcă să urmărească logica materialismului dialectic marxist-leninist, unde numai ceea ce e „pe linie" e adevărat: un fapt real e adevărat dacă ne convine „nouă", iar dacă nu slujeşte cauzei „noastre" nu e adevărat, astfel încât e posibil ca acelaşi fapt să fie şi adevărat şi neadevărat în acelaşi timp, cum a arătat George Orwell.

Probabil că evreii din toată lumea sunt foarte amuzaţi văzând cum toţi goimii fac spume la gură condamnând „apartheid"-ul afrikaanerilor, care-au încercat să se apere de distrugere cu metoda separatismului pe care o foloseşte naţiunea evreiască sub numele de sionism de zeci de secole cu mare succes fără ca nimeni să protesteze.

Şi în timp ce în toate colţurile lumii evreii conduceau campania împotriva guvernului Africii de Sud, evreii din

Africa de Sud, mulţi dintre ei cetăţeni ai statului Israel, cooperau la nivelul cel mai înalt cu guvernul Africii de Sud în finanţe, industrie, industria apărării militare şi securitatea naţională (vezi Israeli Foreign Affairs, Februarie 1985).

Exemplele de duplicitate morală şi intelectuală sunt cu sutele în cartea lui Shimoni; dăm aici unul destul de frapant, legat de nazism sau naţional-socialism.

Naţional-socialismul, sau nazismul, e tot ce poate fi mai rău pe lume, nu-i aşa?

Nu când îl practică evreii, ne răspunde Shimoni; atunci e cel mai bun lucru din lume. În 1930, ne arată el cu satisfacţie, partidul Socialist [Naţionalist] Sionist făcea mari progrese în Africa de Sud. Socialismul internaţionalist al lui Lenin şi Stalin şi cel naţionalist al lui Hitler sunt duşmani de moarte, nu-i aşa? Nu-i aşa, căci naţional-socialismul sionist, arată Shimoni, „afirmă că este alături de mişcarea socialistă din toate ţările şi a tuturor popoarelor în lupta lor pentru lichidarea capitalismului bazat pe proprietatea privată pentru a instaura în locul lui o societate socialistă bazată pe proprietatea colectivă asupra mijloacelor de producţie. Dar pentru evrei condiţia primordială pentru instaurarea socialismului era crearea unei patrii evreieşti în Palestina astfel încât... să se normalizeze existenţa lor naţională. Sionismul este încarnarea unui naţionalism progresist care este compatibil cu socialismul după formula Socialist în conţinut şi naţional în formă". Deci naţional-socialism pentru „noi", socialism internaţionalist pentru „ăilalţi"; un cod pentru „noi", altul pentru „ăilalţi"; puterea pentru „noi", dezarmarea pentru „ăilalţi". Cum ar putea exista o istoriografie obiectivă, care să cerceteze şi să dezbată faptele, când a priori se enunţă că adevărul este cel care coincide nu cu faptele, ci cu interesele separate ale grupului „nostru" şi nu e voie să se cerceteze sau să se dezbată nimic? Nimeni nu poate citi şi pricepe istoriografia

scrisă pe aceste linii dacă nu e capabil de „dubla gândire” aşa de perfect definită de George Orwell pe care-o practică aceşti istorici. Scrie Orwell: „Dubla gândire e capacitatea de a crede şi accepta simultan două credinţe contradictorii… Acest proces trebuie să fie conştient, căci altfel nu e destul de precis, dar trebuie să fie şi inconştient, căci altfel ar crea o senzaţie de falsitate şi de vinovăţie… Să spui minciuni sfruntate pe care însă le şi crezi ştiind că sunt minciuni, să uiţi ce nu-ţi convine şi apoi, când îţi convine, să scoţi din nou la iveală ce-ai uitat, dar numai pentru perioada în care-ţi e util, să negi existenţa realităţii obiective, dar între timp să ţii cont de realitatea a cărei existenţă o negi – toate astea sunt strict necesare. Trebuie să gândeşti dublu chiar când te gândeşti la termenul de gândire dublă. Căci folosind acest cuvânt admiţi că măsluieşti adevărul; dar folosind gândirea dublă ştergi din minte acest lucru; şi tot aşa la infinit, minciuna făcând tot timpul un pas înaintea adevărului” (1984).

Istoriograful evreu nu are senzaţia că scrie falsuri şi n-are remuşcări; aşa cum toate formele de viaţă din natură se simt justificate camuflându-se şi deghizându-se pentru a se ascunde de animalele de pradă ce le-ar putea mânca, el se simte justificat camuflând şi deghizând adevărul din cauză că pericolul asimilării lui în naţiunea gazdă este pentru grupul separatist un pericol de moarte. „Gândirea dublă” e ca păcatul originar, inerentă în oameni de când au descoperit că un neadevăr are acelaşi efect ca şi adevărul cu condiţia să fie crezut şi că poţi să-ţi impui voinţa asupra altora dacă-i faci să creadă că faptele sunt aşa cum le măsluieşti tu. Dacă-l minţi pe unul că-i arde casă, el se va comporta exact aşa cum s-ar comporta dacă într-adevăr i-ar arde casa.

Astfel în loc de cunoaşterea adevărului se practică convingerea maselor, cum zice şi Plato când arată în Fedrus 261 cum opiniile create prin propagandă joacă rolul cunoaşterii. Dar activitatea propagandistică cere

eforturi căci fiecare măsluire a faptelor şi fiecare argument mincinos cere să se încorporeze tot mai multe lucruri contrare adevărului în procesul de gândire, ceea ce duce la riscul pierderii legăturii cu realitatea. Rezultatul este o stare de alienare, o stare schizofrenică în care nu se mai poate distinge adevărul de neadevăr. Dar, după cum antrenamentul face posibile performanţe musculare care păreau imposibile, tot aşa face posibile performanţe mintale de care n-ar fi capabili cei neantrenaţi sau neiniţiaţi. Această „dublă gândire" este o armă extrem de puternică în secolul nostru în războiul psihologic practicat cu multă măiestrie de naţionaliştii evrei, fie ei de nuanţă comunistă sau sionistă şi cu mai puţină măiestrie de ne-evreii care se pun în slujba lor. De fapt e mare diferenţă între capacitatea de „dublă gândire" a activiştilor politici evrei şi-a supuşilor lor activişti politici ne-evrei, căci primii sunt însufleţiţi de instinctul rasial şi de secole de experienţă, iar cei din urmă n-au nimic ce să-i însufleţească decât o ideologie stângistă care n-are nicio legătură cu existenţa lor biologică. „Dubla gândire" a unuia dus de nas ca Whittaker Chambers (care-a depus ca martor în procesul lui Alger Hiss, spionul Uniunii Sovietice plasat la cel mai înalt nivel în guvernul american pe vremea războiului rece şi care a dezvăluit cum a fost el păcălit să devină comunist şi prosovietic) e mult diferită de „dubla gândire" a istoriografului şi profesorului universitar Norman Cohn.

Whittaker Chambers s-a prăbuşit sub povara unei vieţi în care vedea una şi trebuia să creadă şi să facă exact opusul a ceea ce vede. „A trebuit să-mi transform felul de viaţă şi de gândire", povesteşte el. „A trebuit să mă debarasez de influenţe care m-au stăpânit mulţi ani de zile. S-a întâmplat ca toţi cei ce mă influenţaseră să fie aproape exclusiv evrei. Nu dau vina pe acele influenţe. Dau vina pe mine fiindcă m-am putut lăsa influenţat de ele". (Whittaker Chambers într-o scrisoare către un prieten din 1943). Dar

Norman Cohn poate să creadă cu convingere fierbinte ceea ce ştie că nu e adevărat şi nu se prăbuşeşte sub acest efort mintal, căci pe de-o parte e antrenat şi pe de alta îl ajută instinctul rasial. În ultimul capitol al cărţii sale Warrant for Genocide, Norman Cohn atribuie reacţiile ne-evreilor la acţiunile evreilor unui „mecanism psihologic prin care oamenii văd în purtarea altora tendinţe anarhice pe care se tem să recunoască că le au ei înşişi". El scrie: „... evreii sunt văzuţi colectiv în mod inconştient şi ca un copil rău, adică un fiu rebel plin de dorinţa de-a-şi asasina tatăl şi ca un tată rău, adică unul care-l poate tortura, castra sau ucide pe fiul său... După Sigmund Freud, mulţi psihanalişti au zis că evreii sunt văzuţi în mod subconştient de către creştini ca fiind fii răi, rebeli, pentru că-l resping pe Dumnezeul creştinilor; asta înseamnă că prin tradiţie le-a venit uşor creştinilor să-l facă pe evreu ţapul ispăşitor pentru impulsurile lor subconştiente pe care le au împotriva tatălui sau împotriva Dumnezeului lor".

Şi mai departe scrie Norman Cohn: „În mod subconştient, evreul este şi mai des identificat cu un tată rău' decât cu un fiu rău'. Asta e uşor de înţeles, căci raportul istoric dintre evrei şi creştinism şi Europa face ca în mod inevitabil evreii să reprezinte pentru europenii creştini o figură paternă colectivă.

Căci ca popor format evreii sunt desigur mult mai vechi decât majoritatea popoarelor europene şi nu numai atât: religia iudaică este religia din care s-a născut creştinismul şi cu care a rivalizat".

Şi dacă nici asta nu ne-a convins că ne-evreii sunt antisemiţi din născare în mod fatal ca o condiţie biologică a existenţei lor, Norman Cohn ne explică în continuare: „Cel mai important argument este faptul că în timp ce Dumnezeul creştinilor combină atributele de tată şi fiu, Dumnezeul evreilor nu e decât tată – şi pot spune că în ochii creştinilor care-l descoperă numai din Vechiul Testament şi nu mai ştiu nimic din dezvoltarea ulterioară a

iudaismului, el apare ca un tată foarte tiranic şi nemilos”.

Exact procesul de gândire descris de George Orwell în 1984, unde O’Brian, al cărui nume e când O’Brian când Emannuel Goldstein, îi spune eroului: „Eşti alienat mintal. Ai un defect de memorie”, pentru că eroul insista să-şi amintească ceea ce i s-a poruncit să uite şi să declare că n-a existat. Tot aşa creştinilor li se porunceşte să elimine din memoria lor colectivă toate nedreptăţile şi durerile pe care le-au suferit la mâna evreilor şi să înţeleagă că dacă nu se conformează întocmai cerinţelor evreilor atunci sunt, aşa cum le arată Norman Cohn, „psihopaţi colectivi”.

Tonul superior şi rece, arogant şi sigur de sine cu care Norman Cohn explică „antisemitismul” îl poate păcăli pe cititorul naiv, sedus de ingeniozitatea şi logica aparentă a complicatei lui explicaţii, dacă cititorul nu se pleacă să examineze baza întunecată pe care este clădită explicaţia lui Norman Cohn: şi anume, teza tulbure şi nebazată pe niciun fel de realitate a duşmăniei care există totdeauna între tată şi fiu.

Astfel de „explicaţii” psihologice a „antisemitismului” inerent ne-evreilor, ca şi majoritatea scrierilor lui Freud, nu sunt altceva decât arme în lupta psihologică deghizată în cercetare ştiinţifică care are drept scop debilitarea intelectuală a popoarelor occidentale şi deturnarea atenţiei departe de locul de la care ar trebui să înceapă cercetarea ştiinţifică: de la plângerile tuturor că au fost nedreptăţiţi şi trataţi rău de către evrei, plângeri care au răsunat în mod continuu de-a lungul secolelor la toate naţiunile şi rasele care i-au primit pe evrei să trăiască în mijlocul lor. Dar, ca în jocul cu „om sărac”, nu se cercetează plângerea dacă e justă sau nu, ci imediat se îndreaptă armele împotriva păgubaşului pentru c-a îndrăznit să se plângă şi este imediat declarat dement şi supus psihanalizei freudiene.

Nedreptăţile pe care le fac evreii celorlalţi în toate contactele cu ei au fost aşa de general răspândite încât toate limbile europene conţin cuvinte care le oglindesc.

Astfel, dicţionarul standard al limbii engleze dă un sens al cuvântului „evreu” ca fiind „cămătar care îşi stoarce victima de bani”, iar verbul corespunzător substantivului „evreu” înseamnă „a înşela pe cineva” (Oxford Concise Dictionary). Faptele există şi pot fi studiate; dar nu există dorinţa de-a le studia sau puterea de-a le studia. Ca un mijloc de supravieţuire rasială a unei naţiuni fără limbă, religie sau teritoriu, activitatea colectivă a evreilor este concentrată în domeniul care le permite să controleze viaţa economică, adică în finanţe, unde pot cel mai bine practica cămătăria şi înşela pe ceilalţi. Pe aceeaşi linie s-au îndreptat înspre profesiunile care le permit cel mai bine să influenţeze gândirea naţiunii gazdă, evitând tot timpul profesiunile care cer solidaritate umană, cum sunt munca câmpului, milităria, sau meseriile care cer capacitatea de a produce ceva palpabil. Istoriografia scrisă de evrei pentru uzul lor propriu, sau pentru propagandă în sânul maselor, trebuie citită numai având tot timpul ochii deschişi şi ţinând cont de existenţa independentă a adevărului şi a faptelor, indiferent de subtilitatea cu care sunt ele măsluite în paginile pe care le citim.

CAPITOLUL 8: ÎNŢELEGEREA SECRETĂ DINTRE SIONIŞTI şi COMUNIŞTI ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Publicat pentru prima dată în 1984, acest capitol e esenţial pentru înţelegerea pericolului care dospeste în Orientul Mijlociu, unde Uniunea Sovietică chipurile îi sprijinea pe arabi şi ţările occidentale slujeau Israelul care chipurile era bastionul de rezistentă împotriva comunismului în acea parte a globului. Dar cumplitul măcel care ni se pregăteşte nouă ne-evreilor nu va izbucni din conflictele din Orientul Mijlociu de azi, ci îşi are rădăcinile la sfârşitul secolului 19, când s-a declanşat revoluţia financiară despre care nu pomeneşte niciun cuvânt bine-cenzurata publicistică şi istoriografie occidentală. Pe plan politic această revoluţie financiară a fost însoţită de revoluţia bolşevică şi naşterea Uniunii

Sovietice ca o forţă militară şi industrială gigantică; apoi de cel de-al doilea război mondial; apoi de dărâmarea imperiilor coloniale (cu excepţia celui sovietic); apoi de crearea Organizaţiei Naţiunilor Unite şi inventarea imediată a o puzderie de naţiuni care-au devenit membre, unele foarte mici, niciuna capabilă să se menţină economic singură, dar toate reprezentate în noul guvernfantomă mondial şi noul parlament-fantomă mondial.

În era modernă industrială multă vreme capitalismul financiar – care este cu totul altceva decât adevăratul capitalism al proprietăţii private – vieţuia în concentraţii naţionale; existau capitalişti financiari britanici, supuşi ai guvernului britanic, care era la rândul său tras la răspundere de cetăţenii britanici; apoi erau alţii în Germania, supuşi guvernului german, alţii în Olanda, alţii în Franţa şi aşa mai departe, fiecare supus unui guvern naţional care răspundea în faţa naţiunii. Aceste nuclee naţionale de capitalism financiar erau rivale şi se luptau între ele, de exemplu pentru posesiunea minelor din Africa de Sud; sau în primul război mondial, care-a izbucnit iniţial din rivalitatea financiarilor englezi cu cei germani.

Dar atunci s-a întâmplat următorul lucru: nucleele naţionale de capitaliştifinanciari au coalizat într-un capitalism financiar internaţional care nu mai e supus nici unui guvern şi nu e răspunzător în faţa nici unui popor. Unul dintre ultimele nuclee naţionale de capitalişti-financiari care-au capitulat a fost cel american, care-a căzut de-abia în 1930 când familiile de pionieri americani multi-milionari conduşi de

J.P. Morgan şi-au pierdut puterea pe Wall Street. Factorul principal în această revoluţie în finanţele lumii au fost familiile de bancheri sau dinastiile de bancheri. Carroll Quigley arată că „cea mai mare era dinastia lui Meyer Amschel Rothschild din Frankfurt, ai cărui descendenţi s-au însurat timp de cel puţin două generaţii cu verişoarele sau nepoatele lor. Cei cinci fii ai lui au

deschis bănci în Viena, Londra, Napoli şi Paris şi în Frankfurt şi au lucrat împreună într-un mod pe care l-au copiat şi alte dinastii bancare internaţionale, dar niciodată aşa de perfect" (Tragedy and Hope, Macmillan). Alte familii de bancheri internaţionali au fost Baring, Lazard, Erlanger, Schröder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet şi Fould. La cei înşiraţi de Quigley se pot adăuga Warburg, Kuhn, Loeb, Schiff şi alţii. Nu e greu de cercetat genealogia acestor dinastii care concentrând în mâinile lor băncile şi companiile de asigurare au ajuns să deţină controlul asupra guvernelor ţărilor şi asupra industriei ţărilor occidentale. Cu puţine excepţii toţi aceşti bancheri sunt evrei şi chiar cei despre care se spune că sunt excepţiile, ca Morgan şi Rockefeller, la o examinare mai atentă se dovedeşte că şi prezenta lor e un argument în favoarea afirmaţiei că evreii deţin controlul financiar internaţional (vezi capitolul 9). Se poate dovedi că toate evenimentele secolului nostru – revoluţia bolşevică, cel de-al doilea război mondial, pierderea coloniilor britanice, înfiinţarea parlamentului-fantomă mondial ONU, etc. – au fost dictate de nevoile şi ambiţiile acestei noi puteri financiare internaţionale, care văzând că nu poate domina puternice guverne naţionale în Europa şi Rusia, a trecut la distrugerea lor.

Numai cei care cu bună ştiinţă insistă să ţină ochii închişi şi să rămână orbi pot să mai creadă că revoluţia bolşevică şi „dictatura proletariatului" au fost altceva decât cele mai fantastice minciuni din istorie. Aşa-zisa revoluţie bolşevică din Rusia a fost plănuită şi finanţată din alte ţări şi Uniunea Sovietică a fost instaurată şi propulsată la rangul de supraputere militară şi industrială cu banii reţelei bancare internaţionale, care-şi foloseşte acum resursele financiare pentru a menţine, propulsa şi înarma Israelul. Dovezile care arată cum aceeaşi mână a lucrat şi în primul caz şi în cel de-al doilea umplu o bibliotecă întreagă, dar mass-media refuză să ia cunoştinţă

de ele.

La fel, distrugerea imperiilor coloniale a „eliberat” nu popoarele coloniale, ci mâna bancherilor de controlul guvernelor naţionale, astfel încât să poată opera nestingheriţi în teritorii vaste în care au instaurat guverne-marionetă totalitare şi asupritoare după „eliberarea popoarelor de sub jugul exploatării coloniale”. Aceste guvernemarionetă sunt uşor de manipulat şi uşor de înlocuit; şi toată această puzderie de „noi naţiuni eliberate” crează tot atâţia ciraci la parlamentul-fantomă internaţional ONU.

Oricine care are cel mai mic habar de istorie ştie că revoluţia bolşevică a fost un exerciţiu evreiesc şi că transferul masiv de bani, bogăţie şi tehnologie industrială din occident înspre Uniunea Sovietică nu se putea face fără participarea magnaţilor internaţionali evrei. Dar a existat confuzie cu privire la identitatea etnică a conducătorilor Uniunii Sovietice, mai ales după cel de-al doilea război mondial. Cel mai mare argument că aceştia nu au fost evrei a fost politica sovietică în Orientul Mijlociu după 1960. Căci, scrie un autor, uite cum sovieticii îi sprijină pe arabi şi le dau bani antisioniştilor din Orientul Mijlociu. Dar cum ar fi putut oare fi duşi de nas aşa de mulţi arabi şi toţi ceilalţi ne-evrei din lume, dacă nu s-ar fi creat această imagine pentru ochii lor?

Dacă bănuim că sprijinul dat de sovietici arabilor nu e real, să ne convingem examinând rezultatele acelui sprijin aşa de generos acordat. Care-au fost rezultatele politicii sovietice în Orientul Mijlociu? Atât Uniunea Sovietică cât şi sionismul au făcut mari cuceriri acolo şi „ajutorul” sovietic i-a lăsat pe arabi, mai ales pe palestinieni, mai distruşi decât erau înainte de-a fi „ajutaţi”. Uniunea Sovietică a pus piciorul în Marea Mediterană şi Israelul a ocupat teritorii arabe şi-n Palestina şi-n alte ţări. Nu le-ar fi putut ocupa dacă Uniunea Sovietică n-ar fi creat impresia că-i sprijină pe

arabi. Israelul a avut nevoie de pretextul pericolului avansului sovietic în Orientul Mijlociu ca să poată fi zugrăvit ca „bastionul" lumii „libere" capitaliste în faţa „agresiunii comunismului în Orientul Mijlociu" şi să poată apoi suge enormele sume de bani şi enormele cantităţi de armament pe care i le-au dăruit ţările occidentale, şi-n special Statele Unite. Uniunea Sovietică i-a furnizat Israelului pretextul dorit şi a avut grijă să se extindă cu această ocazie; faţă de arabi a fost un prieten fals şi trădător, faţă de Israel a fost un duşman slab şi ambivalent. Regele Faisal a definit foarte bine situaţia, arătând cum „sionismul şi comunismul lucrează mână-n mână ca să împiedice orice înţelegere care-ar putea aduce pacea" şi cum „sionismul e mama comunismului", căci „a împrăştiat comunismul în lume. Acum încearcă să slăbească Statele Unite şi dacă-i reuşeşte planul va stăpâni întreaga lume" (Newsweek, 21 Decembrie 1971). Aparentul lor antagonism în Orientul Mijlociu, a spus Regele Faisal, „e parte dintr-un complot uriaş, o mare conspiraţie... Ei pretind doar că luptă unul împotriva celuilalt în Orientul Mijlociu. Sioniştii îi înşală pe americani... comuniştii îi înşală pe arabi, zicându-le că-s de partea lor, când de fapt sunt aliaţi cu sioniştii".

Generalul de brigadă Sir John Glubb n-a avut nicio îndoială că politica sovietică a urmărit în 1967 „să-i facă pe americani să se declare irevocabil de partea Israelului" şi apoi „să-i amăgească pe arabi spre o înfrângere catastrofală" care să-i lase şi mai dependenţi de sovietici şi mai lipsiţi de apărare. Dar mai importante decât spusele Regelui Faisal şi-ale generalului Glubb sunt faptele care-au avut loc în Orientul Mijlociu.

Biograful lui Stalin, istoriograful evreu născut în Polonia Isaac Deutscher, arată cum în mod paradoxal, duşmanii înverşunaţi care erau Statele Unite şi Uniunea Sovietică la ora aceea, şi-au dat mâna în 1948 şi i-au eliminat pe britanici pentru a crea statul Israel în ţara

palestinienilor (The Non-Jewish Jew). Douglas Reed a văzut imediat adevărul încă la sfârşitul celui de-al doilea război mondial şi a avertizat că duşmănia şi confruntarea dintre „capitalism" şi „comunism" nu este decât „o mascaradă afişată public pentru ochii maselor". Dar cei care nu vor să-l creadă pe Reed pot să-l creadă cel puţin pe David Ben Gurion, primul Prim-Ministru al noului stat Israel, care le-a spus studenţilor din Haifa că „Rusia ne-a dat arme" şi că „politica sovietică de azi nu e decât o fază" (Chicago Tribune, 8 Iunie 1970). De ce-i lăuda Ben Gurion pe presupuşii săi inamici? Milioanele din ţările occidentale uită că Uniunea Sovietică a înarmat bandele de terorişti israelieni ca banda Stern, sau banda lui Menachem Begin, Irgun Zvai Leumi, care au început să asasineze soldaţi britanici, ambasadori (Contele Bernadotte, Lordul Moyne), să bombardeze civili (hotelul Regele David din Ierusalim), să masacreze sate întregi de palestinieni paşnici neînarmaţi într-un genocid deşănţat care continuă şi în prezent fără ca nimeni să protesteze. Masacrul de la Deir Yasin, unde israelienii au căsăpit femeile şi copiii şi le-au aruncat cadavrele în fântâni ca să şteargă orice urmă din acel sat de pe faţa pământului, a provocat un val de spaimă şi astfel terorismul israelian a alungat aproape de un milion de civili palestinieni paşnici de la casele lor în desertul Negev şi în ţări arabe învecinate ca Libanul, să piară de foame şi fără adăpost în timp ce israelienii pun stăpânire pe averile lor.

Evident, Ben Gurion nu putea să le spună în mod public studenţilor din Jaffa că avea o înţelegere secretă cu Uniunea Sovietică. Dar iată cum a decurs războiul de 6 zile în care Israelul a atacat, distrus şi ocupat parte din Egipt, pe care-o ocupă şi astăzi. Uniunea Sovietică l-a avertizat pe Colonelul Nasser că Israelul va ataca Siria, aliata Egiptului şi egiptenii şi-au concentrat trupele la frontiera Sinai, ca să ajute Siria la nevoie, „cu încurajarea sovietelor", zice Isaac Deutscher, care continuă:

„Propaganda sovietică îi încuraja pe arabi în public… dar aveau loc curioase manevre diplomatice după perdea. La 26 Mai ambasadorul sovietic l-a sculat din somn pe Nasser la 2 şi jumătate noaptea şi l-a avertizat sever să nu tragă primul foc. Nasser s-a supus… aşa de total că nu numai că n-a început ostilităţile, dar nici măcar nu şi-a luat precauţiuni împotriva vreunui atac israelian; şi-a lăsat aeroporturile neapărate şi avioanele la sol necamuflate. N-a minat strâmtoarea Tiran şi n-a avut artilerie acolo… După ce i-au înspăimântat şi încurajat pe arabi să facă mişcări riscante promiţându-le ajutor, după ce şi-au adus flota în Mediterana… Ruşii l-au imobilizat pe Nasser ca să nu poată face nimic… linia directă între Casa Albă şi Kremlin a intrat în funcţiune şi cele două supraputeri au căzut de acord să nu intervină" (The Non-Jewish Jew). Bineînţeles că Israelul a fost informat instantaneu de convorbirea preşedintelui american cu sovieticii şi-a lansat imediat atacul asupra egiptenilor care erau mult mai prost înarmaţi, nepregătiţi şi paralizaţi de poruncile „aliaţilor" lor sovietici care, credeau ei, îi vor apăra la caz de nevoie. Aceşti „aliaţi" nu i-au informat pe egipteni de acordul lor de neintervenţie. Generalul Sir John Glubb scrie: „Rusia a ştiut că Egiptul va suferi o înfrângere dezastruoasă şi a dorit să fie aşa". Câteva zile după dezastrul Egiptului Uniunea Sovietică a votat la ONU exact ca Statele Unite: să înceteze focul, dar fără ca Israelul să se retragă din teritoriul egiptean pe care-l invadase.

Sateliţii sovietelor au fugit la Moscova, alarmaţi că marea lor aliată îi va lăsa pradă uşoară oricui: cehii, polonezii, sârbii. Gomułka şi Tito şi alţii au cerut (degeaba) să fie ajutaţi arabii şi şi-au exprimat îndoielile; dar China comunistă ştiind dedesubturile a declarat în mod public că sovietele s-au înţeles cu Israelul trădându-i pe arabi.

Lumea îşi închipuie că interesele sovietice erau în conflict cu interesele israeliene în Orientul Mijlociu; dar sovietele au arătat prietenie Israelului imediat după

distrugerea Egiptului. Ziarul The South African Jewish Times povesteşte despre vizita delegaţilor Partidului Comunist din Israel la Moscova imediat după războiul de 6 zile care a decurs într-o atmosferă foarte cordială: „comuniştii israelieni au fost trataţi ca adevăraţi prieteni şi persoane foarte importante”. Guvernul israelian nu-i dezavua pe acei delegaţi, „adevăraţii prieteni” ai sovietelor.

Trebuie să fii orb ca să nu vezi alianţa dintre comunism şi sionism. Exemplele ar umple volume întregi; cele mai elocvente dovezi le aduce autobiografia Dr-lui Chaïm Weizman, primul preşedinte al Israelului şi creatorul lui. În cartea sa Trial and Error acesta arată clar originea comună şi scopul comun al comunismului şi sionismului (vezi Douglas Reed, The Controversy of Zion). Cariera primului ministru de după cel de-al doilea război mondial, Harold Wilson, o ilustrează perfect: „sprijinul acordat Israelului nu exclude prietenia cu Rusia”, a zis Wilson, după cum relatează Chapman Pincher în Inside Story. Toate contactele pe care le-a avut primul ministru britanic Wilson cu Uniunea Sovietică s-au făcut prin intermediari evrei „care”, zice Pincher.

„Aveau contacte dincolo de cortina de fier ceea ce le permitea să facă averi imense în Marea Britanie şi să exercite mare influenţă politică, unii dintre ei fiind făcuţi nobili”. Astfel a fost Lady Plummer, născută Beatrice Lapsker, care-şi petrecea vacanţele cu soţul şi cu Hruşciov pe litoralul Mării Negre şi care, scrie Pincher, „i-a prezentat lui Wilson mulţi afacerişti evrei cărora el le-a conferit titluri de onoare”. Primul ministru Harold Wilson a fost timp de nouă ani salariatul unui astfel de afacerist care „la luat cu el la Moscova de câteva ori”.

În Statele Unite lucrurile stăteau exact la fel după cel de-al doilea război mondial şi în ceea ce priveşte politicienii aliniaţi „majoritari” şi în ceea ce priveşte afaceriştii evrei: cei care promovau ajutorul dat Israelului

promovau şi activitatea subversivă în favoarea Uniunii Sovietice.

Soljeniţîn, acel alt evreu antisemit, a spus într-o cuvântare din 1976 la radio BBC că pericolul pentru libertatea oamenilor din occident nu vine nici de la ideologia comunistă, nici de la naivii şi reduşii mintali care o propagă, ci de la marea finanţă care foloseşte ideologia comunistă pentru a destabiliza occidentul. Nicicum nu e posibil ca minţile rătăcite ale „intelighenţiei progresiste" care concep un devotament fanatic pentru o ideologie egalitară utopică să reuşească să spele creierul şi să conducă enormele gloate şi mase ale popoarelor occidentale numai folosindu-se de sentimentele lor fierbinţi şi de vorbirea lor înfocată – ceea ce într-adevăr captează şi conduce masele este finanţarea masivă a subversiunii de către marile finanţe. Bancherul milionar Ernest Cassel a înfiinţat la Londra Institutul lui Economic pentru îndoctrinarea şi propagarea socialismului şi exemplul lui a fost urmat de marile finanţe în deceniile ce-au urmat; cu milioanele lor s-a spălat creierul naţiunilor, convinse acum că vor trăi în lux şi lene imediat ce toate bogăţiile lumii vor trece în mâna elitei supranaţionale formate din câteva familii de bancheri.

CAPITOLUL 9: NODUL COMUNISM-CAPITALISM

Nicio mişcare proletară, nici măcar cea comunistă, nu are loc decât dacă promovează interesele celor care au bani şi numai atâta timp cât îi permit cei care au bani şi în tot acest timp idealiştii din rândurile ei habar n-au de toate astea.

Oswald Spengler, Declinul Occidentului

Lumea face greşeala să creadă că cuvântul „capitalism" înseamnă un singur lucru. În realitate, acest cuvânt este folosit pentru două noţiuni total opuse. Dacă vom înţelege diferenţa dintre aceste două lucruri vom înţelege de ce guvernele care reprezintă state capitaliste au atitudinea asta ambivalentă fată de comunism.

Capitalismul în sensul originar înseamnă posesiunea privată a mijloacelor de producţie şi competiţia liberă pe piaţa liberă pentru a oferi bunuri şi servicii.

Supracapitalismul, pentru care se foloseşte în mod greşit tot termenul de capitalism, este opusul capitalismului adevărat. El este un capitalism în care proprietatea a fost confiscată din mâna producătorilor şi a fost concentrată în mâna unei elite de financiari şi afacerişti. Astfel numărul celor care au proprietate este redus la minimum, restul oamenilor sunt proletari care n-au nimic şi depind total de cei care deţin proprietatea, iar piaţa liberă şi competiţia nu există căci concentrarea în mâna unuia singur n-are cum permite competiţia.

Azi vedem în occident cum s-a luat treptat proprietatea din mâna micilor proprietari şi este deţinută de o elită minusculă de oameni străini de ţara şi poporul de la care au confiscat-o. Acest supracapitalism occidental nu seamănă deloc cu adevăratul capitalism din secolul trecut, dar seamănă leit cu socialismul. Dar mai persistă destule rămăşiţe din adevăratul capitalism în occident, mai ales în Statele Unite, pentru ca masele să nu-şi dea seama de moartea capitalismului şi victoria anti-capitalismului.

Slabele rămăşiţe de capitalism care supravieţuiesc de-abia dacă mai camuflează atotputernicul anti-capitalism care domină lumea.

Regimurile contemporane ca cel din America şi cele din ţările comuniste, fost comuniste şi neo-comuniste se pot diferenţia prin unele amănunte şi pot avea unele divergenţe, dar acestea sunt neînsemnate în comparaţie cu ce au în comun. Ambele tabere consideră că naţionalismul este un foarte mare duşman care trebuie zdrobit.

Ambele tabere în esenţă continuă revoluţia şi se opun cu violenţă formelor politice evolutive. Deoarece naţionalismul e legat de moştenirea culturală a popoarelor, atacurile împotriva naţionalismului în mod necesar iau şi forma sabotării şi subversiunii împotriva culturii, care se

vede de ambele părti ale cortinei de fier şi de bambus.

Distrugerea culturii e promovată cu acelaşi zel de comunism şi de supracapitalism. Există un singur naţionalism pe care ambele tabere îl promovează din toate puterile şi anume naţionalismul sionist, naţionalismul evreilor internaţionali. Apoi promovează tot felul de aşa-zise „naţionalisme" inventate a tot felul de grupuri adunate laolaltă în mod artificial, ca de exemplu „naţionalismul" diverselor grupări de negri din Africa, care e totdeauna saturat cu marxism-leninism.

E uşor de priceput de ce supracapitalismul se teme de naţionalism: se teme de orice autoritate superioară celor care au banii în mână. Naţionalismul cere ca puterea să fie nu economică, ci politică, nu a banilor, ci a naţiunii şi astfel elita suprabogată se vede coborâtă la rangul de cetăţeni, nu stăpâni. Comunismul pe de altă parte nu poate fi învins decât de naţionalism; deci şi prin faptul că au acelaşi duşman, supracapitalismul şi comunismul sunt aliaţi. Victoria lor comună duce la instaurarea unei singure naţiuni-elită, cea sionistă, asupra gloatelor deznaţionalizate. Arma principală a supracapitalismului în lupta împotriva naţiunii este tot ideologia comunistă în slujba căreia se pun elementele interlope, criminale şi neproductive şi „intelighenţia progresistă", intelectualitatea necreatoare îndoctrinată la universităţile din occident, care n-are rădăcini şi se dedică lozincilor şi vorbăriei cu care i s-a spălat creierul. Cei care nu lucrează şi nu produc, fie că sunt din clasele de jos ale lumii interlope, fie că au fost cooptaţi ca propagandişti-educatori şi scriitori în slujba supracapitalismului, lovesc în toate flancurile şi elementele vieţii naţionale, cu o singură excepţie: respectă sionismul şi nu-l atacă niciodată.

Cum trebuie să înţelegem lumea contemporană? Câte puteri imperialiste există azi? Există oare un singur imperialism global? sau două? sau trei, cu sionismul? Sau dacă e doar unul, cum se subordonează diversele lui părţi

care până ieri erau, chipurile, antagoniste? Răspunsul nu e uşor de dat dintr-odată: dar cel care-şi pune aceste întrebări este pe drumul cel bun spre regenerarea lui şi-a neamului lui.

CAPITOLUL 10: REFLECŢII ASUPRA LUI MAMON CEL NEDREPT

Bătălia finală a Creştinismului se va duce pentru problema banilor şi până nu s-a rezolvat această problemă Creştinismul nu va putea domni în lume. Honoré de Balzac care oare e problema care trebuie clarificată mai mult decât orice altceva pentru popoarele din occident?

Problema banilor. Mai precis, principiul cămătăriei, care este cheia sistemului monetar contemporan şi cheia întregii economii contemporane. Soljeniţîn l-a numit „tot răul lumii la un loc”. E vârful piramidei puterii nelegitime care domneşte asupra lumii întregi.

E oare posibil să scape lumea de sub călcâiul cămătăriei? Marile finanţe internaţionale ştiu că acest principiu duce la o cămătărie tot mai exacerbată care în cele din urmă se prăbuşeşte nemaiavând o bază şi de aceea acum se zbat să transforme puterea lor financiară în putere politică şi militară pentru a-şi proteja averile şi a-şi perpetua poziţia de exploatatori şi paraziţi ai maselor de producători.

Cămătăria e datul banilor cu împrumut pentru profit. Adică banii nu mai sunt o modalitate de a facilita schimburile de mărfuri şi servicii, ci devin o marfă în sine.

E o mare diferenţă între a da cu împrumut bani pentru profit şi a da cu împrumut unelte sau pământ sau case pentru profit. Cine îşi închiriază casa sau îşi dă pământul în arendă oferă ceva palpabil şi util, care produce bunuri, în schimbul profitului (chirie, arendă). Dar cămătarul dă cu împrumut nu ceva ce produce, ci doar un mijloc de schimb.

Nu e totdeauna uşor la prima vedere să vezi răul intrinsec al cămătăriei. De multe ori cel care ia bani cu

împrumut se vede avantajat primind bani cu împrumut când are nevoie de ei, în schimbul dobânzilor ce le plăteşte. Dar metoda de acumulare a dobânzilor face ca totdeauna cel ce ia cu împrumut să fie în pierdere, nu numai ca individ, ci pe scară naţională, ca populaţie majoritară. Căci cămătarii totdeauna îi exploatează pe producătorii care împrumută capitalul necesar începutului producţiei pentru că cămătarii nu-şi asumă riscurile producţiei; cei care muncesc şi produc câştigă sau pierd, cei care dau cu împrumut nu pierd niciodată. E ca la jocurile de noroc care sunt astfel falsificate încât numerele câştigătoare revin totdeauna băncii.

Răul cămătăriei devine evident când cămătarii – adică dinastiile de bancheri milionari – devin destul de bogaţi ca să împrumute nu numai indivizilor, ci şi guvernelor.

Astfel nu numai individul devine „dator vândut", ci întreaga naţiune. La lăcomia iniţială de bani a cămătarului-mare afacerist se adaugă acum lăcomia de putere.

Toate scrierile religioase au denunţat cămătăria: Biblia, Coranul. Toţi marii scriitori dotaţi cu puterea de-a înţelege sufletele şi afacerile oamenilor au denunţat-o: cel mai bun exemplu e Shakespeare. Deuteronomul 15: 6 scrie: „Ai să dai cu împrumut multor naţiuni, dar n-ai să iei cu împrumut şi-ai să domneşti peste multe naţiuni, dar ele nu vor domni peste tine". Şi tot acolo, 18: 12 şi 13: „Ai să dai cu împrumut la multe naţiuni, dar n-ai să iei cu împrumut de la nimeni. Şi Domnul tău te va face şeful şi nu coada; şi numai tu ai să fii deasupra tuturor şi n-ai să fii sub nimeni". Aşa le-a zis zeul tribal Iehova la cei din tribul lui Iuda – nu la toată omenirea. Deuteronomul conţine instrucţiuni pentru aplicarea unui dublu cod moral, unul de rectitudine pentru „ai noştri" şi altul de înşelătorie pentru „ceilalţi". Şi se vede clar de aici că scribii care l-au scris pricepeau exact principiul nociv al cămătăriei, care este opus prieteniei şi unităţii sociale, căci cămătăria în mod

necesar stabileşte raporturi nedrepte şi în mod fatal duce la uzurparea drepturilor celor cinstiţi. De aceea Deuteronomul zice că e „o abominaţie" să dai bani cu împrumut cu dobândă unui „frate" (23: 20). Legea Islamului denunţă cămătăria, declarându-i vinovaţi atât pe cel ce dă cu împrumut cu dobândă, cât şi pe cel ce ia un astfel de împrumut şi pe cel ce scrie contractul. Dar Islamul nu recomandă, ca Deuteronomul, să fie folosită cămătăria ca o armă de distrugere a celorlalte naţiuni pentru a instaura un singur trib „deasupra tuturor" să „domnească" peste toate naţiunile. Hristos a văzut răul cămătăriei. Piesa lui Shakespeare Neguţătorul din Veneţia este o analiză magistrală a cămătăriei. În convorbirea dintre Antonio şi Shylock, Antonio declară că e imoral să te prevalezi de nenorocirea cuiva pentru a-l jefui de bunuri; Shylock îl justifică pe cămătar zicând că Dumnezeu binecuvântează „hărnicia" lui de-a acumula bunuri cum l-a binecuvântat şi pe Jacob care l-a înşelat pe unchiul său Laban şi şi-a făcut o parte de avere mai mare decât i se cuvenea în detrimentul unchiului său (Facerea 31).

Cum de persistă cămătăria deşi de mii de ani se ştie că e rea? La fel cum persistă obiceiul de-a te droga cu halocinogene: pentru că aduce profit cămătarului şi dă victimei pe termen scurt senzaţia euforică că are un avantaj imediat. În China comerţul cu opiu a redus o mare parte din populaţie la dependenţa de droguri; la fel în occident cămătăria a redus o mare parte din populaţie la dependenţa de bănci. Dezintoxicarea de droguri e grea, lungă şi cere sacrificii; la fel dezintoxicarea de cămătărie.

Statele occidentale sunt dominate de o supraclică criminală extrem de puternică care este deasupra legii şi nu dă socoteală nimănui, exact ca şi lumea criminală interlopă; mai mult, cele două lumi, supraclica cămătărească şi lumea interlopă de criminali urmăriţi de poliţie, sunt în strânsă legătură şi colaborează, căci lumea interlopă de jos e finanţată, organizată şi incitată de către

supraclică la acte de violenţă şi acţiuni subversive şi revoluţionare împotriva clasei de producători atunci când aceştia nu se supun imediat ambiţiei mondiale a supraclicii. Supraclica profită instaurând guverne comuniste; apoi profită din nou vânzând arme guvernelor occidentale ca să se apere de guvernele comuniste.

Răul cămătăriei este exacerbat imens de sistemul de a produce în mod legal bani falşi, prin care statele tipăresc imense cantităţi de bani fără acoperire, punând în circulaţie bani de hârtie creaţi arbitrar şi puşi în circulaţie ca o datorie a statului către bănci la care trebuie plătite dobânzi. Banii care circulă între cetăţeni sunt doar o fracţiune infimă a datoriei naţionale; de unde apar munţii de datorie naţională, când totalitatea banilor care circulă şi care sunt depuşi în conturi nu constituie decât o cifră mult mai mică? Astfel sistemul bancar creşte pe trupul naţiunii ca un cancer.

Dar acest cancer al sistemului bancar a permis guvernelor occidentale să pompeze în guvernele comuniste şi-n cele din lumea a treia sute de miliarde în mărfuri şi servicii, pe care le plătesc cetăţenii prin inflaţie şi ridicarea exagerată a impozitelor plătite de cei care muncesc şi produc.

Cum e posibil ca inteligenţa intelectualităţii din occident să fie capabilă să trimită oameni pe lună, dar să nu fie capabilă să vadă efectele cămătăriei şi să priceapă că nu poţi crea la infinit bani fără acoperire, fără să ruinezi naţiunea? De-un secol, intelectualul occidentului s-a concentrat asupra problemelor tehnice; cei mai inteligenţi oameni se ocupă de ştiinţe exacte şi tehnologie. Apoi, averea acumulată prin cămătărie e aşa de imensă, încât mase de oameni care în alte privinţe sunt oameni cinstiţi şi de bună credinţă au fost angrenaţi în serviciul enormei escrocherii cămătăreşti, care-i plăteşte bine: politicienii, bancherii, profesorii, jurnaliştii. Îi e greu omului să renunţe la avantaje personale din principiu. Cetăţenii

ţărilor occidentale sunt dotaţi de la natură cu instinct de acumulare şi doresc să achiziţioneze bunuri. Masele sunt înrobite unei manii de-a cumpăra tot timpul şi euforia cumpărăturii imediate îi face orbi la consecinţe.

Dar cum se face că economiştii şi experţii în finanţe, ajutaţi de ştiinţa lor şi de computere rapide, nu văd asta când studiază problemele distribuirii şi circulaţiei bunurilor? Răspunsul e că ştiinţele economice sunt ştiinţe la fel de autentice ca şi ştiinţa marxism-leninismului. Falsitatea lor se vede de la început din neputinţa lor de a defini termeni ca „banul” sau „creditul”. Ştiinţele economice nu pot rezolva probleme pe care nu le pot enunţa. După enunţare, pentru rezolvare trebuie să adunăm toate datele care aparţin problemei. Dar asta nu se poate face, căci cea mai importantă parte a datelor este exclusă: şi anume acea parte care n-a fost exclusă din Deuteronomul sau din Coran sau din Shakespeare: cunoaşterea instinctului de achiziţie al omului, pofta de avere şi pofta de putere a omului şi slăbiciunea lui când cedează la tentaţia de-a fi nedrept în favoarea lui. Şi cu cât sunt teoriile economiştilor mai fantastice, mai ireale şi mai false, cu atât se bucură de mai mult prestigiu. De aceea economiştii concep cămătăria ca o parte necesară a mecanismului monetar care într-o zi va funcţiona în fine cum trebuie.

La ce-i foloseşte individului să priceapă principiul cămătăriei? Cunoaşterea adevărului e totdeauna eliberatoare, chiar dacă adevărul pe care-l află îi spune doar că nu este liber; căci numai adevărul poate elibera. Cunoaşterea adevărului şi înţelegerea forţelor nocive întotdeauna crează echilibru sufletesc într-o societate unde acele forţe nocive sunt atotputernice; necunoaşterea şi neînţelegerea duc la depresiune şi descurajare.

Dintre cărţile care explică situaţia monetară contemporană recomandate de autor, mai recente sunt P.T. Bauer: Equality, the Third World and Economic Delusion

(Weidenfeld and Nicholson, 1981); Eric de Mare: A Matter of Life and Debt (Veritas, 1986); H.S. Kenan: The Federal Reserve Bank (Noontide Press).

CAPITOLUL 11: GEOGRAFIA INTELECTULUI

Dr. Nathaniel Weyl şi soţia lui Sylvia Casteton Weyl promovează cu multă energie teoria că evreii sunt „elita creatoare" din Statele Unite ale Americii şi că superioritatea lor au moştenit-o de la strămoşi, căci e un fapt genetic. Zic soţii Weyl că sursa superiorităţii evreieşti e „aristocraţia lor religioasă şi supunerea acestui element savant al naţiunii la presiuni să se căsătorească tineri şi să facă mulţi copii... Astfel de avantaje ca alimentaţie, case, haine, îngrijire medicală mai bune şi previziunea că vor fi persecutaţi... i-a făcut să aibă mai mult succes în a-şi creşte mai mulţi copii până la maturitate" (The Mankind Quarterly, Edinburgh). Dr. Weyl a expus această teză în multe articole în diverse publicaţii şi în două cărţi, The Creative Elite în America (Public Affairs Press, Washington DC, 1966) şi The Geography of the Intellect (coautor: Dr. Stefan Possony, Henry Regnery Company, Chicago, 1963). Pe aceeaşi linie scrie Ernest van den Haag, a cărui carte The Jewish Mystique (1970) a fost puternic aclamată de cercurile universitare americane şi în mod paradoxal tocmai de cei care militează pentru egalitatea tuturor raselor ca Ashley Montagu. Vorba lui George Orwell: „Toate animalele sunt egale, dar unele din ele sunt mai egale ca celelalte" (Animal Farm).

Statisticile soţilor Weil care arată predominanţa evreilor în profesiunile intelectuale sunt corecte; dar este oare această predominanţă rezultatul superiorităţii înnăscute a rasei, cum zic ei? Dacă elimini parte din date poţi dovedi orice teze oricât de contradictorii printr-o alegere atentă a datelor pe care le prezinţi. Chiar Dr. Weyl indică unde ne putem uita ca să găsim ce-a ascuns el în The Geography of the Intellect.

Zice: „Spengler şi Toynbee au contribuit la

antisemitismul cultural”, adică n-au fost de acord cu teza că evreii sunt prin definiţie superior dotaţi tuturor celorlalţi oameni. „Spengler”, scriu Weyl-Possoby, „vedea iudaismul ca o religie a felahilor lipsită de viaţă timp de 9 secole... Spengler vedea iudaismul ca fiind în decadenţă pentru că este o rămăşiţă a culturii şi civilizaţiei magiei care nu mai erau de mult creatoare”. Toynbee, mai mult, zic ei, „a descoperit că evreii erau fragmente fosilizate ale civilizaţiei siriace”. Un altul dezavuat de Weyl-Possony e Carl Gustav Jung, care arată diferenţa dintre gândirea evreilor şi-a celorlalţi. Admiţând că există un domeniu în care mentalitatea evreilor funcţionează mai bine, Jung zice: „Membri ai unei rase cu o civilizaţie de 3.000 de ani, evreii, ca şi chinezii, au o mai largă percepţie psihologică.

De aceea în general pentru evrei e mai puţin periculos să-şi degradeze subconştientul... Evreul, care e într-un fel nomad, n-a creat niciodată o formă de cultură proprie şi după câte putem vedea nici nu va crea niciodată, căci toate instinctele şi talentele lui necesită o populaţie cu o civilizaţie mai mult sau mai puţin avansată preexistentă care să-l găzduiască”.

Aceste puncte de vedere ale lui Spengler, Toynbee şi Jung pot arunca o nouă lumină asupra statisticilor laborioase adunate de soţii Weyl de la Departamentul Statelor Unite pentru Sănătate, Educaţie şi Bună-Stare. Când soţii Weyl afirmă că datele lor arată că evreii sunt „mai inteligenţi”, au „mai multă capacitate de cunoaştere” şi „realizează mai mult” decât alţi oameni, trebuie întâi să vedem cum definesc ei „inteligenţa”, „capacitatea de cunoaştere”, „realizarea”, standarde folosite de ei când compară rasele între ele.

„Inteligenţa”, zice John Baker în cartea sa Race după ce-o discută îndelung, „este cea mai bună adaptare a individului la mediu”. E uşor de demonstrat adaptarea la mediu la plante şi animale şi la triburile mici şi primitive, dar cum arăţi adaptarea la mediu în condiţiile urbane şi

tehnologice moderne? În Germania dinaintea celui de-al doilea război mondial evreii se bucurau de averile şi privilegiile pe care le au azi în America; totuşi n-au fost bine adaptaţi pentru evenimentele ce-au urmat.

Tezele lui Weyl, Possony, Van den Haag au fost imediat adoptate sau cel puţin tratate cu neutralitate de toţi membrii universităţilor americane, care altfel s-ar trezi făcuţi antisemiţi ca Spengler, Toynbee, Jung şi Keith. Căci e imposibil să faci o comparaţie cinstită fără să admiţi de la început că evreii şi ne-evreii trăiesc şi-şi manifestă calităţile mintale în medii complet diferite; evreii trăiesc în alt mediu decât ne-evreii şi reacţionează la alţi stimuli. Ne-evreii sunt o masă de populaţie a cărei cultură şi civilizaţie izvorăşte dintr-un rezervor de meseriaşi şi muncitori necalificaţi alături de o clasă ţărănească cu rădăcinile adânc înfipte în pământ; evreii sunt o minoritate totdeauna alertă şi total angajată în afirmarea perpetuă a identităţii şi unităţii ei naţionale, deşi sunt dispersaţi geografic la mari distanţe în interiorul diverselor populaţii gazdă. Jung a înţeles imediat diferenţa şi-a spus că evreii au o mai acută percepţie psihologică şi-şi pot degrada subconştientul cu mai puţin risc. Într-o competiţie e un avantaj să-ţi poţi degrada subconştientul, adică să n-ai standarde morale în luptă, dar s-ar părea că şi pentru acest avantaj se plăteşte un preţ. În decursul veacurilor, intelectuali evrei au căutat să se elibereze de capacitatea lor de a-şi degrada subconştientul; oameni ca Moses Mendelsohn şi fiul lui compozitorul, Spinoza şi Disraeli, Moses ben Maimonides şi mulţi alţii, inclusiv evrei contemporani de mare curaj, au căutat să se emancipeze de mentalitatea evreiască pentru a putea funcţiona la un nivel intelectual superior.

Astfel s-ar părea că adaptarea lor imediată la un mediu competitiv este şi un avantaj, dar şi un dezavantaj pentru evrei. Friedrich Schiller scria: „Când societatea măsoară omul numai după funcţia sa, când cetăţenii

aprobă la unul memoria lui, la altul inteligenţa lui la cifre, la altul capacitatea lui mecanică; când nu se ia în considerare caracterul şi se urmăreşte doar ştiinţa, când se încurajează purtarea disciplinată alături de cel mai profund obscurantism intelectual – când aceste calităţi sunt cultivate intensiv neglijându-se lărgirea orizontului – te mai miri că celelalte facultăţi ale intelectului suferă…?” Cel mai profund obscurantism intelectual, cum bine a zis Schiller, însoţeşte succesele profesionale, economice, sociale ale elitei academice şi profesionale.

Cum devii membru al acestei elite? În mediul academic, pe plan individual funcţionează reţeaua de alegere prin recomandare dintre membrii acestei minorităţi etnice.

Pe plan global, întregul grup gravitează înspre şi acaparează ori inventează astfel de ştiinţe neştiinţifice ca antropologia socială, sociologia, ştiinţele politice, psihiatria, fiecare dintre aceste „ştiinţe” fiind în sine o pădure deasă a obscurantismului.

Printre ne-evrei există oameni specializaţi pentru anumite funcţii. Întregul grup al evreilor este însă specializat pentru o anumită funcţie: acapararea puterii, pentru exercitarea căreia ei neglijează toate celelalte funcţii ale celor ce au puterea. Ca să fii creator în artă, agricultură, politică, în orice, trebuie să te identifici cu obiectele şi oamenii care aparţin domeniului de creaţie. Evreii au acaparat puterea în Rusia prin revoluţia bolşevică, dar n-au putut-o folosi creator căci nu s-au putut identifica cu poporul rus; identificându-se cu ei şi-ar fi pierdut identitatea naţională, separatismul.

Nomazi fiind, cum zice Jung, evreii nu se leagă de teritoriul acaparat, ci-l jefuiesc doar, îl „recoltează” fără a-l însămânţa, cu excepţii individuale ca Moses Mendelsohn şi ceilalţi citaţi mai sus care s-au emancipat şi-au dorit să cultive teritoriul pe care trăiau identificându-se cu cultivatorii lui.

Un alt aspect pe care soţii Weyl nu-l explică atunci când ne anunţă că evreii sunt elita omenirii în mod natural şi genetic este caracterul acestei elite. Ei demonstrează că evreii sunt genetic superiori pentru că elita asociată cu sinagoga se înmulţea prodigios; dar în ultimele secole elita evreiască n-are nimic de-a face cu sinagoga, doar cu universităţile laice şi cu băncile. Dacă la sinagogă se acordă oarecare valoare subconştientului (credinţa etc.) elita de azi dă o valoare negativă subconştientului, eliminând factorii metafizici care-au cimentat unitatea naţională evreiască în trecut. Ambele elite şi cea evreiască şi cea ne-evreiască, trăiesc fără să le pese de psihicul şi de subconştientul lor; dar, vorba profeţilor din Vechiul Testament, „nu-ţi poţi bate joc de Dumnezeu”; subconştientul nu se lasă suprimat sau degradat fără să se răzbune. Iată cum membrii elitei sunt plini de nevroze, alcoolism şi alte aberaţii. Printre evrei subconştientul suprimat se revarsă într-un naţionalism turbat care s-a reîntors la primitivism, la un naţionalism lipsit de religie care stârneşte gloata, dar nu-i oferă individului resurse morale.

Capitalismul financiar occidental, zice Karl Marx, „naşte evrei din măruntaiele lui”; adică în sistemul de referinţă al capitalismului financiar atât evreii, cât şi neevreii se comportă la fel şi admiră şi dezvoltă intelectul degradându-şi subconştientul, care este izvorul puterii creatoare. Spengler scrie în Declinul Occidentului: „Azi această naţiune de magi (evreii) cu ghetourile şi religia ei e în pericol de dispariţie… pentru că pătura de sus intelectualizată a ambelor părti [evreii şi societatea gazdă] a încetat să mai fie metafizică. Şi-a pierdut orice coeziune internă şi ce-a rămas e doar o unitate pentru scopuri practice”.

Ne mai întrebăm: dar dacă superioritatea evreiască dovedită de faptul că formează o elită financiară este tocmai rezultatul prezenţei acestui grup minoritar în ţările

gazdă occidentale, adică decurge din condiţii care n-au existat în trecut şi pot să nu mai fie cândva? Evreii şi-au concentrat timp de secole toate energiile asupra tranzacţiilor financiare şi în condiţiile capitalismului financiar internaţional contemporan, faptul că familiile lor sunt răspândite printre toate naţiunile, dar lucrează strâns coordonat şi unitar în mod fatal le crează imense avantaje şi le permite să aibă mare influentă şi să promoveze şi mai mult concentrarea capitalului financiar; acest lucru se vede clar în Statele Unite, unde au preluat averile şi poziţiile unora ca Morgan, Ford, Carnegie, Vanderbilt. După ce-au luat averile acestor magnaţi patroni şi fondatori ai societăţii americane, financiarii evrei i-au înlocuit repede din poziţiile de influenţă culturală şi le-au luat din mâini universităţile, ziarele, editurile, partidele politice, administraţia ţării, sistemul judiciar al ţării. Toate acestea sunt acum total în posesia financiarilor evrei care le dirijează şi le manipulează cum vor prin numirea funcţionarilor şi conducătorilor, prin acordarea de fonduri şi aşa mai departe.

Când un grup are astfel de puteri gigantice asupra unei naţiuni, ce comparaţie se poate face între elita grupului şi elita restului naţiunii, care e fărâmiţată şi în competiţie internă, în timp ce elita evreiască e unitară şi acţionează ca un grup?

Şi, în definitiv, ce importanţă are care din cele două elite e mai inteligentă şi care smulge averile şi poziţiile celeilalte, de vreme ce niciuna, nici cealaltă nu ştie ce face şi după toate indicaţiile amândouă împing lumea spre dezastru din toate puterile?

CAPITOLUL 12: ANALIZA MISTICII RASIALE

După apariţia cărţii profesorului Ernest van den Haag The Jewish Mystique s-a lansat teza superiorităţii intelectuale a evreilor prin care se încearcă să se explice faptul că bogăţiile, puterea şi influenţa politică se află concentrate în mâna acestei minorităţi puţin numeroase.

Desigur, aşa cum susţine Dr. Nathaniel Weyl (vezi capitolul 11), secole de selecţie pentru a da naştere mai ales la copii din părinţi educaţi au jucat un rol. Ştim de asemenea că inteligenţa umană se comportă diferit în condiţii diferite şi răspunde diferit la stimuli diferiţi; evreii fiind o minoritate în popoarele gazdă pe care şi le postulează ostile sunt tot timpul alerţi şi activi. Dar vrem să vedem aici dacă concentrarea bogăţiilor şi puterii asupra tuturor popoarelor în mâini evreieşti este într-adevăr rezultatul inteligenţei superioare evreieşti doar – sau au mai contribuit şi alţi factori.

Cum se explică că întreaga civilizaţie şi dezvoltare generalizată azi în toată lumea sunt produse exclusiv de energia şi geniul creator al popoarelor creştine europene şi că evreii în 3.000 de ani n-au putut produce nimic care să semene măcar pe departe cu civilizaţia?

Caracteristica principală a popoarelor europene este că sunt „constructori de cultură" şi că un mare număr de europeni au contribuit la imensul tezaur general al culturii europene, uneori sacrificându-şi interesul personal. Evreii însă sunt nomazi nelegaţi de nimic care se acomodează imediat la cultura altora. Dar de ce azi europenii nu pot concura cu ei în arhitectură, artă, muzică şi literatură, domenii create de bunicii şi strămoşii europenilor?

Ştim că au fost lungi perioade istorice când evreii nu erau elita de bogătaşi şi potentaţi ai popoarelor în sânul cărora trăiau şi că situaţia lor era mult mai jos decât strălucirea averii, puterii şi geniului creator al popoarelor gazdă; dar nimeni n-a explicat acest lucru prin superioritatea mintală a popoarelor gazdă.

Parte din explicaţie e faptul că mintea omenească funcţionează diferit în condiţii diferite. În interesul individului, e un aparat; în interesul colectivităţii, e o forţă care vitalizează energia comunităţii şi-o canalizează spre acte de creaţie. Cultura şi civilizaţia europeană n-au fost rezultatul unor acţiuni de grup, ci rezultatul activităţii

creatoare a unor indivizi talentaţi. Grosul populaţiei n-a participat la actul creator, ci s-a mulţumit să trăiască comod, bucurându-se de binefacerile celor puţini şi creatori, susţinându-i uneori la nivel de subzistentă pe unii care altfel ar fi pierit şi ducând cu sine de-a lungul secolelor fondul genetic din care se pot naşte indivizii creatori când e nevoie de ei. Prin acest individ creator de geniu izbucneşte la lumină geniul creator al poporului, uneori în detrimentul individului. Dar condiţiile contemporane, în special faptul că singura motivaţie psihologică este lăcomia materială, avantajează inteligenţa evreiască şi dezavantajează geniul creator european, care se vede limitat exclusiv la domeniul ştiinţei şi tehnologiei; şi dezavantajul creşte cu cât se transformă mai mult capitalismul în anticapitalism financiar.

Această degenerare a societăţii a fost facilitată de trădarea guvernelor care nu şi-au îndeplinit datoria lor de a păzi drepturile şi avuţiile popoarelor, ci s-au lăsat cumpărate de supraputerea financiară care le este acuma stăpână; astfel încât popoarele civilizaţiei europene din toată lumea nu mai sunt stăpâne pe destinele lor. De vină nu sunt însă decât chiar membrii civilizaţiei europene, pentru că s-au lăsat atraşi pe panta acumulării de bunuri materiale ca unic scop al existenţei şi unică valoare, creând astfel un climat în care mentalitatea minorităţii evreieşti are un net avantaj asupra lor.

Rezultatul e vizibil peste tot: în Anglia, Franţa, Germania, America, Africa de Sud, cetăţeanul ne-evreu e cuprins de un fel de slăbiciune sufletească care-i înăbuşă imaginaţia şi-l inhibă mintal; nemairespectându-şi moştenirea culturală, cade victimă perversiunilor politice şi culturale; individul nu mai are un scop şi un ţel şi nu ştie încotro merge; toţi au senzaţia inutilului existenţei, ceea ce-i face pe cei tineri din şcoli extrem de vulnerabili la orice spălare de creier astfel încât pot fi conduşi cu uşurinţă în orice direcţie.

Dar de unde i se trag toate astea membrului civilizaţiei europene?

Întreaga istorie a omenirii arată că omul e esenţialmente vieţuitoare socială şi că pentru sănătatea lui morală are nevoie să simtă că aparţine unei comunităţi pe care-a avut-o în trecut trăind printre alţii asemeni lui. Asociat cu acest sentiment de apartenenţă la comunitate este şi dublul cod moral: pentru membrii aceleiaşi comunităţi, prietenie (chiar dacă există competiţie internă); pentru restul lumii, indiferenţă, care poate deveni duşmănie când circumstanţele o cer. Astfel individul nu e niciodată dezorientat moral; el ştie în cine să se încreadă şi cine-l va ajuta şi are un sentiment de siguranţă. De dragul grupului care-i dă acest sentiment e dispus să-şi rişte chiar viaţa.

„Conştiinţa" este mecanismul psihologic care-l menţine loial grupului şi intereselor lui. Dar descompunerea morală a popoarelor occidentale rezultă din faptul că li s-a distrus apartenenţa la grupul necesar sănătăţii lor morale şi trebuie să trăiască în mase amorfe şi heterogene mai mari. De mii de ani individul a trăit ca patriot şi are nevoie de un mediu uman omogen; acum trăieşte într-un mediu heterogen cu ierarhii pur financiare şi nu poate şti cine-i este prieten şi cine nu, nu mai ştie unde aparţine, căci se vede înglobat în unităţi economice cu alţii de rasă diferită, cu obiceiuri diferite, care vorbesc alte limbi. Rezultă conflicte psihologice şi confuzie, reacţiile nu mai sunt simple şi uşor de adoptat şi dau naştere la sentimente nejustificate de vinovăţie şi la demoralizare. Individul e nesigur de sine şi nehotărât şi capacitatea lui intelectuală şi creatoare e redusă, ca şi capacitatea de a se asocia cu semenii lui. În dilema asta, mulţi indivizi caută să-şi recreeze apartenenţa de grup şi se înrolează în structuri şi organizaţii care pot fi descrise în general ca organizaţii de dreapta şi de stânga.

Cei de dreapta speră să poată recrea comunităţi mai

mici în care sentimentul de apartenenţă şi deosebirea dintre „noi” şi „ceilalţi” să fie din nou valabile şi se opun creării de conglomerate heterogene de mase umane tot mai mari şi creării guvernului unic mondial. Cei de stânga sunt mai ales cei la care intelectul primează asupra instinctului şi care văd salvarea într-o lume în care toţi oamenii formează o masă amorfă şi nediferenţiată, care se iubesc cu toţii fiind nişte „fraţi universali”. Aceasta este o situaţie care poate fi exploatată în mod perfect de o minoritate separată şi externă care şi-a păstrat cu sfinţenie dublul cod de comportare şi care distinge cu stricteţe între „noi” şi „ceilalţi”, cum este minoritatea evreiască. Succesul acestei minorităţi este asigurat de educaţia ei unitară, care-a fost religioasă până acum şi în care toţi cresc cu conştiinţa feroce de grup, de grup aparte separat de toţi ceilalţi, de rasă aparte oriunde s-ar afla. Pentru celelalte popoare, rasa sau naţionalitatea erau legate de teritoriul pe care trăiau. Rasismul şi naţionalismul evreiesc sunt cu atât mai feroce cu cât n-au nicio componentă teritorială.

Ştiinţa antropologiei a fost complet distorsionată şi monopolizată şi astfel de observaţii nu mai e voie să se facă. Antropologia, psihologia, genetica, sunt azi în situaţia în care era astronomia în Evul Mediu şi din acelaşi motiv: dacă li s-ar scoate căluşul din gură ar periclita privilegiile celor care deţin averea şi puterea.

Sentimentul apartenenţei la grup, al mândriei naţionale, sau naţionalismului, le dă oamenilor un scop şi o direcţie care-i face imuni la influenţele demoralizatoare şi subversive care descompun popoarele occidentale. În epocile de decădere şi descompunere a culturii şi civilizaţiei, intelectul evreiesc, cu separatismul şi puternica lui unitate de grup, oricând gata să se asocieze în scopuri practice, are enorme avantaje asupra celorlalţi.

CAPITOLUL 13: REFORMAT şi ORTODOX: PRIVIRE ASUPRA ORIENTULUI MIJLOCIU

Comunitatea evreiască e împărţită în reformaţi şi

ortodocşi, sionişti şi antisionişti, adică „nereligioşi” şi „religioşi”. Această diviziune a evreilor a dat naştere la situaţia bizară şi paradoxală în care reformaţii sprijiniţi de toţi cei care deţin puterea au respins interpretarea biblică a istoriei şi nu mai aduc niciun argument religios în sprijinul ambiţiilor lor sioniste de-a stăpâni lumea, dar sunt sprijiniţi de creştini.

Aceştia se încăpăţânează să creadă că „evreii sunt neamul ales” care tocmai acum înfăptuieşte profeţia lui Iehova, tocmai pe baza argumentului religios respins de evrei.

Istoriografii evrei spun deschis (de ex. Abram Leon Sachar în The History of the Jews, sau Howard Morley Sachar în The Course of Modern Jewish History), că aşa-zisul iluminism introdus de Kant, Hegel, Fichte şi Charles Darwin, i-a afectat şi modificat şi pe evrei ca şi pe ceilalţi, secularizându-i, astfel încât evreii reformişti, care azi sunt majoritatea, au părăsit toate dogmele ortodoxe, unii dintre ei, remarcă Abram Leon Sachar, scriu „numele divinităţii cu literă mică în mod agresiv”.

După lupte acerbe interne în 1889, la Sinodul Universal de la Berlin, evreii au căzut de acord că fiecare din ei poate interpreta scriptura cum vrea şi poate fi agnostic sau ateu dacă vrea, dar trebuie să rămână membru devotat al naţiunii evreieşti. De aceea azi când mulţi creştini se agaţă de „Dumnezeul iudeo-creştin”, evreii moderni cu educaţie nu mai cred în Dumnezeul antropomorf care-şi conduce poporul ales în Ţara Făgăduinţei şi zic că astea sunt cel mult metafore şi simboluri; ei nu-l mai aşteaptă pe „mesia” căci grupul lor este propriul lor dumnezeu şi mesia.

Există un element religios eluziv care-i împiedică pe evreii care-au rămas ortodocşi să devină doar nationalişti atei ca reformiştii şi uneori face din ei adversarii sionismului. Dar ambele tabere şi-au păstrat intact dublul cod de comportare, ambele tabere disting cu tărie între

„noi” şi „ăilalţi”. Atracţia irezistibilă pe care-o exercită sionismul asupra tineretului ateu se explică prin faptul că le oferă satisfacerea ambiţiilor materiale şi sociale. Cele două tabere au putut fi văzute în acţiune în 1982, când sionismul şi-a etalat puterea, dar a fost înfruntat de tabăra cealaltă.

La 21 Septembrie un ziar publica ştirea că „Forţele Statelor Unite vor sosi la Beirut – dacă Israelul le dă voie”. Israelul trăieşte din banii şi armamentul pe care i-l dau Statele Unite, dar s-ar părea că dictează celor care-l întreţin. Niciun politician sau om de stat american n-a protestat cinismul cu care Israelul calcă în picioare toate condiţiile stabilite pentru întreţinerea Israelului de către Statele Unite; ori când Israelul a invadat Libanul cu acelaşi dispreţ faţă de orice convenţie sau acord, fără ca nimeni să îndrăznească să protesteze în guvernele occidentale. „Israel nu mai e David; acum e Goliat”, scrie acelaşi ziar citându-l pe nimeni altul decât preşedintele american Reagan, care-a arătat astfel cu acelaşi cinism zădărnicia celor 20 de miliarde de dolari stoarse de la contribuabilul american şi-a periclitării vieţilor soldaţilor americani trimişi în Liban. Israelul era de-acum a patra putere militară a lumii, după Statele Unite, Uniunea Sovietică şi China comunistă şi înaintea Marii Britanii, Franţei, Italiei şi Japoniei, ţări industriale puternice cu populaţie numeroasă şi care nu trăiesc de pe spinarea contribuabilului american. Acest lucru se explică prin faptul că există un alt fel de putere, nu militară, unde Israelul e puterea cea mai mare din lume – puterea financiară; nu independent însă; în cadrul acestei puteri, căreia îi sunt azi supuse toate celelalte puteri (economică, politică), Israelul este doar o ramură a trunchiului principal. Pe acest trunchi mai cresc tot ca ramuri lobby-urile puternice pe lângă toate parlamentele din ţările dezvoltate, apoi controlul total al presei, editurilor şi mass-mediei, apoi influenţa asupra guvernelor şi administraţiilor

ţărilor occidentale; acest trunchi este supraputerea bine descrisă de Soljeniţîn ca fiind „mai puternică decât ramura executivă, cea legislativă şi cea judiciară” în guverne.

Apariţia acestei supraputeri în secolul nostru, a cărei încarnare politică e sionismul, este principalul eveniment politic care n-a fost nici măcar amintit în mass-media şi care e greu de studiat pentru că supraputerea n-are graniţe precise geografice; Israelul e doar una din manifestările ei. Dar cei care au habar de istorie vor înţelege cum a apărut această supraputere.

Pe la sfârşitul secolului trecut puterea financiară era în mâinile unor magnati naţionali, care aparţineau diverselor popoare (America, Anglia, Franţa, Belgia etc.) şi erau în competiţie căutând să-şi smulgă reciproc colonii şi sfere de influenţă. Familiile de bancheri evrei care operaseră timp de secole în interiorul diferitelor popoare occidentale, lucrând în înţelegere între ele şi împotriva milionarilor naţionali, le-au smuls acestora din urmă puterea financiară pe care-au concentrat-o într-un concern financiar universal internaţional sau supranaţional care este azi total în mâna lor şi pe care azi se străduiesc să-l transforme într-o putere politică mondială unică – o Nouă Ordine Mondială. Aparent, ţările occidentale sunt independente; de fapt sunt sclave acestei puteri financiare globale.

Caracteristica acestei supraputeri mondiale este faptul că lucrează prin spălarea creierului, prin controlul asupra minţii; pentru că lucrează amăgind minţile oamenilor, nu poate apărea în public aşa cum este şi trebuie tot timpul să se deghizeze.

Aceasta este principala ei tărie, dar şi principala ei slăbiciune; de aceea sunt aşa de violente şi frenetice atacurile ei când vreun scriitor sau ziarist publică câte un adevăr despre ea.

Despre situaţia din Orientul Mijlociu, dezinformarea a fost aşa de masivă, aşa de intensă, aşa de totală, încât

ceea ce lumea ştie nu mai are nicio asemănare cu starea de fapt. Invazia Libanului, invazia Israelului în regiunea Golan a Siriei, ocuparea regiunii Gaza pe malul de vest al Iordanului şi reacţia aşa-ziselor mari puteri la aceste invazii israeliene, rezumă întreg conflictul secolului nostru. Când israelienii au invadat Libanul călcând în picioare cu dispreţ forţele de pace ale ONU care erau staţionate acolo, ştiau că n-au de ce se teme de ONU; nici de Statele Unite, care le sunt sclave; nici de Uniunea Sovietică, care-i pompează cu arme încă din 1948 (arme cu care au masacrat civilii din Palestina şi-au jefuit şi izgonit în exil aproape un milion de băştinaşi palestinieni) şi care a votat la ONU ca Egiptul să înceteze focul fără să i se restituie Egiptului teritoriile acaparate pe nedrept de către Israel. Singurii care s-au opus lui Menachem Begin când invada Libanul au fost evreii ortodocşi din Tel Aviv.

Până chiar şi Dr. Nahum Goldman, mulţi ani preşedinte al Congresului Mondial al Evreilor, şi-al Organizaţiei Sioniste Mondiale, care toată viaţa a militat pentru interesele evreilor, a privit cu răceală conducătorii statului Israel după acel act de agresiune.

Majoritatea evreilor sunt reformişti şi jubilează la triumfurile lor naţionale cu ocazia acestor invazii; dar mulţi evrei ortodocşi, mai ales în Israel, sunt speriaţi de ceea ce văd şi se tem că aceste acte duc la dezintegrarea religiei iudaice şi vor crea o reacţie ostilă de mari dimensiuni în toată lumea.

CAPITOLUL 14: DUPĂ CULISE CU DR. GOLDMAN

Foarte bine ales e titlul cărţii Dr-lui Nahum Goldman: The Jewish Paradox – „paradoxul evreiesc” (Weidenfeld and Nicholson, 1978). Zice dicţionarul Oxford: „un paradox e o afirmaţie aparent absurdă care poate că e în realitate justificată”, sau „o afirmaţie care se contrazice şi e absurdă în esenţă”.

În practică, paradoxul constă dintr-un adevăr enunţat invers. Scriitorii ca George Bernard Shaw uimesc publicul

prin absurditatea paradoxului care la o examinare mai atentă se dovedeşte a conţine un adevăr. La fel face Dr. Nahum Goldman, a cărui carte e paradoxală în aşa măsură încât unii cititori văd ca luminate de-un fulger lucruri pe care nu le-au putut vedea înainte, în timp ce alţi cititori rămân şi mai aiuriţi şi confuzi decât erau înainte.

Dr. Nahum Goldman era într-un timp cel mai mare între evrei din lume, fiind preşedinte atât al Congresului Mondial al Evreilor cât şi al Organizaţiei Sioniste Mondiale, purtătorul de cuvânt al tuturor evreilor din lume. El însuşi e un paradox: toată viaţa a militat pentru „reîntoarcerea" evreilor în Palestina, admiţând însă că el nu e „evreu ortodox": „n-am mai crezut în religie de la vârsta de 17 ani", zice el.

Raportul dintre stat şi religie e delicat în Israel, zice el, căci dacă le separi înseamnă că separi populaţia în „credincioşi" şi „necredincioşi". Nu toţi evreii sunt credincioşi şi au o religie, zice el; şi apoi ne informează imediat că toţi evreii sunt convinşi că sunt pe deplin justificaţi să-i masacreze şi să-i izgonească pe palestinieni din motive religioase. Despre „identitatea de evreu" Dr. Goldman zice: „… am dat peste 20 de definiţii: iudaismul e o religie, un popor, o naţiune, o comunitate culturală, etc. Niciuna din ele nu e absolut exactă… pentru unii esenţialul e religia. Pentru alţii, gloria unui popor care a dat lumii monoteismul, profeţii, pe Spinoza, Marx, Freud, Einstein şi alte multe genii. Pentru alţii e respectul pentru suferinţele din trecut şi din prezent ale evreilor care le cimentează adeziunea". Dar Goldman nu acceptă definiţia unuia dintre cei mai mari avocaţi ai evreilor, Jean-Paul Sartre, care-a spus că „evreu e acela pe care alţii-l numesc aşa", pentru a nega că el însuşi era evreu. În mod ciudat Spinoza e inclus între geniile pe care le-au dat evreii omenirii, când rabinii din Amsterdam l-au excomunicat pe Spinoza dintre evrei şi l-au blestemat cu cele mai grele blesteme ale evreimii, declarând că „nimeni nu-i va vorbi, nimeni nu-i va scrie,

nimeni nu va fi uman cu el”. Pe de altă parte, afirmaţia că evreii au dat lumii monoteismul nu e paradoxală, ci doar falsă, căci iată ce scrie Cartea Morţilor din Egiptul antic la circa 2600 î.Hr. „Tu eşti unic, Dumnezeu din începutul timpurilor, cel ce moşteneşte nemurirea, singur creat şi născut din el însuşi; tu ai creat lumea şi l-ai făcut pe om” (traducerea egiptologului britanic E.A. Wallis Budge).

„Filosofia, gândirea şi ideologia evreilor constă din multe contradicţii. Suntem în acelaşi timp cel mai separatist, dar şi cel mai universalist popor”, scrie Dr. Goldman, argumentând cu Talmudul care spune că „un ger, adică un convertit, e greu de suportat ca o rană”. „Asta e caracteristica poporului nostru”, continuă el; „suntem separaţi şi izolaţi de ceilalţi şi în acelaşi timp destinul nostru e să îndeplinim o misiune care afectează întreaga lume, să slujim întregii omenirii”. Paradoxul aici constă în cuvântul „să slujim”, căci adevăratul sens este „să stăpânim”.

Care-a fost stăpânitorul, oricât de tiranic şi ticălos, care nu era convins că face mare bine supuşilor lui?

„Evreii sunt cel mai separatist popor din lume”, zice Dr. Goldman, „şi convingerea că sunt poporul ales este baza religiei lor” şi mai încolo zice că „nicio altă religie din lume nu a proclamat cu atâta tărie că toate rasele şi toate clasele sunt egale în faţa lui Dumnezeu”. Adică, „toate animalele sunt egale, dar unele animale sunt mai egale decât celelalte”, căci desigur animalele care formează „poporul ales” trebuie să fie mai egale decât celelalte.

Desigur Dr. Goldman nu menţionează că majoritatea celor care se consideră azi evrei n-au fost nicicând aleşi de Iehova şi n-au nimic de-a face cu evreii din Vechiul Testament fiind descendenţii direcţi al unui popor turco-mongol din sudul Rusiei, hazarii, convertiţi la iudaism în secolul 7 A.D.

Dar să încercăm să străbatem muntele de paradoxuri ale Dr-lui Goldman – ce vedem ieşind la lumină de sub

acest munte? Că evreii formează un popor şovin, naţionalist şi extrem de rasist şi că au învăţat să-şi păstreze unitatea şi coeziunea deşi sunt răspândiţi prin lume departe unii de alţii. Această lecţie învăţată întâi în timpul captivităţii babiloniene a fost amplificată şi îmbogăţită la nesfârşit şi constituie principala învăţătură din Talmud. Aceasta este cheia „paradoxului evreiesc" în toate manifestările sale. Cum a arătat Sir Arthur Keith, naţionalismul în competiţie cu restul omenirii dă naştere unui dublu cod etic: unul pentru „noi", altul pentru „ăilalţi".

Dr. Goldman este uimitor de sincer vorbind despre acest dublu cod – tot în felul lui paradoxal. Se laudă că este paşaportar a 8 state diferite şi apoi că i-a răspuns cu admirabilă demnitate şi integritate patriotică Secretarului de Stat al Statelor Unite într-o discuţie: „Ascultă, D-le Acheson, nu vorbesc ca evreu, ci ca cetăţean american. Eu sunt un cetăţean american". Povesteşte despre raporturile lui cu politicienii occidentali: „E o pasiune să seduci pe cineva. Când seduci o femeie poate senzaţia fizică e mai puternică, dar când seduci un politician simţi aproape acelaşi lucru. Când l-am convins pe Dean Acheson să accepte sfâşierea Palestinei în ciuda convingerilor lui antisioniste am simţit aproape o plăcere senzuală... un astfel de succes te face să te simţi mai deştept decât celălalt". Deci omul de stat american Acheson era unul dintre „ăilalţi", care trebuie înşelaţi şi învinşi. Dar Dr. Goldman nu era „mai deştept" decât Acheson; Acheson era pur şi simplu sub călcâiul de fier al lobby-ului sionist din America.

Cartea conţine numeroase exemple de această comportare „prudentă, înşelătoare şi alunecoasă" pe care-o laudă Leon Abramowicz, prefaţatorul cărţii. Astfel aflăm cum preşedintele Truman, pe care Dr. Goldman îl descrie ca un om „simplu şi drept", de „o cinste proverbială" [alţi istorici mai puţin paradoxali îl descriu ca pe un om extrem

de strâmb, necinstit şi veros], a declarat „împotriva sfatului tuturor consilierilor lui, în afară de unul singur care era evreu: Prietenii mei sunt evrei, evreii vor să ia jumătate din Palestina; ei bine, o vor avea'". Greu de găsit o carte mai sinceră despre cum se face politica la nivel înalt decât povestea asta paradoxală. „Toată viaţa am observat", scrie Goldman, „cum diplomaţii erau împotriva înfiinţării Israelului şi oamenii de stat la nivel înalt erau pentru. Fără Balfour, Lloyd George şi Wilson n-am fi obţinut Declaraţia Balfour din 1917 şi ce-a rezultat din ea. Toată aparatura ministerelor era ostilă proiectului şi funcţionarii ziceau... e de neînchipuit". Tradus în limbaj mai puţin paradoxal, asta înseamnă că e mai uşor să „seduci" câţiva „oameni de stat la nivel înalt" care ajung acolo prin alegeri care depind de maşinăria electorală financiară evreiască şi de mass-media controlată de evrei, decât să „seduci" zeci şi sute de oameni din administraţia ţării care n-au nimic de câştigat vânzându-şi cinstea şi integritatea morală şi nici nu sunt aşa de uşor accesibili seducătorilor ca politicienii.

O metodă asemănătoare a folosit-o Goldman, ne spune el cu mândrie, când l-a convins pe Lyndon Johnson să-i acorde un împrumut cu dobândă foarte scăzută de 2

milioane de la Agenţia pentru Dezvoltarea Internaţională pentru editarea Enciclopediei Iudaice: „Unul dintre prietenii lui Lyndoon B. Johnson era un evreu polonez, Jim Novy, care... era casierul comitetului care-i finanţa campania electorală prezidenţială şi avea un permis care-i permitea să intre la Casa Albă zi şi noapte, chiar să ceară să i se facă patul acolo, exact ca la hotel".

Dublul cod etic funcţionează de la naştere până la moarte. Dr. Goldman ne povesteşte cum s-a eschivat de la armată ca flăcău în Lituania, de unde e: „Din fericire era o lege să nu se ia la armată fii unici şi în comunităţile evreieşti rabinii ţineau registrele nou-născuţilor. Şi-aşa tatăl meu a avut trei fii, dar pe fiecare l-a declarat sub alt

nume”.

Bine pentru „noi”, evreii, nu prea bine pentru „ăilalţi”, lituanienii, naţiunea gazdă. Naşterea Uniunii Sovietice e un reviriment al evreimii, zice Dr. Goldman: „După revoluţia din 1917 s-a văzut o foarte intensă viaţă culturală evreiască în Rusia, şi-n idiş, şi-n ebraică. Să nu uităm că teatrul naţional evreiesc Habima din Israel a fost creat în Rusia”. Apoi îl citează pe Ben Gurion care mulţumeşte mai degrabă Uniunii Sovietice decât Americii pentru crearea statului Israel – care chipurile era bastionul ţărilor occidentale împotriva comunismului în Orientul Mijlociu. Dar despre acest bastion Dr. Goldman zice: „dacă [ruşii] au azi vreun interes pentru statul evreiesc, este în mod paradoxal pentru că Israelul le-a permis să repurteze o victorie politică pe care şi-o doresc de secole, permiţându-le să pună piciorul în Mediterana”.

Cartea Dr-lui Goldman e un buchet de paradoxuri. Ne spune că „Israelul este cea mai conservatoare ţară din lume”, dar că „evreii sunt revoluţionari pentru alţii, dar nu pentru ei”. Tradus în limbajul direct al „celorlalţi”, asta înseamnă că „alţii” sunt folosiţi ca să facă revoluţii în folosul evreilor. Evreii au fost totdeauna în fruntea luptei împotriva discriminării, zice Goldman, „alături de negri în Statele Unite, de protestanţi în ţările catolice, de catolici în ţările protestante – cu alte cuvinte, oriunde e discriminare”. O minoritate, explică el, are dreptul să-şi păstreze identitatea şi să aibă „de exemplu, şcoli proprii”. Dar în mod paradoxal el e de părere că majoritatea n-are dreptul să-şi păstreze identitatea şi să aibă şcoli proprii. Cât despre catolici – la Vatican există, povesteşte Dr. Goldman, „o comisie mixtă de catolici şi evrei care se întruneşte de trei ori pe an şi elimină sau modifică pasaje alese din diverse cărţi catolice

— De la catehismul elementar până la manualele folosite în seminariile şi universităţile catolice, modificând liturghia şi mai ales slujba de Vinerea Mare”.

Dar Dr. Goldman nu ne mai spune cum a progresat comisia cu cenzurarea Noului Testament.

Dar principalul paradox îl constituie chiar statul Israel aşa cum e el azi.

Dr. Goldman nu e mulţumit de el. Trebuia să fie altfel, arabii trebuiau să-l accepte. Ben-Gurion însuşi nu era prea optimist cu privire la supravieţuirea lui: „De ce să facă pace cu noi arabii? Eu dac-aş fi un conducător arab n-aş cădea niciodată lanvoială cu Israelul. E normal; noi le-am luat ţara. Da, Dumnezeu ne-a promis-o nouă, dar ce le pasă lor de asta? N-a fost Dumnezeul lor cel care ne-a promis-o”.

CAPITOLUL 15: AFACERI GRASE LA NEGRU ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Unul dintre cele mai mari secrete sovietice a fost situaţia privilegiată a evreilor în cei 70 de ani de la revoluţia bolşevică. De-abia în 1981 a transpirat secretul că afaceri, concerne industriale şi comerciale particulare prosperau tot timpul acolo, aproape toate exclusiv proprietatea evreilor. Sub titlul Milionarii Ruşi de la Bursa Neagră a apărut în revista Fortune la 29 Iunie 1981 recenzia unei cărţi scrise de Konstantin Simis, fost expert în drept internaţional la Ministerul de Justiţie al Uniunii Sovietice, locuitor al Statelor Unite în prezent, carte ce urma să apară în curând. „Statul sovietic e un monopolist care deţine toate mijloacele de producţie şi întreprinderea particulară e o crimă... dar o reţea de fabrici particulare împânzeşte toată ţara cu o producţie de sute de milioane – poate chiar miliarde”. Producţia nu era de industrie grea, ci de bunuri de larg consum, haine, pantofi, ochelari de soare, bijuterii false, etc. Dar ce făcea securitatea, care ştia toate secretele – cum de nu-l aflase pe acesta? „Întreprinderile private coexistau sub acelaşi nume şi acelaşi acoperiş cu întreprinderile de stat; n-ar fi putut exista fără acest paravan... cea de stat producea bunuri conform planului de stat. Aceste mărfuri apăreau în

contabilitatea fabricii şi erau distribuite prin canalele comerciale. Dar pe lângă aceste produse oficiale aceeaşi fabrică produce mărfuri care nu sunt înregistrate în niciun document”.

„Glasnost” şi „perestroika” n-au pus capăt acestei producţii „private”.

Simis scrie că în industria socialistă de stat a Uniunii Sovietice erau „zeci de mii” de astfel de fabrici, cele mai multe la Moscova, Odesa, Tiflis, Riga şi Taskent şi că exista o vastă reţea de distribuire a acestor mărfuri „negre” cu un volum de miliarde de dolari anual. El menţionează o „companie”, care făcea parte din „imperiul lui Glazenberg” şi care avea aşa de multe fabrici încât a trebuit să-şi instaureze propria reţea de distribuire a mărfii în 64 oraşe şi regiuni – pe lângă reţeaua comerţului de stat.

Şi cine sunt aceşti vajnici căpitani ai industriei care-au rămas invizibili ochiului atotvăzător al securităţii KGB? Simis scrie: „Din motive istorice, mediul afacerilor la negru în oraşele mari din Rusia, Ucraina şi republicile Baltice a fost predominant evreiesc. Clienţii mei aduceau şi unii georgieni, armeni şi membri ai altor nationalităţi, dar marea majoritate erau evrei – ca şi mine”.

Care „motive istorice?”

Zice Simis că evreii ruşi eliberaţi de asuprirea ţaristă de către revoluţia bolşevică s-au aruncat în ocupaţii care le fuseseră inaccesibile, de exemplu ştiinţa, arta, literatura, etc. După cel de-al doilea război mondial, zice el, Stalin i-a asuprit pe evrei şi astfel mulţi dintre ei au trebuit să-şi îndrepte energia înspre „afacerile la negru”. Dar mai încolo tot Simis scrie că în 1930 unul Isaak Bak a înfiinţat o afacere de familie care în 1940 (când puterea lui Stalin era la apogeu şi desigur şi „oprimarea” evreilor de către Stalin) afacerea lui avea „cel puţin 12 fabrici care produceau lenjerie, suveniruri şi marchetărie şi avea şi o reţea de prăvălii în toată Uniunea Sovietică”. Unii dintre aceşti afacerişti, printre care Bak şi trei din fraţii

Gazenberg, au fost judecaţi şi arestaţi, ceea ce nu i-a descurajat pe ceilalţi. Au decis, scrie Simis, să-l „sacrifice" pe Lazar Glazenberg cel tânăr, ca să-i ferească pe ceilalţi de-a fi aduşi în justiţie, „în parte şi din cauza modului lui de viaţă uşuratic care se vedea după duzinele de costume ce le avea şi după garderoba soţiei lui…"

Proprietatea privată era crimă împotriva statului marxist-leninist, dar niciun astfel de criminal nu apare în arhipelagul Gulag al lui Soljeniţîn sunt foarte rari prizonierii evrei în acel arhipelag, dar paznicii, gealaţii şi administraţia lagărelor de exterminare aveau multe nume evreieşti ca Aron Solts, Jakov Rappaport, Matvei Berman, Lazar Kogan. Cel mai bine cunoscut era Naftaly Frenkel care se zice că a elaborat întreg planul lagărelor de concentrare şi exterminare a deţinuţilor politici. Nici în procesele de propagandă sovietice la care au invitaţi reprezentanţii mass-mediei occidentale ca să le dramatizeze şi exagereze n-au apărut magnaţii industriei şi comerţului negru sovietic; la aceste procese au fost judecaţi doar rivalii pentru putere ai lui Stalin şi cei învinşi în luptele interne pentru putere din sânul revoluţiei bolşevice.

Dar de ce oare industria la negru şi comerţul la negru, care îmbogăţeau enorm pe practicanţi, au fost rezervate aproape exclusiv evreilor în Uniunea Sovietică? Scrie Simis: „Este un puternic sentiment de identitate naţională la evreii afacerişti la negru

— Mult mai puternic decât al evreilor sovietici din inteligheţia'. Nu mulţi pricep ce este sionismul şi, şi mai puţini sunt cei dispuşi să-şi părăsească averile şi să emigreze în Israel – dar n-am întâlnit niciunul la care să nu-i pese de acel stat şi să nu se simtă legat prin sânge de el… în războiul de 6 zile afacerişti sovietici la negru din multe oraşe au donat mari sume de bani în dolari – nu în ruble, ci în dolari – statului Israel". Şi mai departe: „Mulţi afacerişti evrei la negru de toate vârstele s-au grăbit să se

înscrie în partidul comunist din motive foarte practice: să câştige mai mult prestigiu social şi să fie protejaţi – pe lângă protecţia obţinută prin mită – de urmărirea fiscală”.

Simis a uitat că mai sus a scris că săracii evrei au fost împinşi să facă afaceri la negru pentru că erau oprimaţi şi nu erau acceptaţi în partid şi-n ierarhia de stat.

Mita făcea posibile afacerile la negru: muncitorul era mituit cu un venit suplimentar neimpozabil, la fel funcţionarul şi supraveghetorul; o mită mai mare o primeau planificatorii şi normatorii, care furnizau prin manipulările lor materia primă sustrasă de la producţia oficială; cele mai mari mite le primeau inspectorii financiari, care aparţineau unei ramuri a KGB-ului a cărei funcţie era să „combată furtul din avutul obştesc al Uniunii Sovietice”. Singurii afacerişti la negru judecaţi şi pedepsiţi au fost cei al căror mod de viaţă era prea ţipător, ca unul Golidze care „avea două case splendide, mobilate luxos cu opere de artă cumpărate de la comercianţi din Moscova şi Leningrad” şi care „dădea banchete pentru oficialităţi care durau ore…”

Majoritatea bogătaşilor sovietici încercau să nu fie prea stridenţi şi-şi ascundeau averile mai ales în valută, în pietre preţioase, metale preţioase şi monede de aur.

Simis scrie că între 1960 şi 1980 una Elizabeth Mirkien avea un „salon” la Moscova unde afaceriştii evrei între două vârste se bucurau de cine excelente şi de plăcerea de a-şi simţi bogăţia jucând pe sume imense la jocuri de noroc şi la ruletă.

„Dar la ce le folosea?” se-ntreabă Simis. „Şi astăzi, neguţătorii de pietre preţioase din Moscova, Taşkent, Riga şi alte oraşe fac afaceri febrile, umplând ascunzătorile milionarilor pieţei negre cu pietrele lor. Aceste ascunzători conţin averi imense, probabil mai mari decât tot ce-au avut piraţii din Marea Caraibilor. Dar – ce fac stăpânii lor? Ce-aşteaptă? Un viitor fabulos când vor putea să-şi dezgroape comorile şi să le etaleze ca nişte regi? Sau căderea

regimului sovietic?” [Nota rezumatorului: Simis a scris astea în 1981; el nu ştia, dar poate afaceriştii pieţei negre ştiau ce se plănuia să aibă loc în deceniul al zecelea al secolului nostru, când după desfiinţarea de formă a Uniunii Sovietice piaţa neagră n-a mai trebuit să mituiască chiar atâţia funcţionari şi milionarii evrei pot sfida pe faţă mizeria populaţiei.]

Organizaţiile afacerilor sovietice la negru demonstrează secole, chiar milenii, de experienţă practică acumulată. Recenzia la cartea lui Simis, care-a apărut înaintea cărţii, s-a bazat sau pe manuscris sau pe şpalturi, căci atunci când a apărut, cartea a fost cenzurată de multe pasaje prea revelatoare care erau însă menţionate în recenzie.

Dar cum e posibil să faci afaceri particulare aşa de grase în condiţiile în care nu există proprietate particulară? Prima condiţie e să fii membru a ceea ce Simis numeşte „piaţa neagră evreiască”, să fii unit cu ea prin „sentimentul de identitate naţională”. Unul cu astfel de „identitate naţională” de care trebuie a fost Veniamin Dimsit, preşedintele Comitetului Economic la Kremlin şi ţarul întregii activităţi comerciale şi industriale sovietice; acest post fusese ocupat înaintea lui de Lazar M. Kaganovici, tot evreu şi cumnatul lui Stalin; apoi tot evrei au fost toţi şefii poliţiei secrete, care s-a numit întâi Ceka şi apoi KGB. Notiţa biografică ne spune că din 1953 Simis i-a apărat în justiţie pe mulţi milionari „negri” sovietici, dar în 1971 a renunţat să pledeze şi s-a angajat ca expert în Drept Internaţional la Ministerul de Justiţie sovietic.

În 1976 KGB-ul a găsit în apartamentul lui manuscrisul unei cărţi despre corupţia sovietică, din care o copie se afla la un editor american. Atunci lui Simis şi soţiei lui Dina, tot avocată, li s-a spus că dacă nu părăsesc Uniunea Sovietică vor fi trimişi la un lagăr de concentrare. Simis n-a fost prea îndurerat de felul în care a fost pedepsit obligându-l să se stabilească în Statele Unite

unde fiul lui fusese trimis de mai demult şi era de-acum directorul unui program de Studii Sovietice la universitatea John's Hopkins, de unde l-a putut lansa pe tatăl lui spre noi culmi ale succesului financiar şi social.

Dar de ce au apărut de-abia în 1981 aceste critici la adresa corupţiei sovietice? Uşor de ghicit dacă examinăm cursul evenimentelor:

◇ Legenda zugrăvită despre Uniunea Sovietică pentru ochii marelui public occidental a fost modificată în deceniul anilor 1980 cu date bine cunoscute de zeci de ani, dar ascunse tot timpul – dar aceste date au fost prezentate modificate astfel încât să prezinte, nu întregul adevăr, ci ceea ce se urmărea ca publicul să afle că noi descoperiri senzaţionale;

◇ Astfel o nouă imagine despre soviete inaugurează o nouă atitudine faţă de ele; imaginea sovietelor e modificată în vederea schimbării relaţiilor est-vest.

◇ Astfel se propagă ideea că atât occidentul cât şi Uniunea Sovietică converg spre aceeaşi lume ideală în care ambele se vor contopi – nu se ştie încă cum, nefiind exclus nici cel de-al treilea război mondial.

◇ Pentru ca această convergenţă să aibă loc, se renunţă la modelul socialismului sovietic marxist-leninist.

◇ Iese la iveală existenţa vastei structuri de bogătaşi capitalişti care-au prosperat tot timpul de la revoluţia bolşevică încoace în Rusia sovietică, exact la fel ca confraţii lor din occident.

◇ Şi iese la iveală şi unde s-au dus enormele cantităţi de bani şi instalaţii industriale pompate de occident în Uniunea Sovietică jefuite de pe contribuabilul occidental; nu în buzunarul muncitorului sau ţăranului socialist, ci în averea gigantică a bogătaşilor sovietici la negru, care stau gata să preia conducerea financiară şi economică după prăbuşirea Uniunii Sovietice.

POLONEZI ALTFEL DECÂT CEILALŢI POLONEZI

În Ianuarie 1984 s-a aflat cumva că şi-n Polonia

comunistă exista o clasă întreagă de fabricanţi, angrosişti şi comercianţi particulari care trăiau în perfectă armonie cu aparatul de stat strict socialist. Tony Barber transmite agenţiei Reuter din Varşovia: „Polonia se luptă cu criza economică în timp ce 500 afaceri particulare care aparţin unor străini au un succes care deranjează autorităţile comuniste. Sunt firme poloneze, căci toţi proprietarii (în afară de 40) sunt americani, europeni şi australieni coborâtori din părinţi născuţi în Polonia… În 1976 li s-a dat dreptul să funcţioneze ca parte dintr-un plan de a-i încuraja pe cei de origine poloneză de peste hotare să menţină legături cu patria-mamă; sunt întreprinderi mici şi mijlocii cu câte 40 de muncitori. Produc haine, pantofi, articole din piele, parfumuri, mobilă…”

Ca şi fabricanţii sovietici „la negru” ai lui Konstantin Simis. Generalul Jaruzelski, conducătorul Poloniei de-atunci, zicea că „le vom asigura buna funcţionare. Dar n-ar trebui să constituie o insulă de privilegii nejustificate în economie”.

Iată un exemplu perfect de „vorbire dublă” („double talk”) de-a lui George Orwell: Jaruzelski ştia perfect de bine că el le acorda acestor întreprinderi privilegii nejustificare în economie când zicea aşa.

În 1977 au fost 3 întreprinderi particulare în Polonia, cu un venit de 180.000; în 1983 au fost 500 cu un venit de 400.000. Barber raportează că „şi-au investit profitul tot în Polonia şi continuă să recruteze muncitori şi să-şi diversifice activităţile” în mijlocul populaţiei înfometate şi pauperizate a Poloniei.

Iată cum regimurile socialiste aboleau proprietatea privată a capitaliştilor care generează exploatarea omului de către om – dar reinstaurau proprietatea privată a „unora” dintre capitalişti în interiorul patriei socialiste. Cine erau aceştia? Cine sunt „americanii, australienii şi europenii care se trag din părinţi născuţi în Polonia” şi care sunt proprietarii acestui capitalism privilegiat în

sânul socialismului? Niciunul din adevăraţii polonezi – şi sunt foarte mulţi – din America, Canada, Australia, Marea Britanie şi Africa de Sud, n-au arătat niciun semn că ar dori să se întoarcă în Polonia comunistă a lui Jaruzelski. Raportul lui Barber nu spune cine erau aceşti „polonezi”; dar Konstantin Simis ne spune cine erau cei ce făceau exact acelaşi lucru în Uniunea Sovietică; marea majoritate erau, zice Simis, „evrei ca şi mine”.

CAPITOLUL 16: ROLUL SIONISMULUI ÎN RODEZIA

Nu sunt antisemit. Să încetăm să mai vedem antisemitism în toate... Adevărul, sau cercetarea adevărului, nu pot fi antisemite. Robert Faurisson, Storia Illustrata, August 1979

Cartea lui B.A. Kosmin Majuta: Istoria Comunităţii Evreieşti în Zimbabwe (Zimbabwe, Mambo Press, 1980) explică rolul sionismului în evenimentele care-au dus la prăbuşirea Rhodesiei. Termenul „sionist” era aproape sinonim cu termenul „evreu”, arată Kosmin şi povesteşte cum în 1967 preşedintele Organizaţiei Sioniste din Africa Centrală l-a „informat” pe Primul Ministru Ian Smith că are de gând să dea ajutor de oameni şi bani Israelului şi acest gest „a avut rezultatul scontat”.

În 1930, scrie Kosmin, contribuţia dată cauzei sioniste pe cap de evreu era cea mai mare din lume în Rhodesia, şi-a rămas aşa până după 1970, deşi sancţiunile economice împotriva Rhodesiei ruinaseră ţara şi restul populaţiei.

La fel de disproporţionat de mare era atenţia ce-o acordau conducătorii sionişti comunităţii evreieşti din Rhodesia, care era foarte puţin numeroasă. Mari personalităţi sioniste ca Chaïm Weizmann, Vladimir Nabotinsky, Nahum Sokolov, Moshe Sharett, Nahum Goldmann, Norman Bentwich, Cecil Roth, Moshe Dayan, Yigal Allon, Chaïm Hertzog, Ezer Weizmann au vizitat-o. Magnaţii din comunitatea evreiască erau opuşi planului de independenţă al Frontului Rhodesiei şi de aceea

comunitatea avea reprezentanţi în ambele tabere în lupta pentru Rhodesia. Rhodesia, zice Kosmin, era dominată de „supremaţiştii albi” care voiau să continue dominaţia elementului britanic şi se opuneau Irgunului şi bandelor teroriste care luptau împotriva trupelor protectoratului britanic în Palestina. De aceea în 1952 s-a hotărât la Congresul anual al Deputaţilor Evrei ca evreii să participe pe faţă în viaţa politică a Rhodesiei. Drept rezultat în 1953 deputaţii evrei aleşi în parlamentele teritoriale şi federale ale Rhodesiei au fost, zice Kosmin, „toţi activi în comunitate şi cu experienţă de organizare evreiască”.

Când s-a dizolvat federaţia dintre Rhodesia şi Nyasaland (azi Zambia, Zimbabwe şi Malawi), albii, inclusiv evreii, s-au trezit masaţi în Rhodesia de Sud; erau nemulţumiri populare cu privire la politica Partidului Federal Unit în care, zice Kosmin, evreii erau „suprareprezentaţi”. Primul ministru Garfield Todd care împingea integrarea rasială prea rapid a fost înlocuit cu Sir Edgar Whitehead, un socialist fabianist care era la fel şi-a fost şi el înlocuit; revolta poporului a înlăturat Partidul Federal Unit cu „suprareprezentarea” evreilor cu tot şi l-a înlocuit cu Frontul Rhodesian sub conducerea lui Winston Field. Sioniştii nu mai aveau decât un singur reprezentant în parlament, A.E. Abramson. Dar acesta era Preşedintele Comitetului Deputaţilor Evrei, Vice Preşedintele Organizaţiei Sioniste din Africa Centrală şi membru al Biroului Executiv al Organizaţiei Sioniste Mondiale. Winston Field a fost înlocuit la conducerea Frontului Rhodesian cu Ian Smith, care avea mai multă experienţă parlamentară şi era „născut în Rhodesia”, câtă vreme Winston Field era născut în Marea Britanie. Dr. Kosmin scrie: „În Iunie 1964 Ivor Benson, politician de extremă dreaptă, a fost importat din Natal ca consilier pentru informarea guvernului… [şi] a oferit guvernului nou format o politică coerentă de dreapta care să rezolve problemele interne şi externe. Rhodesia a-nceput să apară ca ultimul

bastion al creştinismului şi al tradiţiei occidentale împotriva forţelor sinistre dezlănţuite de centrele coordonate din Moscova şi New York.

Acest tip de propagandă subversivă", zice Kosmin, „a-nceput să infiltreze mass-media controlată de guvern şi să atace pe veşnicii comunişti şi financiari internaţionali. Acesta era bineînţeles răspunsul Europei la ideologia revoluţionară a naţionaliştilor africani din lumea a treia… Comunitatea evreiască, ce fusese pe baricadele multirasiale liberale, s-a simţit foarte vulnerabilă în această atmosferă politică…"

La lucrările Congresului Deputaţilor Evrei din 1964 I.R. Rosin i-a lăudat pe evrei pentru că „îl ajută pe africanul ce progresează" şi a lăudat Rhodesia de Nord pentru că „acceptă situaţia politică schimbată a ţării lor". În Rhodesia de Nord (azi Zambia) situaţia politică schimbată era exact la fel acceptată ca şi-n cea de Sud, dar albii erau prea puţini la număr acolo şi nu se puteau face auziţi.

Folosindu-se de imunitatea parlamentară, Abramson a început imediat o campanie calomnioasă turbată împotriva lui Ivor Benson cu argumente furnizate de Institutul Sionist Weiner de Studii Politice din Londra. Ian Smith însă, doritor să-şi consolideze imaginea conservatoare care-i adusese victoria în alegeri, nu i-a încurajat pe sionişti în public; şi aceştia n-au prea fost încurajaţi nici de faptul că sute de organizaţii de „prieteni ai Rhodesiei independente" au proliferat în toată lumea la câteva săptămâni de la declararea independenţei Rhodesiei de Sud. Despre ele Dr. Kosmin scrie că „se mărgineau la anumite grupuri din democraţiile occidentale care leagă sionismul de Wall Street şi de comunism ca un atac tripartit împotriva creştinismului occidental… Din 1965 Rhodesia a fost vizitată de extremişti de dreapta şi antisemiţi ca Eric Butler al Ligii Australiene pentru Drepturi şi Maiorul Bundy din Statele Unite.

În public se fereau cu grijă să facă declaraţii antisemite, dar se exprimau despre alte probleme rasiale mai vizibile. Dar Colonelul Curtis B. Dall de la Liberty Lobby a făcut remarci anti-evreieşti la Bulawayo faţă de nişte consilieri evrei la o recepţie".

Curând însă s-a văzut că sioniştii din Rhodesia n-aveau de ce se teme de Ian Smith, care iese până la urmă lăudat de Dr. Kosmin şi deloc criticat. Zice Dr. Kosmin: „Evreii din Rhodesia şi-au recăpătat încrederea în 1967 când Israelul a triumfat în Orientul Mijlociu şi Ivor Benson pe care-l urăsc atâta a plecat din Rhodesia". El arată clar că după ce n-au reuşit să înlăture alesul Frontului Rhodesian cu ajutorul unui Partid Rhodesian nou înfiinţat sub Sir Roy Welensky (fiul unui evreu din Polonia) şi al partidelor de centru, sioniştii au triumfat tot cu ajutorul lui Ian Smith; după ce Sir Roy Welensky a fost înfrânt în alegeri la Salisbury, sioniştii care-l sprijiniseră s-au oferit să-şi transfere sprijinul lui Ian Smith şi acesta a acceptat cu mare grabă; şi sioniştii au fost curând din nou „suprareprezentaţi" în guvern: „În 1962 [comunitatea evreiască] n-a avut reprezentanţi evrei, dar în 1965 a susţinut cu succes trei: Dl. Joel Pincus... Dl. Bernard Ponter... şi Dl. Théo Ellison... Astfel în timp ce Ian Smith jongla cu fracţiunile dure şi împăciuitoriste din cabinet şi încerca să împiedice organizarea unei opoziţii politice albe semnificative de dreapta ori de stânga, conducerea comunităţii evreieşti a-nceput să joace un rol mai mare.

Multă vreme evitase cu grijă contactele oficiale cu guvernul şi n-a făcut politicienilor invitaţii oficiale la petrecerile comunităţii. Nu din ostilitate personală, căci cei din ambele tabere erau colegi de şcoală şi se vizitau reciproc în particular. Chiar naşa lui Ian Smith e evreică, D-na Tilly Jacobson din Gwelo".

Dar sioniştii din Rhodesia aveau greutăţi cu blocada economică a Marii Britanii şi Naţiunilor Unite. Ca şi aceştia, doreau să vadă independenţa statului alb distrusă,

dar se temeau, zice Kosmin, că „în ochii politicienilor de peste ocean ei nu erau de neînlocuit şi se temeau că supravieţuirea lor şi-a averilor şi familiilor lor depindea de zădărnicirea… sancţiunilor britanice… Rezultatul era uşor de prevăzut… Oamenii de afaceri evrei s-au folosit de prieteni, relaţii şi talente lingvistice ca să se sustragă de la restricţiile pe care le instauraseră Naţiunile Unite”. Unul care-a zădărnicit cu succes sancţiunile a fost William Margolis, consultant economic al mai multor guverne succesive din Rhodesia după cel de-al doilea război mondial, azi preşedinte al Comitetului pentru Comerţul cu Grâne care-a vândut Zambiei porumb de 20 de milioane de dolari în 1971 pentru a obţine valută şi pentru a hrăni bandele de terorişti ale lui Joshua Nkomo. Altul a fost Elias (Elly) Broomberg care, reales în 1974, a devenit ministrul comerţului sub Ian Smith. Astfel au venit sioniştii la putere din interiorul Frontului Rhodesian pe care se străduiseră să-l distrugă până la înfrângerea lor în Partidul Rhodesian.

În 1976 însă Frontul Rhodesian l-a ameninţat pe Ian Smith cu revolta şi cu demisia a 12 membri din parlament. Atunci Ian Smith l-a mutat pe Elly Broomberg pe postul de Ministru al Informaţiei şi Turismului şi i-a dat voie să elimine întreaga echipă de la radio şi televiziune, care-a devenit astfel apanajul lui exclusiv.

De acum Frontul Rhodesian nu mai era decât un paravan pentru operaţiile organizaţiei sioniste; şi acei membri care-au demisionat sau au fost epuraţi din Frontul Rhodesian au început să se întrebe dacă nu cumva Ian Smith n-a fost altceva decât un agent camuflat infiltrat în Frontul Rhodesian când s-a văzut că acest front va câştiga alegerile în 1962.

Între timp operaţia sionistă lucra aparent împotriva Frontului Rhodesian, sub conducerea unor avocaţi ca Ben Baron (socrul lui Chester Crocker, Secretarul de Stat al Statelor Unite pentru Afaceri Africane) şi Leo Baron (fost sfătuitor legal al lui Nkomo, fugit din ţară – Kosmin zice

„expulzat” – ca să se reîntoarcă şi să devină ulterior judecător la Curtea de Apel după „independenţa negrilor”).

Dar antagonismul dintre această ramură şi cea din interiorul Frontului Rhodesian era doar aparent.

Sancţiunile economice împotriva Rhodesiei au consolidat şi mai mult monopolul evreiesc în comerţ şi industrie ruinându-i pe toţi cei care nu evitau sancţiunile neavând sprijinul reţelei sioniste internaţionale; şi tot cei care erau greu loviţi de sancţiuni economice erau şi cei împotriva cărora erau aţâţaţi revoluţionarii negri. Rezultatul net este că în Zimbabwe de azi bogăţia, industria şi comerţul sunt mai mult decât oricând concentrate în mâini evreieşti, ale căror companii sunt destul de mari ca să-i poată influenta pe politicienii negri şi să-i mituiască cu împrumuturi cu dobânzi scăzute şi acordarea de ajutor extern (vezi P.T. Bauer: Dissent and Development şi Equality, The Third World and Economic Delusion – Weidenfeld & Nicholson; Karl Borgin şi Kathleen Corbett: The Destruction of a Continent – Harcourt Brace Jovanovich; Brian May: The Third World Calamity – Routledge Kegan Paul; Douglas Reed: Somewhere South of Suez – 1950).

Sioniştii au prosperat şi militar, nu numai financiar, din ruina Rhodesiei, căci sau declarat „un grup cultural autonom” cu o mişcare proprie de „eliberare naţională” (cuvintele sunt ale Dr-lui Kosmin). După dizolvarea federaţiei dintre Rhodesia şi Nyasaland, descreşterea populaţiei evreieşti în Rhodesia „a fost izbitoare în grupul celor de 20 de ani”, zice Kosmin, adică grupul celor înrolaţi în armată pentru a apăra populaţia de masacrele teroriste care se înmulţeau mereu. A.E. Abramson a declarat în 1973: „Vedem cum dispare o întreagă generaţie de tineri care ne părăsesc ca să studieze în Africa de Sud şi peste ocean şi cu rare excepţii nu se mai întorc”. Încă din 1969 Kosmin citează doar cifra de 227 evrei între 20 şi 25 de ani în ţară; erau 3 evrei poliţişti şi 7 evrei în armată; dar

aceştia erau suficienţi ca să furnizeze tot timpul informaţii Biroului Congresului Deputaţilor Evrei. Restul de tineri evrei dacă purtau uniformă o purtau, arată Kosmin, pe cea a statului Israel.

Cartea Dr-lui Kosmin e un document foarte valoros care arată cu sinceritate şi în detaliu ce poate realiza o minoritate minusculă (2, 2 % din populaţia albă a Rhodesiei sunt evrei) ca să se protejeze, să se îmbogăţească şi să-şi atingă scopurile de termen lung. Mai mult, ea răspunde întrebării Dr-lui Henry L. Feingold: „Oare există ceva idiosincretic legat de prezenţa evreilor în istorie… care nu poate fi studiat cu uneltele şi pe bazele cercetării ştiinţifice moderne?" Răspunsul poate fi: prezenţa unei naţiuni extrem de şovine şi ambiţioase răspândite ca o pătură subţire deasupra tuturor celorlalte naţiuni pe tot globul este idiosincretică. Căci o astfel de naţiune nu poate supravieţui decât aplicând un dublu cod etic: unul pentru „ai noştri", altul pentru „ceilalţi", dând naştere unui raport ambivalent, chiar ostil, între ele. Un astfel de raport idiosincretic nu poate fi menţinut decât prin continuu antrenament în denaturare; şi această denaturare continuă face să nu poată fi studiată cu uneltele şi metodele cercetării ştiinţifice – nici măcar de către istoriografii evrei care-şi scriu propria istorie.

Lupta populaţiei Rhodesiei, care era predominant albă de extracţie britanică, să se salveze de noua ordine economică mondială, e doar o parte din istoria Dr-lui Kosmin, care începe cu pătrunderea evreilor în Rhodesia pe la sfârşitul secolului 19 ca vânzători ambulanţi şi geambaşi de vite cărora li s-au alăturat apoi „refugiaţii regimului ţarist" din Rusia. Dr. Kosmin este remarcabil de sincer descriind cum au început ei să prospere: dându-şi foc la prăvălii după ce scoteau poliţe de asigurare, prin falimente fictive cu bani ascunşi de creditori şi prin contrabandă de valută când era foarte profitabilă. Secretul succesului lor constă în dublul cod etic: unul pentru „noi",

altul pentru „ăilalţi”; în stricta disciplină de grup şi acţiunea la unison; în politica „liberală” de amestec al raselor pentru ceilalţi şi stricta segregare a lor înşişi de toţi; şi-n strânsa colaborare cu conaţionalii lor de peste oceane.

Dar cu toată această sinceritate, în fiecare capitol al cărţii găsim expresiile de reproş şi mâhnire cu care evreii din Rhodesia vedeau cum „ceilalţi”, „goimii”, nu se bucurau văzând cum sunt trataţi de către cei pe care i-au primit cu braţele deschise şi cu care-au împărţit tot ce e bun. De-un lucru ne asigură însă Dr. Kosmin: răsturnarea guvernului alb din Rhodesia şi înlocuirea lui cu un guvern negru marionetă corespunde politicii de durată lungă a sionului.

CAPITOLUL 17: CONVENŢIA DESPRE GENOCID

Acest capitol a fost scris înainte de 19 Februarie 1986 când supuse la enorme presiuni Statele Unite au ratificat Convenţia Genocidului, dar cu şapte rezervaţii care să-i păstreze suveranitatea naţională. Urmează legiferarea în Congres pentru ca această convenţie să se transforme în lege.

Rolul jucat de evrei în sec. 20 poate fi înţeles numai cunoscând Convenţia Naţiunilor Unite despre Genocid născută din mintea unui evreu polonez, Raphael Lemkin şi promovată energic de organizaţiile evreieşti din Decembrie 1948 încoace, când a fost adoptată la Adunarea Generală a ONU.

De la început a avut caracter evreiesc. Niciun evreu sau organizaţie evreiască n-a fost împotrivă; şi niciun „grup naţional, etnic, rasial, sau religios” care nu e evreiesc n-a fost pentru, deşi se presupune că toate sunt apărate de ea. De aceea trebuie să examinăm această Convenţie cu toată informaţia din capitolele precedente în minte.

La sfârşitul lui 1984 această Convenţie, care declară genocidul ca fiind o crimă internaţională, fusese ratificată

de vreo 80 de membre ale ONU, inclusiv Regatul Unit al Marii Britanii, Franţa, Germania de Vest, Suedia, Norvegia, Canada şi multe state comuniste, dar în Statele Unite întâmpina rezistenţă. În cartea sa The Man Who Invented Genocide (Institute of Historical Review, Torrance, California, 1984), James J. Martin povesteşte: „… în August 1949 un subcomitet al Comitetului pentru Relaţii Externe al Senatului condus de Senatorul Brien MacMahon urma să înceapă audieri despre problema ratificării convenţiei… La 23 August 26 de organizaţii naţionale, toate asociate cu organizaţia Casa Naţională Pentru Libertăţile Cetăţeneşti, au salutat această mişcare şi-au început să urgenteze ratificarea convenţiei. Acest grup cuprindea pe Comitetul Veteranilor Americani, Americanii pentru Acţiunea Democratică, B'nai B'rith, Comitetul Evreiesc American, Hadassah, Muncitorii Uniţi din Industria Textilă şi Biserica Evanghelică şi Reformată". La acestea s-au adăugat: Congresul Evreiesc American, Conferinţa Centrală a Rabinilor din America, Comitetul Scriitorilor şi Artiştilor Evrei, Consiliul Consultativ al Organizaţiilor Evreieşti.

Federaţia Organizaţiilor Evreieşti de Femei, Institutul pentru Treburi Evreieşti, Congregaţia Reformistă Evreiască, Conferinţa Naţională a Creştinilor şi Evreilor, Federaţia Naţională a Surorilor Templului, Consiliul Sinagogilor din America, Uniunea Organizaţiilor Ebraice şi Uniunea Rabinilor Ortodocşi – la care s-au mai adăugat în ultimul moment înainte de raportul prezentat de MacMahon Senatului în 1950 şi Consiliul Naţional pentru Relaţii cu Comunitatea, care este cel care dă directiva politică pentru 6 organizaţii evreieşti şi 28 de consilii locale ale comunităţilor evreieşti.

Vedem că deşi zice că protejează orice grup, Convenţia despre Genocid de fapt este pentru un singur grup, şi-anume, pentru evrei.

Cuvântul genocid a fost inventat după cel de-al doilea

război mondial şi-a apărut în dicţionare cam cu 10 ani mai târziu, definit doar ca „exterminarea deliberată a unei rase, naţiuni, etc.”

Dar în Convenţia despre Genocid acestui cuvânt i s-au atribuit nenumărate alte înţelesuri şi de aceea trebuie să înţelegem clar pericolul ei.

În cartea sa Axis Rule Over Occupied Europe, lanceput Lemkin foloseşte „genocid” cu sensul „exterminare”. Apoi i-a lărgit sensul: „Prin genocid înţeleg distrugerea unui grup naţional sau etnic… genocidul are 2 faze: una, distrugerea formei naţionale a grupului oprimat; alta, impunerea formei naţionale a asupritorului… Cuvântul folosit în trecut pentru distrugerea formei naţionale era deznaţionalizarea”.

Astfel, exact cum explică Shylock în Neguţătorul din Veneţia, nu exterminarea este pericolul principal, ci asimilarea. Asimilarea este genocid după Lemkin; asimilarea trebuie combătută din toate puterile prin Convenţia Genocidului. Redefinirea noţiunii de „genocid” avansează şi mai departe în Convenţia despre Genocid aşa cum a votat-o ONU:

ARTICOLUL II

În această convenţie genocid înseamnă unul din următoarele acte comise cu intenţia de a distruge total sau parţial un grup naţional, etnic, rasial, sau religios:

a) uciderea membrilor grupului;

b) un rău mintal sau fizic făcut membrilor unui grup;

c) impunerea de condiţii de viaţă care să-i distrugă fizic total sau parţial pe membrii unui grup;

d) măsuri care să prevină naşteri în cadrul grupului;

f) transfer forţat de copii dintr-un grup într-altul.

ARTICOLUL III

Se vor pedepsi:

a) genocidul;

b) conspiraţia de-a comite genocid;

c) incitarea directă publică la genocid;

d) încercarea de-a comite genocid;

e) complicitatea la genocid.

Oricine are habar de sistemul juridic occidental îşi dă seama că să încerci să aplici convenţia asta e un haos total, pentru că foloseşte cuvintele şi expresiile în aşa fel încât nu se poate da o definiţie juridică actelor menţionate de Convenţia despre Genocid.

Astfel se nasc mii de interpretări diferite.

Toate crimele de mai sus sunt comise împotriva unui „grup". Dar ce este un „grup"? Care grupuri de oameni sunt protejate şi care nu? Căci toţi oamenii aparţin unui grup sau altuia. De exemplu Panterele Negre: sunt negrii care-i aparţin un alt grup decât grupul negrilor americani? Discipolii lui Sun Moon, ai Bisericii Scientologiste, sau Menonite, etc., sunt grupuri care trebuie protejate? Sau imigranţii din diverse ţări? Şi dacă homosexualii, care se tot plâng într-una că sunt foarte oprimaţi, cer să fie protejati ca grup aparte? În Parlamentul britanic Camera Lorzilor a votat că evreii sunt un grup religios, deci nu pot avea mai multe drepturi decât toţi ceilalţi care nu sunt anglicani. Dr. Nahum Goldman însă ne spune (vezi cap. 14) că nu se poate defini religia iudaică. Dacă Dr. Goldman, evreul no. 1 al lumii (Preşedinte al Congresului Mondial Evreiesc şi-al Organizaţiei Sioniste Mondiale) nu-şi poate defini propriul grup, cum o să-l definească restul omenirii? Dar un grup care de 2000 de ani prosperă şi-a acaparat azi puterea şi bogăţia în întreaga lume n-are mare nevoie să fie protejat de articole ca cele din Convenţia despre Genocid.

La fel de greu de definit sunt crimele ce se vor pedepsi. „Uciderea" e clară, dar cum poţi să dovedeşti că uciderea unei persoane e genocid, iar uciderea altei persoane nu e genocid; când doar nu există persoană pe lume care să nu aparţină vreunui grup.

Şi cum poţi dovedi că uciderea unei persoane s-a făcut cu intenţia de-a distruge grupul? La fel de grotesc

este şi „răul mintal”. Cum poţi dovedi când s-a făcut „rău mintal” cuiva şi când nu s-a făcut? Omuciderea, incendierea, răpirea, furtul pot fi definite juridic astfel încât că se poate ştii precis când au fost comise; dar „crimele” Convenţiei despre Genocid nu se va putea afla niciodată clar când au fost şi când n-au fost comise şi interpretarea lor e grotescă, absurdă şi dezolant de confuză.

Aproape toate celelalte articole ale Convenţiei sunt la fel.

De unde se vede că cei care-au scris Convenţia nu şi-au bătut capul cu semnificaţii.

Articol III. Sensul Convenţiei despre Genocid este: „crimele sunt cele care spunem noi că sunt crime, atunci când vrem noi să spunem aşa”.

Un stat totalitar este mediul optim pentru aplicarea Convenţiei despre Genocid, căci acolo procurorul şi poliţia spun ce vor şi nimeni altcineva nu mai spune nimic şi sistemul judiciar nu e decât executarea unor dispoziţii de pedepsire a unora date dinainte de începerea procesului.

Dar dacă Convenţia despre Genocid nu protejează grupuri periclitate, dacă e imposibil de aplicat în adevărata justiţie, ce valoare are şi de ce unii cer aşa de insistent să fie adoptată de toate statele? Răspunsul îl aflăm după ce-am răspuns la altă întrebare şi anume: cum de-n Statele Unite s-a luptat 35 de ani împotriva ei şi cine-au fost cei care-au luptat?

În Statele Unite un tratat internaţional devine lege imediat după ratificare şi e peste legile ţării care-i contravin. Astfel, ratificarea Convenţiei despre Genocid care nu se poate aplica în sistemul de curte cu juri din Statele Unite ar deveni o lege care ar desfiinţa curtea cu juri căci e deasupra ei; în alte ţări efectul Convenţiei nu e aşa de catastrofal căci în alte ţări Constituţia nu prevede că tratatele internaţionale sunt deasupra legilor ţării. Convenţia aceasta periclitează în Statele Unite multe

funcţii ale guvernelor locale şi statale ale Uniunii pe care Senatul are datoria să le menţină.

De la Harry Truman în 1949 până la Ronald Reagan în 1984, şapte preşedinţi americani au aprobat această Convenţie, unii, ca Jimmy Carter, din prostie, pentru că nu pricepeau ce efect are. Dar orice preşedinte care căuta să fie ales sau reales a trebuit s-o aprobe. De aceea înainte de alegerile din 1984, atât Ronald Reagan, cât şi oponentul lui, Walter Mondale, au apărut la B'nai B'rith cu iarmulka în cap şi şi-au luat angajamentul solemn că vor sprijini Convenţia despre Genocid.

Preşedintele nu ajunge însă; două treimi din Senat trebuie să voteze pentru ratificare. Dar cum pot senatorii, care tot timpul au alegerile în faţă, să refuze să se supună maşinăriei de vot? Nicidecum pe faţă, doar prin tergiversare, aderând „în principiu" la „ideile" Convenţiei, dar cerând să se adauge „amendamente", „condiţii", etc.

Această luptă de 35 de ani între forţele care vor să suprapună această Convenţie peste legile Statelor Unite şi cei care-şi văd libertatea şi ţara periclitate a făcut posibil studiul în mare amănunt al Convenţiei în Statele Unite. Două Subcomitete ale Comitetului pentru Relaţii Externe ale Senatului american au dovedit în 1949 şi în 1970 că această Convenţie este ineptă şi nocivă pentru sistemul judiciar; totuşi ea a fost reintrodusă în 1984. Ziarul The Spotlight (Octombrie 22, 1984) relatează cum tot ce-au putut obţine promotorii ei a fost o rezoluţie care să aprobe „principiile" Convenţiei şi să exprime interesul de a redeschide discuţia în sesiunea de anul viitor.

Convenţia pentru Genocid a fost atât de categoric respinsă ca incompatibilă cu sistemul de justiţie american de către Asociaţia Juriştilor Americani în 1949 încât n-ar mai fi fost reintrodusă niciodată de nimeni altcineva decât de cei ce-o promovează. În 1954 preşedintele Asociaţiei Juriştilor Americani a denunţat-o ca fiind „frauduloasă" într-un discurs public ţinut în faţa bine-cunoscutei

organizaţii patriotice Fiicele Revoluţiei Americane. Leander Pérez, preşedintele Comitetului Drepturilor Statelor, a numit-o „monstruoasă” şi „un subterfugiu necinstit”.

Dar nimeni nu s-a legat niciodată de intenţiile promotorilor ei şi i-au presupus întotdeauna că sunt cinstiţi şi onorabili. În 1970 Richard Nixon a scos de la naftalină Convenţia pentru Genocid şi-a cerut Senatului s-o ratifice. Senatul din nou a trimis-o unui subcomitet al Comitetului Senatului pentru Afaceri Externe, dar de data asta conduşi de senatorul Frank Church şi cu senatorul Jakob Javits din New York ca membru. Din nou a ieşit la iveală cât e de falsă şi de lipsită de orice realitate această Convenţie, când senatorul Church a-ntrebat: „Puteţi cita un singur caz când vreuna din cele peste 70 de ţări care-au ratificat această Convenţie au aplicat-o vreodată împotriva vreunuia din cetăţenii lor, l-au acuzat pe vreunul de genocid, l-au judecat şi condamnat? A existat vreodată un singur caz când această Convenţie a fost invocată din partea vreuneia din cele vreo 75 de ţări ce-au ratificat-o?”

Ambasadorul Statelor Unite la ONU de-atunci, Charles W. Yost, a răspuns că „nu ştie să existe” vreun caz, dar a continuat să ceară ratificarea Convenţiei cu insistenţă. Senatorul Church nu s-a lăsat şi-a continuat: „Mi-e greu să cred că vreun guvern, chiar dac-a semnat documentul ăsta, dacă s-ar apuca să-şi acuze cetăţenii în viitor, se va gândi să se recunoască vinovat de crima de genocid sau se va apuca să se auto-pedepsească. Aşa ceva trece dincolo de limitele credibilului. Mai mult, îmi vine greu să cred că orice guvern oricât ar fi de doritor, se va apuca să urmărească individual cetăţeni izolaţi de sub jurisdicţia sa pentru c-ar fi comis genocid”.

Dar oare au avut loc acte de genocid de la 1949 încoace? Ce s-a întâmplat între Biafra şi Nigeria? Şi ce s-a întâmplat cu masacrul celor 200.000 de aşa-zişi „comunişti” în Indonezia şi ce s-a întâmplat cu masacrele

şi exterminările reciproce dintre India şi Pakistan? Singura explicaţie pe care-a putut-o da ambasadorul american la ONU, Yost, la aceste întrebări a fost că „mari certuri” în legătură cu descrierea acestor acte ca fiind acte de genocid au oprit ONU de la a lua act de ele. James Martin scrie: „În ultimii 35 de ani s-au adus multe acuzaţii de genocid împotriva diverselor ţări la ONU, dar nici un singur act de acuzare internaţională, nici un singur proces, nici o singură condamnare n-a avut loc niciodată pentru această crimă, nici acolo, nici altundeva”.

La fel de misterios este răspunsul funcţionarilor de la Departamentul de Stat, când li se atrage atenţia cât de imposibil şi irealizabil este unul sau altul din aliniate; replica lor e că acele aliniate pot fi ignorate. Senatorul Sam Ervin şi el avocat, a remarcat în faţa subcomitetului: „Departamentul de Stat mă lasă cu gura căscată când presează să ratificăm un tratat ca acesta şi apoi prin diferite căi ocolite pe care încearcă să le inventeze ne arată că nu trebuie să-l respectăm după ce l-am semnat; asta nu pot pricepe”.

Nici senatorul John Cooper nu putea pricepe; „Când ratificăm un tratat sunt îngrijorat de cum va trebui să-l respectăm; dar aici toate argumentele în favoarea ratificării constau din metode de a nu-l respecta după ce l-am semnat”, a zis el.

Senatorul Sam Ervin a dat o analiză profundă a Convenţiei la 22 Mai 1970 care arată fără niciun dubiu că această Convenţie n-are niciun efect în prevenirea actelor de genocid şi n-are nicio valoare. A-nceput cu o scurtă privire istorică ce conţine tot adevărul în câteva rânduri: „În anii de după 1940 diverşi activişti de pe lângă Naţiunile Unite au început o acţiune majoră de a inventa legi care să fie deasupra legilor domestice ale diferitelor naţiuni din lume.

Convenţia despre Genocid este una dintre ele. S-a născut ca o rezoluţie a ONU care condamnă genocidul ca o

crimă comisă din motive religioase, rasiale, politice sau de alt fel. În formă finală a exclus genocidul comis din motive politice din rândul crimelor pentru că unii din membrii care-au ratificat Convenţia despre Genocid nu vor să renunţe nici măcar în teorie la dreptul lor de a extermina grupuri politice ostile conducătorilor lor [sublinirea noastră]... Singurul argument pe care-l auzim în favoarea ratificării acestei Convenţii este că Rusia şi alte guverne totalitare ne-ar privi cu ochi mai buni dacă am ratifica-o, după ce ele, în mod ciudat, au respins prin adăugiri şi rezerve multe din prevederile Convenţiei". Despre Articolul II secţia C, senatorul Ervin arată că „nicio minte de om nu poate descoperi ce înseamnă... să pedepseşti pe cel care în mod deliberat supune un grup la condiţii de viaţă desemnate să-l distrugă fizic total sau parţial. Dacă un funcţionar nu acordă unui membru al unuia din cele 4 grupuri descrise acolo care cere ajutor social o sumă de bani care să-l satisfacă, trebuie judecat c-a comis genocid? ... Congresul sau statul care n-a dat destui bani ca ajutor social... a violat convenţia?" La sfârşitul analizei sale senatorul Ervin a citit o altă analiză care arată cât de ineptă este Convenţia despre Genocid ca instrument al legii făcută de judecătorul Orie L. Phillips de la Curtea de Apel (vezi The Journal of the American Bar Association, August 1949). Trei membri ai subcomitetului i-au adresat întrebări, răspunzând la care a ieşit şi mai mult în evidenţă caracterul fals, ireal, fantastic şi inept al Convenţiei despre Genocid.

Atunci a avut loc ceva fără precedent: senatorul Jakob Javits a cerut (şi i s-a dat) permisiunea să combată mai târziu, nu acum, cele spuse, punct cu punct. Când a avut loc, combaterea lui nu numai că n-a fost „punct cu punct", nu numai că n-a avut nicio legătură cu argumentele aduse anterior, dar nici nu poate fi urmărită de o minte normală obişnuită cu gândirea logică. Atât de fantastice şi de absurd perverse au fost spusele lui încât

nu pot fi nici combătute, nici înţelese de cineva care n-a practicat cu îndemânare ceea ce George Orwell a descris ca „gândirea dublă”, sau ceea ce practică propagandiştii marxist-leninişti când le dau lacrimile de emoţie proferând minciuni despre care ştiu bine că sunt minciuni şi de care râd în sinea lor sau cu prietenii, deşi pentru moment le cred din tot sufletul. Forma asta de distorsionare, de prezentare a minciunii de pac-ar fi adevăr, este o formă de siluire mintală la fel de eficace ca asuprirea fizică; este forma de „forţare paşnică” a cetăţenilor. Cuvântarea lui Javits e imposibil de rezumat; James Martin a reprodus-o cuvânt cu cuvânt în cartea sa.

De ce trebuie ratificată Convenţia despre Genocid? Ca să protejeze privilegiile unui singur grup care doreşte să rămână străin şi neasimilat deşi este răspândit prin toată lumea şi e numeros doar în Statele Unite şi-n Europa, grupul evreiesc – sub pretextul subţire că apară „orice grup”. Dar ce nevoie au evreii de un instrument aşa de inept ai dreptului internaţional, când puterea lor este la apogeu şi nimeni nu-i ameninţă şi nici n-ar putea să le facă nimic, ca grup? Probabil că deşi sunt bogaţi şi puternici şi stăpânii tuturor, le e teamă că nu va fi mereu aşa, căci sunt din ce în ce mai vizibili ca un grup alogen cu interese separate de ale popoarelor gazdă şi ştiu că suindu-se stăpânitori irevocabili la vârful piramidei peste toate popoarele în Noua Ordine Mondială, popoarelor nu le va plăcea acest lucru.

Evreii se prefac mereu că nu ştiu ce-are lumea cu ei şi se plâng că antisemitismul se naşte spontan în alţii cărora ei nu le-au făcut nimic. Dar în 2000 de ani fără îndoială au observat că antagonismul popoarelor-gazdă este doar preţul pe care-l plătesc pentru avantajele materiale şi avantajele de grup strâns unitar pe care le recoltează practicând dublul cod etic. Ei ştiu şi că aşa cum a devenit internaţională activitatea lor şi atitudinea lor, aşa a devenit internaţională şi reacţia celor lezaţi de ei.

Convenţia despre Genocid este începutul unui sistem punitiv internaţional, înzestrat cu un tribunal internaţional (Articolul VI), împuternicit prin ratificarea de către toate popoarele, gata să fie invocat şi aplicat când cred ei că au nevoie. Asta explică de ce e aşa de vag definit termenul de „genocid" încât poate să cuprindă absolut orice, orice ar suscita temerile evreilor care se pregătesc să-şi ocupe locul la vârful ierarhiei unui sistem mondial totalitar care se erijează acum şi care face sclavi din toţi ceilalţi oameni. De aceea trebuie neapărat să ratifice Statele Unite această Convenţie. Dar ea a fost ratificată de tot felul de state din lumea a treia care practică genocidul în continuare nestingheriţi şi extermină populaţii cum vor. A fost ratificată de state care practică genocidul, state ca Uniunea Sovietică şi China comunistă. Deci Convenţia despre Genocid nu e un instrument care opreşte genocidul, ci e un instrument de teroare şi control asupra populaţiei – adică este exact inversul a ceea ce pretinde că este.

Nu trebuie să credem că cei care promovează sclavia globală în Noua Ordine Mondială sunt toţi evrei şi numai evrei. Acest plan s-a născut pe la-nceputul secolului ca un plan de supremaţie anglo-americană, promovat de Cecil John Rhodes şi Lordul Milner în Anglia, de J.P. Morgan în America; ei nu erau evrei; când şi-au pierdut puterea aceşti financiari anglo-saxoni protestanţi n-au fost eliminaţi, ci înglobati în noua putere financiară-politică pe care n-o mai conduc ei, dar la care participă căci toate interesele lor sunt legate de ea. La fel participă generaţiile de intelectuali ai „intelighenţiei progresiste" care au găsit în religia unei singure rase şi naţiuni şi-a unei „noi ordini mondiale" un dublu avantaj: pe de-o parte au din nou o religie, căci nu credeau în nimic, pe de alta fac bani buni debitând această propagandă.

CAPITOLUL 18: GEORGE ORWELL ŞI FACTORUL SIONIST

Alianţa dintre puterea banului şi intelectualitate a

adus societatea la sciziunea şi colapsul pe care le vedem azi. Dar cum e posibil ca intelectualitatea occidentală, care face aşa minuni în ştiinţă şi tehnică, să cadă aşa de jos în domeniul politicii şi să îmbrăţişeze cu atâta entuziasm interpretarea marxistă a istoriei? Şi o altă întrebare: prin ce procese mintale a reuşit populaţia evreilor, aşa de puţini numeroşi şi împrăştiaţi în ţările occidentale, să realizeze enorma ei supremaţie de azi atât în ceea ce priveşte bogăţia, cât şi în ceea ce priveşte influenţa politică?

Explicaţia poate fi dată: 1) de nereuşita intelectualităţii occidentale de a se adapta la circumstanţe istorice radical schimbate şi 2) de exersarea evreilor în abilităţi mintale de aşa natură încât să le confere un avantaj de neînfrânt în competiţie.

Asta înseamnă că disparitatea dintre evrei şi ne-evrei nu se datorează numai exersării minţii evreilor, ci şi debilitării intelectului celorlalţi în occident.

În ţările vestice intelectul s-a îndreptat înspre exterior, înspre lumea fenomenelor şi drept rezultat e lipsit de judecăţi de valoare, de privire interioară, de cunoaştere instinctivă, toate lucruri necesare unei populaţii care se vede nevoită să lupte.

În cărticelele sale 1984 şi Animal Farm, George Orwell a explicat prin naraţiune ce s-a-ntâmplat în războiul minţilor. Îşi face aici autobiografia spirituală sub formă de fabulă şi povestire. Ca toţi intelectualii occidentali, era şi el un animal din ferma animalelor (Animal Farm) uşor de dus de nas şi dispus să se înşele pe sine însuşi. Căci această poveste a fermei animalelor nu e doar o demascare a socialismului marxist, ci este şi o prezentare pregnantă a erorii periculoase a „idealismului” – adică a ideilor abstracte despre un paradis planificat pentru omenire, idei care au avut efect narcotizant asupra minţilor celor care şi-au pierdut direcţia şi ţelul.

Participarea lui George Orwell de partea comuniştilor în războiul civil din Spania i-a deschis ochii şi i-a arătat

socialismul în adevărata lui lumină; şi aşa a scăpat de ideile şi convingerile lui socialiste cu toată eroarea lor, dar a rămas un om de mare talent scriitoricesc şi eliberat de gogoriţa în care credea. El nu analizează procesele prin care a căzut în eroarea socialistă şi s-a scăpat de ea ulterior, ci doar povesteşte ce s-a întâmplat când animalele au vrut să scape de exploatare şi să trăiască cinstit din munca lor pe ferma lor fără clasa aristocratică a oamenilor, „muncind fiecare după puteri, primind fiecare după necesităţi” – ca până la urmă să se trezească mult mai rău exploatate şi maltratate de noii lor stăpâni, porcii. De relevat că animalele sunt de tot felul la fermă, dar noii lor stăpâni sunt de un singur fel, toţi porci, strâns uniţi într-un grup care recapitulează istoria bolşevismului, toţi la unison în afară de porcul recalcitrant Snowball, în care se recunoaşte cu uşurinţă Leon Troţki. Aşa de autentică şi exactă a fost istoria revoluţiei bolşevice în Animal Farm încât în 1983 toţi speculau căror evenimente le corespunde povestea din cealaltă carte, 1984. Dar anul n-are nicio importanţă, căci ceea ce a zugrăvit Orwell aici nu e un fapt, ci un proces, procesul mintal care a dat evreilor supremaţia în competiţia intelectuală cu ceilalţi şi le-a permis să ia puterea politică; şi acest proces are loc permanent în jurul nostru.

Cu talentul unui adevărat făurar de limbă, Orwell a descris facultăţile mintale care deschid poarta auto-înşelării în cuvinte inventate de el care azi au intrat în patrimoniul limbii engleze, cuvinte ca „big brother” (fratele cel mare), „goodthinker” (just gânditorul), „doublethink” (dubla gândire), „newspeak” (noua vorbire, sau, cum îi ziceam noi, stilul tovărăşesc realist socialist) etc. Aceşti termeni analizează facultăţile mintale ale omului cu o luciditate care ne umple de groază la vederea perversiunii mintale de care se slujesc conducătorii politici ai omenirii.

„Doublethink”, „dubla gândire”, e baza. Ea înseamnă

că „ştii şi nu ştii în acelaşi timp acelaşi lucru”; „eşti convins că spui purul adevăr când debitezi minciuni ţesute cu grijă de tine”; „ai păreri contradictorii şi le crezi pe ambele cu tărie”; astfel de gândire vine uşor celui care-a învăţat s-o practice timp de zeci şi sute de ani.

Toţi oamenii sunt capabili într-o măsură mai mare sau mai mică de „dubla gândire”, dar nimeni n-o poate practica aşa de perfect ca cei care trăiesc tot timpul simultan în două lumi mintale diferite. Acest exerciţiu a permis evreilor să înfăptuiască ceea ce Sir Arthur Keith numeşte dublul cod moral, adică un cod moral conform căruia acţiunile etice faţă de „ai noştri” sunt total diferite de acţiunile etice faţă de „ceilalţi”.

Evreilor le vine uşor să practice un dublu cod moral pentru că, aşa cum arată Jung, evreii de mici au o arie a conştientului lărgită şi renunţă mult mai uşor la subconştient. Dar preţul pe care-l plătesc este alienarea parţială de natură, lipsa de interes pentru lucrul în sine şi pierderea capacităţii creatoare; şi toate acestea duc la sterilitate culturală. Ne-evreii, pe de altă parte, încercând să uzeze de această „dublă gândire” se văd nevoiţi să se convingă de contrariul a ceea ce văd că este real şi după ce şi-au construit utopiile „idealiste” încearcă să se reîntoarcă la realitate, dar rareori reuşesc perfect, ceea ce aduce după sine alienarea cronică de realitate şi condiţii de deranj psihic. „Dubla gândire” este o armă mintală la fel de distrugătoare ca cele fizice, este un act de agresiune morală. De-o parte sunt cei ce folosesc dubla gândire, iar de partea cealaltă victimele lor. Prima şi cea mai simplă fază, care poate fi aplicată şi la copii, e disciplina care nu permite formularea unui gând „care nu e pe linie”. Această disciplină nu permite minţii să facă comparaţii, să perceapă erori de logică, să înţeleagă nici cea mai mică dovadă dacă dovedeşte ceva ce contravine „directivelor”.

Orwell numeşte facultatea care realizează această disciplină, „prostie care te apără”. Astfel se ridică un gard

cu încărcătură electrică în jurul intelectului şi se limitează aria în care e voie să observi şi să judeci – cu alte cuvinte, terorism moral.

Aria în care nu e voie astăzi să observi şi să judeci absolut deloc e aria puterii politice, istoriei, rolului politic şi practicilor comerciale ale evreilor. Încolo toate ariile sunt deschise discuţiei şi dezbaterilor – preoţii pot insulta divinitatea, ziarele pot insulta monarhia în ţări cu monarhie, fără să existe sancţiuni; dar nu e voie să studiezi cine şi cum deţine azi puterea politică. Orwell însă a reuşit s-o facă făcând uz de „dubla gândire", care prezintă lucrurile prin opusul lor. În utopia lui comunistă tiranul absolut e „fratele cel mare", de falsificarea ştirilor se ocupă „Ministerul Adevărului" şi poliţia secretă, securitatea, serviciul de informaţii, sunt sub „Ministerul Iubirii".

Cel care vrea să elibereze populaţia asuprită este Emmanuel Goldstein, un evreu sub conducerea căruia acţionau sabotori şi spioni pe care-i tot prindea „poliţia gândurilor" şi care se zvonea că a scris într-o carte toate gândurile interzise care circulau în subteranele populaţiei tiranizate. Această carte îi cade în mâini eroului Winston Smith şi în ea descoperă secretul „dublei gândiri", care este cheia sistemului totalitar socialist. Şi aşa a reuşit Orwell să-şi treacă cartea prin cenzură şi s-o vadă publicată, fără să-şi sperie cititorii, care ar fi paralizat de groază la ideea că citesc ceva ce nu e „pe linie" dac-ar fi ştiut ce citesc. Dar văzând că Emmanuel Goldstein e eroul pozitiv, cenzura n-a sesizat înţelesul cărţii şi cititorii au răsuflat liniştiţi. Unii cititori n-au pătruns dincolo de inversiunea practicată de Orwell pentru a-şi trece cartea prin cenzura editorială din Statele Unite. Astfel, un recenzent din 1984 era uimit în CCDL Report, ziarul Ligii de Apărare Creştină din America, cum de-a putut Orwell să-l facă pe cel care vrea să scape lumea de comunism şi socialism tocmai evreu; nu ştie Orwell că comunismul şi

socialismul sunt opera evreiască? Dar un scriitor evreu, T.R. Fyvel, a suspectat ceva în această alegere a lui Orwell, şi-a scris: „Prietenii lui George Orwell îl iau aşa cum este; parcă ca s-arate că ştie mai mult decât vrea să spună, i-a dat numele de Emannuel Goldstein ultimului său rebel în cartea 1984 şi l-a zugrăvit copiindu-l pe Troţki”. Cheia enigmei e la pagina 267, unde rebelul Winston Smith care e hotărât să-şi păstreze integritatea mintală şi insistă că adevărul nu e invers de cum este, e supus unui interogatoriu de către O’Brian.

„Te-ntrebi, zise O’Brian, de ce-şi pierde atâta vreme cu tine Ministerul Iubirii. Când erai liber te mirai de multe ori de lucruri care sunt în esenţă de aceeaşi natură. Pricepeai mecanismul societăţii în care trăieşti, dar nu-i pricepeai motivele. Îţi aduci aminte cum ai scris în jurnalul tău intim pricep cum fac asta; nu pricep de ce o fac? Când te-ai întrebat de ce ai început să te îndoieşti de sănătatea ta mintală. Ai citit cartea, cartea lui Goldstein, sau părţi din ea cel puţin. Ţi-a spus ceva nou, ce nu ştiai dinainte?” „Tu ai citit-o?” zise Winston. „Eu am scris-o. Nicio carte nu e scrisă de unul singur, cum ştii doar”.

Aici Orwell dezvăluie că Emmanuel Goldstein, pe care Ministerul Adevărului îl zugrăveşte tot timpul ca pe cel mai mare duşman al statului socialist, este de fapt personificarea nucleului central al partidului de conducere. Cu alte cuvinte, Goldstein şi „fratele cel mare” sunt tot una.

Orwell n-a discutat sionismul în scrierile lui, dar cei ce-l cunoşteau zic că era antisionist. Fyvel, un sionist fervent, zice: „Ştiu că Orwell nu era de acord cu mine; arabii din Palestina erau pentru el nişte asiatici de culoare, evreii din Palestina erau echivalentul stăpânitorilor albi din India şi Birmania, o vedere schematică de la care nu-l puteai clinti…” Ca toţi cei care n-au fost de acord cu sionismul, Orwell a fost acuzat de antisemitism. A scris într-o scrisoare „Nu mă îndoiesc că Fyvel crede că sunt

antisemit”. „N-aş fi spus-o”, scrie Fyvel, „dar prietenul lui Orwell, Malcolm Muggerridge, a spus-o… a zis: Ciudat… cum îi atrăgea George Orwell pe evrei, când el în sufletul lui era foarte antisemit”. Dar nu e de mirare că prietenii de tinereţe ai lui Orwell erau evrei, căci cei din conducerea mişcării socialiste erau toţi evrei în Marea Britanie; unii ca Victor Gollanez, proprietarul Clubului Cărţilor de Stânga şi profesorul Harold Laski care-a văzut cât de util putea fi Orwell ca propagandist al socialismului idealist. Dar era Orwell cu adevărat antisemit? În 1945 Orwell a scris un articol, „Răzbunarea e amară”, în The Tribune (9 Noiembrie) în care-a remarcat după ce povesteşte cum un ofiţer evreu din Viena în uniformă americană îl maltrata şi bătea pe un ofiţer german prizonier: „E absurd să blamezi evreii germani sau austrieci pentru că se răzbună pe nazişti”. Fyvel, prietenul lui Orwell, s-a certat îndelungat cu acesta pentru propoziţia asta, care lui Fyvel i se părea că minimalizează enorma datorie pe care o are toată omenirea pe veci de veci faţă de evrei, după părerea lui Fyvel – părere pe care n-a reuşit să i-o bage în cap cum trebuie lui Orwell, care în acelaşi articol cerea guvernului britanic să protesteze pentru expulzarea germanilor din Prusia de către sovietici, zicând că ce făcea armata sovietică e o crimă împotriva umanităţii. Putem conchide că Orwell nu credea legenda cu camerele de gazare [construite de americani după înfrângerea nemţilor şi după ocuparea lagărelor de concentrare de către trupele americane, ca un decor de teatru pentru legenda holocaustului ce urma să fie inventată la Nürnberg] în care se pretinde că au fost gazaţi 6 milioane de evrei. Şi experienţa lui din războiul civil din Spania (povestită în cartea Homage to Catalonia) i-a deschis ochii cu privire la rolul evreilor în războaiele şi revoluţiile erei moderne. Tot aşa, faptele roiului de evrei tineri în uniformă de ofiţeri americani care nici nu prea ştiau englezeşte şi-au apărut imediat ce au încetat luptele – dar nu înainte – ca

atotputernici în Germania, nu l-au putut lăsa ignorant.

A fost George Orwell antisemit? Scria într-un articol despre antisemitism din Februarie 1945, că n-ar trebui să ne întrebăm „de ce sunt oamenii aşa de atraşi de sentimentul acesta iraţional”, ci „de ce mă simt eu atras de sentimentul acesta iraţional”.

Analiza antisemitismului l-a dus pe Orwell acolo unde-a ajuns şi Shakespeare; recunoaşte că are loc o reacţie negativă aproape universală la faptele şi prezenta evreilor, dar el personal nu simte nicio animozitate pentru ei ca oameni. Orwell, ca şi Shakespeare, nu face decât să explice un naţionalism lipsit de teritoriu naţional care-i pune pe evrei tot timpul în conflict cu populaţia pe teritoriul căreia trăiesc.

Evreii nu pot decât sau să subjuge toate naţiunile şi să domnească deasupra lor ca unica naţiune triumfătoare asupra tuturor naţiunilor pe care le-au distrus, sau să se lase asimilaţi, ceea ce unii din ei fac tot timpul. În Neguţătorul din Veneţia, căsătorind-o pe evreica Jessica, fiica lui Shylock, cu unul dintre prietenii creştini ai lui Antonio, Shakespeare pledează pentru asimilare. El demonstrează că nu există antisemitism; există doar antagonism născut din discriminarea pe care-o practică evreii. Puterea politică evreiască interzice să se joace Neguţătorul din Veneţia pe scenă, în film sau la televiziune – nu de teamă că ar putea da naştere la sentimente ostile evreilor, ci pentru că propagă ideea asimilării.

George Orwell s-a concentrat asupra analizei puterii politice contemporane şi mai ales asupra rolului evreilor în concentrarea puterii totalitare de tip socialist. Dacă evreii erau atraşi de el şi-l găseau interesant şi el era atras de ei; n-avea niciun fel de animozitate sau rezervă pentru ei personal. Mesajul lui în cele două cărţi, Animal Farm şi 1984, este că populaţia gazdă trebuie să înveţe cum să facă faţă situaţiei, opunând arme egale acelor arme şi tehnici intelectuale de agresiune psihică care dau azi un

avantaj enorm evreilor în competiţia cu ceilalţi. Ne-evreii n-au nevoie să folosească astfel de arme mintale; tot ce au nevoie e să le cunoască şi să le priceapă, căci atunci nu vor putea fi folosite împotriva lor.

ULTIMA SCRIERE A LUI IVOR BENSON

Ivor Benson a murit pe neaşteptate pe când lucra la o prezentare a Noii Ordini Mondiale şi-a operaţiilor ei după eliminarea titulaturii de „socialist" ori „comunist" din limbajul politic al ţărilor de dincolo de cortina de fier şi după eliminarea cortinei de fier. Ultimele pagini au fost terminate de soţia lui după însemnările lui. Articolul a apărut în patru părti în numerele din 31 Mai şi 7, 14 şi 21 Iunie 1993 ale săptămânalului The Spotlight din Washington, DC. Dăm mai jos o succintă prezentare a tezelor acestui articol.

Prima parte, intitulată „Ca să înţelegi Noua Ordine Mondială de azi, studiază istoria", începe prin a arăta că ceea ce se-ntâmplă azi în Europa (desfiinţarea naţiunilor europene şi transformarea europenilor în supuşii unui singur guvern central) este, ca şi ceea ce s-a-ntâmplat în Africa de Sud (desfiinţarea prin luptă în care sunt folosite gherile negre a statelor construite de către albi acolo) nu sunt decât faze ale activităţii oculte care a început încă din secolul 19 cu scopul instaurării Noii Ordini Mondiale.

Această activitate ocultă a devenit vizibilă mai întâi în Africa de Sud sub auspiciile Marii Britanii. Războiul burilor a inaugurat procesul continuu în care primul şi cel de-al doilea război mondial au fost doar episoade (chiar şi istoricii din universităţi care scriu „pe linie" ca F.P. Chambers, C.P. Harris, C.G. Bailey, admit acest lucru).

Noua Ordine Mondială s-a născut din ambiţia milionarului britanic Cecil John Rhodes care a creat statul sud-african Rhodesia. El şi acoliţii lui au pus bazele reţelei de organizaţii care are scopul de a institui această Nouă Ordine, care însă azi este cu totul altceva decât era pe

când a plăsmuit-o Rhodes. În mod ironic tocmai această reţea înfiinţată de el a distrus statul creat de el, Rhodesia, azi numită Zimbabwe; astăzi acolo numele lui a devenit anatema şi statuile lui au fost demolate. Felul în care această reţea gândită, înfiinţată şi finanţată de Rhodes ca să pună bazele unei Noi Ordini Mondiale care să semene cu imperiul britanic ca limbă şi organizare, dar să aducă pace universală şi prosperitate în întreaga lume, a fost infiltrată şi preluată de alţii pentru a o folosi în scopul lor urmărit de-a lungul veacurilor a fost descris din surse directe de Carroll Quigley în cartea sa Tragedy and Hope. Quigley a fost cea mai mare parte a vieţii legat intim de această reţea, a avut timp de doi ani acces la toate documentele ei secrete şi a aprobat-o; dar el dorea s-o scoată din anonimat, unde această reţea preferă să lucreze.

Multe elemente dezvăluite de Quigley au fost descoperite fragmentar de alţii, care fără acces la documentele secrete au comparat şi examinat faptele; dar cartea lui Quigley arată pentru prima dată acţiunile susţinute prin care reţeaua de organizaţii finanţate de Rhodes pentru a transforma visul lui utopic şi idealist în realitate a fost captată în slujba interesului de îmbogăţire a unui grup restrâns de oameni prin pauperizarea şi subjugarea întregii omenirii. La 24 de ani, deja bogat, Rhodes şi-a scris primul testament în care lăsa averea sa „pentru stabilirea şi promovarea unei societăţi secrete [sublinierea noastră] al cărei scop real să fie întinderea guvernării britanice în toată lumea… şi să stabilească o putere aşa de mare care să fie capabilă să facă orice război imposibil şi să promoveze interesele omenirii”.

În cel de-al 7-lea testament al său şi ultimul, Rhodes ajunsese la concluzia că cel mai bun mijloc în acest scop este să finanţeze bursele Rhodes la Universitatea de la Oxford care să adune tineri capabili de limbă engleză din toată lumea şi să-i iniţieze şi dedice scopului acestei Noi

Ordini Mondiale a lui; după ce-a vorbit cu Împăratul Wilhelm al Germaniei, a inclus şi tineri de limbă germană.

În acest ultim testament n-a mai menţionat societăţile secrete. Una din ele fusese deja înfiinţată în primăvara anului 1891. Şeful ei era chiar Rhodes. Stead, Lordul Escher, Alfred Milner formau comitetul executiv. Lordul Balfour, Harry Johnston, Rothschild, Lordul Grey şi alţii erau un „cerc de iniţiaţi", apoi venea un cerc exterior lor numit mai târziu de Milner al „Mesei Rotunde" (Quigley).

Ivor Benson vede în această societate secretă o întrupare a ambiţiei personale a unui om extrem de bogat, dar şi extrem de dotat, care a înhămat la carul său idealismul ardent al intelectualilor tineri privaţi de religie canalizându-le exaltarea mistică pe făgaşul acestui aparent altruism ateu. Dar n-a fost Rhodes cel care a inventat acest surogat de religie; în 1870, John Ruskin, primul profesor de Arte Plastice la Oxford, a propovăduit cu mare succes studenţilor ideea că englezilor le revine, fiind ei „o rasă încă nedegenerată", misiunea de a conduce lumea şi de a transforma Anglia din nou în „tronul regilor, o insulă cu sceptrul în mână, izvorul luminii întregii lumi, centrul păcii; stăpâna învăţăturii şi-a artelor... adorată pentru curajul ei ieşit din comun, de a dori binele întregii omeniri... Anglia... trebuie să formeze colonii oriunde cât mai repede, cu cei mai capabili şi valoroşi oameni ai ei, luând fiecare picior de pământ roditor, dar nelucrat pe care-l calcă..." (discursul de inaugurare al lui Ruskin).

Încă pe la jumătatea acestui secol discipolii lui mai păstrau fervoarea lor misionară de a „construi raiul pe pământ, sub conducerea... mai ales a celor de limbă engleză" (Lionel Curtis la moartea Lordului Lothian, Washington, 1940).

Partea a doua a articolului, intitulată „Noua Ordine Mondială visată de Rhodes nu e versiunea actuală", începe prin a aminti că despre Bill Clinton, care-a pus mâna pe

preşedinţia Statelor Unite deşi n-a avut majoritatea voturilor, publicul ştie că este bursier Rhodes, dar publicul nu ştie cât de departe este ideologia burselor Rhodes azi de intenţiile extrem de strâmbe, dar şi extrem de idealiste ale fondatorului lor. Căci scopurile pentru care lucrează azi reţeaua de organizaţii înfiinţată de Rhodes cu banii lui sunt diametral opuse scopurilor lui şi-ale multora din succesorii lui. De aceea când Quigley şi-a publicat monumentala lui istorie contemporană Tragedy and Hope cartea a fost urgent retrasă din circulaţie şi cariera lui Quigley a fost zdrobită, căci dăduse în vileag prea multe.

Primul lucru pe care l-a realizat reţeaua de organizaţii înfiinţată de Rhodes cu scopul de a extinde imperiul britanic pentru a crea Noua Ordine Mondială, a fost să distrugă imperiul britanic. De aceea dacă americanii vor să vadă cine dă directive preşedintelui Clinton, primul lor preşedinte instruit ca bursier Rhodes, trebuie să priceapă schimbările care-au avut loc în jurul anului 1930.

De la început, condiţia „de a pune stăpânire pe fiecare bucăţică de pământ roditor nevalorificat pe care calcă”, îmbrăcată în hainele frumoase ale propăşirii întregii omeniri, a dat naştere unei nedrepte şi extrem de sângeroase invazii militare britanice în Africa de Sud; şi de la început, surogatul de religie prin care darwinismul şi alte doctrine raţionaliste au înlocuit religia creştină şi-au canalizat misticismul tinerilor idealişti pe făgaşul Noii Ordini Mondiale, a fost foarte apropiat de doctrina materialistă marxist-leninistă. Ambele doctrine promit raiul pe pământ şi promovează principiul că „scopul scuză mijloacele”, oricât de brutale, sângeroase şi ticăloase ar fi aceste mijloace. În istoria omenirii, de obicei nu se considerau ca fiind ticăloase acţiuni care aveau drept scop salvarea comunităţii sau societăţii; dar acum ticăloşia şi brutalitatea au început să fie aplicate în interiorul comunităţii împotriva unor oameni care aparţin aceleiaşi

societăţi şi aceluiaşi grup şi care au aceleaşi interese. Discipolii doctrinei Rhodes argumentau că scopul final fiind propăşirea întregii omeniri, ticăloşia e justificată, oricât de mare ar fi. Astfel Alfred Milner în funcţia sa de înalt Comisar britanic a folosit cele mai josnice şi murdare mijloace pentru a declanşa războiul burilor.

Demisionând din postul de comandant suprem al forţelor britanice din Africa de Sud, locotenentul-general William Butler a protestat împotriva minciunilor transmise publicului britanic de către Rhodes şi acoliţii lui pentru a-l atrage în războiul care i-a deposedat pe buri de ţara lor. J.A. Hobson scrie despre acel război: „Luptăm ca să impunem o mică oligarhie internaţională de proprietari de mine şi speculanţi ca stăpâni în Pretoria”. Pe aceşti magnaţi financiari care nu erau englezi, dar aveau aproape toţi paşaport britanic, Rhodes în imensa lui vanitate şi infatuare îi vedea doar ca pe nişte instrumente de-ale lui în construirea Noii Ordini Mondiale.

Războiul burilor care se pretindea că va dura câteva săptămâni, a durat trei ani, a ucis 20.000 de soldaţi britanici şi a trecut prin foc şi sabie populaţia civilă din Transvaal şi Statul Liber al Oraniei, lăsând fermele arse şi pământul necultivat. Au murit mai multe femei şi mai mulţi copii în lagărele de concentrare britanice ale lui Horatio Kitchener decât soldaţi de ambele părti ale combatanţilor; aşa a început „raiul pe pământ” al Noii Ordini Mondiale; aşa a fost Anglia „izvorul luminii întregii lumi şi centrul păcii”. Şi-aşa primul război care trebuia să inaugureze extinderea imperiului britanic pentru a cuprinde toată omenirea sub mantia sa de binefaceri şi pace, a inaugurat fărâmiţarea şi desfiinţarea imperiului britanic.

Partea a treia a articolului, intitulată „Idealul original al lui Cecil Rhodes uzurpat de puteri oculte”, arată cum tot atunci când avea loc războiul burilor dus sub pretextul de a instaura pacea mondială şi-a propăşi toată omenirea prin acapararea celor mai bogate mine din lume în mâinile unui

mic grup de magnaţi, avea loc şi înlocuirea oligarhiilor financiare care conduceau destinele naţionale din interiorul fiecărei naţiuni printr-o oligarhie financiară supranaţională care deţine puterea politică în toate ţările, dar nu este supusă guvernului nici unei ţări. Acest proces de înlocuire a culminat în 1930, când familiile de pionieri care au fondat Statele Unite ale Americii şi-au deţinut finanţele acestei ţări de la înfiinţarea ei au fost eliminate şi înlocuite de la tronul puterii de pe Wall Street.

Quigley arată în Tragedy and Hope cum s-a desfăşurat lupta pe Wall Street care s-a terminat cu înfrângerea familiilor celor care-au fondat America, dar nu explică motivele acestei lupte şi înfrângeri.

Cu sosirea bursierilor americani Rhodes, operaţiile Mesei Rotunde şi ale organizaţiilor-fiice s-au extins şi-n America. Mulţi milionari şi oameni influenţi americani (ca de ex. Andrew Carnegie) au fost captaţi de ideea reunificării Marii Britanii cu Statele Unite şi s-au înrolat într-o mişcare numită Union Now (Unirea Acum).

Şi aceştia doreau să construiască raiul pe pământ şi să asigure pacea-n lume sub aripa ocrotitoare anglo-saxonă. După primul război mondial reţeaua de organizaţii a lui Rhodes s-a extins: s-a înfiinţat Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale care să slujească drept paravan grupurilor Mesei Rotunde. Acest institut – paravan a primit la New York titlul de Consiliul Afacerilor Externe (The Council for Foreign Relations, CFR). Scopul ambelor este să promoveze ideea „idealului unei singure naţiuni pe tot globul”, să infiltreze acoliţii lor în cele mai înalte funcţii în companii, bănci, guverne, partide politice şi universităţi şi să planteze bursieri Rhodes bine îndoctrinaţi peste tot unde pot promova ideea Noii Ordini Mondiale. Este de datoria fiecărui bursier Rhodes să implanteze alţii peste tot, în administraţia şi guvernul american, la CIA (Central Intelligence Agency, serviciul de contraspionaj american), la ministerul de război, la Casa Albă. Astfel s-au succedat

generaţiile de bursieri Rhodes una alteia în poziţiile-cheie ale Statelor Unite, căci de pe vremea când a devenit preşedinte Franklin D. Roosevelt aceste poziţii au fost ocupate mai ales de oameni proveniţi de la Consiliul Afacerilor Externe. La fondarea Naţiunilor Unite în 1945 la San Francisco, 47 din membrii delegaţiei americane proveneau de la acest Consiliu; timp de 38 de ani, până în 1972, fiecare Secretar de Stat american, inclusiv Henry Kissinger, provenea de la acest Consiliu, cu excepţia a trei.

Acest Consiliu a dat naştere unui număr de organizaţii-fiice, de exemplu Institutul Pentru Relaţii în Pacific, a cărui realizare a fost izgonirea naţionaliştilor cu Ciang Kai-sek din China şi instaurarea comunismului acolo cu Mao Zedong.

Alte organizaţii care au apărut după cel de-al doilea război mondial, deşi nu se declară pe faţă că sunt afiliate la Masa Rotundă, conlucrează în acelaşi scop de a instaura Noua Ordine Mondială prin distrugerea suveranităţii naţionale a popoarelor:

Astfel sunt grupul Bilderberger, numit astfel după hotelul unde se întruneşte şi grupul Comisiei Trilaterale (America, Europa, Japonia). Activităţile de „promovare a păcii în lume" a acestor grupuri includ menţinerea masacrelor în Bosnia, de exemplu, prin „planurile de pace" pe care le aplică.

Pentru a înţelege Noua Ordine Mondială trebuie să identificăm grupul care finanţează politica, deţine mass-media, numeşte profesorii şi administratorii la universităţi şi deţine editurile, în America. Quigley arată în detaliu cum a crescut reţeaua anglo-americană de organizaţii care formează azi guvernul din umbră şi care azi distruge guvernele naţionale pentru a instaura Noua Ordine Mondială, dar nu arată (probabil intenţionat) cum s-a schimbat componenta oligarhiei financiare care formează acest guvern.

El descrie grupul oligarhic de protestanţi albi de

origine anglo-saxonă (WASP, white protestant Anglo-Saxon), fondatorii finanţelor Americii, ca o clasă stăpânitoare unită în ţelul de a se constitui într-un „sistem mondial de control financiar deţinut de persoane particulare care să stăpânească sistemul politic al fiecărei ţări şi economia întregii lumi”.

Din 1880 până în 1930, această reţea anglo-americană de organizaţii a fost complet dominată de J.P. Morgan; după 1930, puterea le-a fost smulsă lui şi acoliţilor lui de către un alt grup, un grup de magnaţi financiari internaţionali nelegaţi de nicio ţară şi de nicio naţiune, care nu fac parte din naţiunea în care locuiesc. Dar ambele grupuri şi cel naţional deposedat în frunte cu J.P. Morgan şi cel al magnaţilor internaţionali, sunt identice în ceea ce priveşte mârşăvia şi cinismul mijloacelor pe care le folosesc pentru a stăpâni lumea şi ambele grupuri au văzut imediat cât de util le e marxismul/comunismul în scopul distrugerii structurilor naţionale şi-a înrobirii economice şi politice a popoarelor. Ambele grupuri argumentează că nemaiexistând naţiuni şi armate naţionale, nimeni nu va putea lupta şi cei nedisciplinaţi vor fi imediat pedepsiţi [citeşte „exterminaţi”] de armatele centrului supranaţional. Ambele grupuri au finanţat revoluţia bolşevică din Rusia şi-au menţinut bolşevismul la putere tot timpul.

Ultima parte a articolului, intitulată „Se aliniază ostile în lupta pentru adevăr”, arată cum grupul magnaţilor naţionali americani cu Morgan în frunte şi-a pierdut supremaţia şi nu mai numeşte azi profesorii la Columbia (universitate înfiinţată de el chiar), Harvard, Yale, sau Princeton. Momentul în care Morgan n-a mai putut face numiri la propria lui universitate a fost momentul de cotitură. Această trecere a puterii în mâinile noilor stăpâni s-a făcut cu metodele folosite peste tot în viaţa publică americană: finanţarea partidelor politice şi manipularea opiniei publice prin mijloacele de spălarea

creierului maselor (ziarele, revistele, televiziunea, radioul, filmele şi cărţile). Reţeaua anglo-americană de organizaţii izvorâte din Masa Rotundă n-a fost desfiinţată; a fost preluată, a trecut sub stăpânirea noii oligarhii financiare internaţionale, cu toate apanajele ei, imaginea pe care-o avea în ochii publicului, respectabilitatea istorică, pretinsul idealism, misticismul ateu – şi bineînţeles, cu toate fondurile ei.

Din 1930 încoace sângele popoarelor nu s-a mai vărsat pentru a extinde imperiul britanic care să instaureze raiul pe pământ sub egida lui, ci pentru a extinde supremaţia acestei oligarhii, palid reprezentate prin paravanul Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Dar şi sub noii conducători, ca şi sub cei vechi, alianţa finanţelor cu intelectualitatea în această reţea de organizaţii care lucrează pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale împinge tot mai mult civilizaţia occidentală spre prăpastie. Şi faptul că metodele şi scopurile lor sunt aceleaşi face ca dispariţia unei oligarhii din vârful piramidei puterii şi apariţia alteia să nu fie observate de marele public. Rezultatul însă e vizibil: azi destinele politice şi economice ale Statelor Unite ale Americii sunt în mâinile unora care nu sunt americani în sentimente, interese şi ambiţii.

Idealurile burselor Rhodes sunt încă folosite pentru prostirea marelui public în America; şi preşedintele nostru actual, Bill Clinton, acest bursier Rhodes, execută conştiincios ordinele pe care i le transmite reţeaua de organizaţii izvorâte originar din mintea lui Rhodes.

Când şi-au pierdut puterea, magnaţii finanţelor naţionale n-au dispărut de pe faţa pământului, ci au devenit supuşi noilor magnaţi internaţionali şi-au fost atraşi în orbita lor, de unde nu se pot detaşa căci sunt legaţi strâns prin interesele lor financiare (şi altele n-au).

Conspiraţia Noii Ordini Mondiale a făcut paşi gigantici înainte în ultimii câţiva ani. În acest progres nu

trebuie scăpată din vedere importanţa factorului sionist: căci la vârful piramidei puterii magnaţii anglo-saxoni au fost înlocuiţi de către şefii imperialismului sionist care a înlocuit imperialismul anglo-saxon originar al lui Rhodes.

Acest imperialism sionist îşi vede împlinirea naţională prin desfiinţarea tuturor celorlalte naţiuni şi instaurarea unui guvern mondial unic sub stăpânirea sa. Acest lucru nu s-ar fi putut realiza dacă naţiunile occidentale n-ar fi acceptat vicierea structurii lor statale prin crearea de monedă fără acoperire, prin îndatorarea guvernului naţional către bănci particulare cheltuind mai mult decât îi este venitul şi prin aşezarea economiei ţărilor pe baza celei mai imorale cămătării. Această viciere a dus la corupţia generalizată în aparatul de stat şi la eliminarea oricăror norme de etică şi morală.

Ritmul degradării statelor occidentale a fost mult accelerat după 1939, după victoria imperialismului sionist prin cel de-al doilea război mondial. Dar promotorii Noii Ordini Mondiale ştiu bine că trebuie mai întâi să răpească popoarelor europene ultimul rest de suveranitate naţională, obligându-le să intre într-o „Nouă Europă" care să le înrobească şi împiedicându-le de a se uni într-o Europă în care să-şi păstreze suveranitatea naţională. La fel ca şi-n Statele Unite ale Americii, şi-n Europa popoarele vor să-şi păstreze drepturile, iar oligarhia conducătoare vrea să le despoaie de ele; aceeaşi prăpastie se cască între popor şi oligarhia conducătoare slujită de-un aparat de stat corupt în Europa ca şi-n America. Din ce în ce mai mult, masele cu creierul spălat de mai bine de-un secol se trezesc ca să vadă cum aparatul de menţinere şi aplicare a legii a devenit făptaşul celor mai multe şi mai mari fărădelegi. Şi în creierul spălat de peste un secol al maselor a început să încolţească rezistenţa la abuzul aparatului de stat. Şi unii au început chiar să aibă îndoieli cu privire la veracitatea oceanului de propagandă mincinoasă care ocupă absolut toate tipăriturile şi

enunţurile mass-mediei şi stabilimentului.

Viitorul omenirii depinde de ce se-ntâmplă azi în Europa, unde au început să se înfrunte două tabere: într-una se află concentrată puterea agresivă a banului, iar în cealaltă se ridică firea omenească ultragiată, care-a-nceput să-şi spună cuvântul.

Dreptul de autor exclusiv pentru The Spotlight pentru ultimele două părţi ale articolului îi revine văduvei Joan Benson.

Cămin